

Giới thiệu Ngàn Năm, Vạn Năm

Truyện Ngàn Năm, Vạn Năm, nàang là Dương Lâm Nhạc, một cô gái xinh đẹp và thành công trong thế giới hiện đại.

Bỗng nhiên xuyên qua dị thể trở về thời Tần Khang Minh Triều và bắt đầu một cuộc tình lãng mạn nhưng cũng đầy trắc trở mà cả đời cô không thể quên được. Người để lại ấn tượng sâu đậm trong cuộc đời của cô ở kiếp này chính là Hiền Viên Từ Hạo.

Một hoàng đế trẻ tuổi của Tần Khang Minh Triều, đáng cơ năm năm đã có thể đưa Kinh đô Tần Khang thành đại lục để nhất kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Dị thể thời không

Dương Lâm Nhạc – một sinh viên của học viện âm nhạc Maria, cô đang trên đường từ lớp luyện thanh trở về, đã quá 8 giờ tối, trên con hẻm vắng tanh, Lâm Nhạc rào bước nhanh về nhà. Đang đi quá nửa đường bỗng một tiếng chớp bất ngờ chói tai hướng Lâm Nhạc đánh tới, tiếp theo một đạo bạch quang chói sáng cả một góc đường vắng lặng, quỵ đi đến lạ thường...

Ánh sáng biến mất, con đường trở lại một mảnh yên ắng như chưa có chuyện gì xảy đến, bóng dáng nhỏ bé của Lâm Nhạc cũng biến mất như cô chưa từng xuất hiện, tiếng mèo hoang đột nhiên vang lên làm xung quanh xao động, dự báo cho một hiện tượng bất ngờ, một bước ngoặt lớn trong cuộc đời cô gái trẻ.

Tần Khang Minh Triều

Hiền Viên Từ Hạo và Hiền Viên Văn Hạo đang đi dạo quanh khu suối Lưu Thủy mới được tìm thấy gần kinh thành, sở dĩ khu suối này được gọi là Lưu Thủy vì tương truyền nơi này mặc dù không có vật liệu gây cháy, nhưng nhiệt độ nước luôn luôn nóng ấm, thích hợp cho việc thư giãn thân thể, ngoài ra còn giúp chữa ngoại thương và một số nội thương vô cùng hiệu quả. Hiền Viên Văn Hạo quanh năm chinh chiến, nơi này quả là địa phương thích hợp để y dưỡng thương. Từ Hạo tuy bốn bề triều chính nhưng lâu nay vẫn luôn quan tâm người huynh đệ ruột thịt này, nên đã dụng tâm tìm ra con suối thần kì để Văn Hạo dưỡng thương. Ai nói nhà đế vương thì không thể có tình thâm, ai nói đế vương luôn coi mạng người như cỏ rác. Từ Hạo và Văn Hạo lâu nay luôn nổi tiếng trong dân gian về huynh đệ tình thâm. Ở Văn Khánh đại lục đâu đâu cũng lưu truyền Tần Khang Minh Triều có một Chiến Thần Nhị vương gia Văn Hạo chiến công hiển hách, bách chiến bách thắng, luôn làm địch nhân sợ hãi khi nghe tên, một Minh Đế Từ Hạo uy vũ sáng suốt, con dân Minh Triều luôn đạt cực thịnh ấm no, từ kinh thành tới thôn quê biên ải, chẳng nơi nào có tiếng khóc than oán trách. Minh Triều trở thành địa phương mà muôn dân trên Văn Khánh đại lục thăm ngưỡng mộ. Hơn hết Chiến Thần Vương Gia Văn Hạo luôn trung thành can đảm với Hoàng Đế của mình, còn Từ Hạo cũng muôn vàn ân sủng với y. Tương truyền có lần Lạc Nhạn Đế Quốc Tướng Quân muốn mua chuộc Chiến thần trong cuộc chiến giành biên ải phía Bắc, đó là nơi giàu khoáng sản đồng, một loại nguyên liệu cực kì quan trọng thời bấy giờ, nhất là đối với Lạc Nhạn và Minh Triều, hai quốc gia này lâu nay luôn ngang sức với nhau, lại có chung đường biên giới nên có thể nói, ai chiếm được quyền khai phá quặng đồng này sẽ trở thành đại lục đệ nhất cường quốc. Lạc Nhạn tướng quân vì muốn đánh thắng trận nên đã không tiếc lời khuyên Lạc Nhạn Hoàng Đế dâng ra Tam công chúa Hàm Yên như hoa như ngọc, nổi tiếng là đại lục đệ nhất đại mỹ nhân, đồng thời kèm theo đó là vạn lượng hoàng kim, châu báu để giành quyền khai phá quặng đồng, nhưng chỉ đòi lại cái liếc mắt khinh thường của Chiến Thần Minh Triều, cùng một câu nói của y “Mỗi một con dân Tần Khang Minh Triều cũng sẽ không bao giờ vì vinh hoa phú quý mà bán đứng quốc gia dân tộc. Thân là Vương gia Minh Triều lạ càng không, chẳng lẽ Lạc Nhạn tướng không thể hiểu cái lý đó hay sao?”

Trận chiến đó Minh Triều giành thắng lợi vẻ vang, thuận lợi đưa người đi chiếm đóng khai phá quặng đồng, Minh Triều trở thành cực thịnh quốc gia, các nước chư hầu mỗi năm đều xu nịnh tiến cống vô số châu báu, mỹ nhân chỉ mong được sự bảo ban của Hoàng Đế Minh Triều. Đồng thời sự tín nhiệm của Hoàng Đế với vương gia cũng vì thế mà không ngừng gia tăng, Tần Khang Minh Triều không ai không biết, với bảo đệ của mình, Hoàng Đế thường rất ít dùng từ “Trẫm”

“Từ Hạo, việc triều chính dạo gần đây vẫn ổn cả chứ?” – Văn Hạo ôn tồn mở miệng

“Ừ, đệ vừa mới từ biên ải trở về cứ háo hức mà nghỉ ngơi, ta vừa cho người tìm được con suối này, nghe đồn có thể chữa thương, đối với thương tích của đệ hẳn là có công hiệu. Ta ban nó cho đệ, khi nào lành rồi đệ cứ đến đây”

Văn Hạo chấp tay thi lễ “Tạ hoàng thượng ân điển”

“Đệ không cần đa lễ, hoàng đệ vì Minh Triều vào sinh ra tử, ta thân là Hoàng Đế, chẳng lẽ không thể làm gì hay sao, huống chi đệ còn là bảo đệ của ta” – Từ Hạo mắt nhìn những trận khói nghi ngút bốc lên từ dòng suối.

Văn Hạo xếp nhẹ quạt giấy trên tay, đôi mắt đắm chiều “Năm đó mẫu thân vì sinh đệ nên lâm bệnh qua đời, phụ thân quá đau lòng nên đối đệ sinh tâm chán ghét, huynh đệ từ nhỏ cũng vì lấy lòng long nhan mà ức hiếp đệ, duy chỉ có huynh là đối tốt với đệ, mặc kệ bị các huynh muội khác khinh thường, phần ân tình này, suốt đời Văn Hạo ghi tạc trong lòng, chỉ cần huynh còn một ngày làm Hoàng Đế, đệ sẽ còn cúc cung tận tụy với Tần Khang Minh Triều”

Từ Hạo thở dài “Ta không cần đệ bán mạng vì hoàng vị của ta, cũng không mong đệ có mệnh hệ gì, ta chỉ mong đệ có được con đường riêng, lý tưởng riêng của đệ. Ta mong đệ một ngày nào đó có thể tìm được người mà đệ thật tâm vì người đó mà làm hết thầy”

“Không phải hoàng huynh cũng vậy sao?”

“Ta ư? Cuộc sống đế vương là không có tình cảm, ta thật sự không mong đệ dính líu vào quan trường, chốn cung đình đầy rẫy âm mưu, đệ sẽ không biết được ngày nào mình bị hạ độc thủ. Kể cả ta, thân là đế vương, một lời nói mang quyền sinh sát, bọn họ lúc nào cũng đối ta cúi đầu, nhưng thật sự có mấy ai không nhòm ngó hoàng vị này? Mỗi ngày ta đều đối mặt với muôn ngàn sự giả tạo, mỗi một lời họ nói ra, ta cũng phải suy xét xem đó là lời thật hay dối trá. Kể cả đối với những huynh đệ khác, ta cũng phải bày ra nét mặt giả tạo...” Từ Hạo thở dài, thu liễm ánh mắt hướng về phía đàn chim nhỏ chao liệng “Tự do, đối với ta chỉ là hư ảo, một ngày còn sống, ta sẽ phải vì Minh Triều suy nghĩ, vì con dân Minh Triều làm việc, họ tin tưởng ta, ta không thể phụ lòng họ”

“Hoàng huynh, đó là gì?” Văn Hạo chỉ tay về phía đám đen đang từ trên không rơi xuống hướng họ với vận tốc chóng mặt.

“Đến xem...” Từ Hạo thi triển khinh công đến giữa hồ, Văn Hạo lập tức đuổi theo.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Lâm Nhạc rơi xuống với cực nhanh, giờ ba hồn bảy vía đã bay mất hơn nửa, chỉ biết nhắm mắt chờ đợi cơn đau cực hạn tiến đến.

1....2...3...

Tại sao lại không đau? Tại sao vẫn chưa tiếp đất? Rõ ràng là sắp đo đường rồi mà??? Hay là nàng đang mơ nhỉ?

Lâm Nhạc khẽ hé hai ngón tay, thông qua khe hở nhìn ra ngoài. Quái, rõ ràng đã ngừng rơi mà. Cũng không có cảm giác gì đi, hình như có ai đó đỡ nàng. Lâm Nhạc mở to mắt, nam nhân? Có hai người nam nhân, ăn mặc cổ trang quái dị, họ đang nhìn nàng, một người vận áo vàng kim thêu hình rồng đơn giản, ngoại bào trắng, gương mặt anh tuấn được phóng cực đại phía nàng, hẳn là người đã đỡ nàng khi nàng rơi xuống đây đi. Một người nữa vận một thân trường bào xanh nhạt, chân đi hài trắng thêu chỉ vàng hình chim ưng.

“Ngươi còn không mau xuống?” Nam nhân áo vàng hướng nàng nhíu mày, nét mặt tựa hồ khó chịu.

Lâm Nhạc mở to mắt. Nàng...nghe không hiểu...hắn, đang nói gì??? Lâm Nhạc vội vội vàng vàng nhìn quanh rồi bước xuống khỏi vòng tay nam nhân áo vàng.

“Cho ta hỏi, đây là đâu?” Nàng nhìn quanh, khu này đâu phải đường về nhà nàng. Rõ ràng mới mấy phút trước nàng đang trên đường, còn đang lăm bắm bài hát yêu thích, vụt một cái đã thấy mình đang rơi tự do xuống cái địa phương xa lạ này. Còn họ là ai? Đang diễn cổ trang hay sao? Còn dùng cổ ngữ, nàng mập mờ không thể hiểu nổi...Có ai nói với nàng, chuyện này hết thấy là sao hay không?

Lâm Nhạc vô thanh vô thức nín tay áo nam nhân đỡ mình, nàng đột nhiên rơi xuống thế giới nào đây? Nàng chỉ mới mười bảy tuổi, vừa mới theo đuổi ước mơ âm nhạc của mình, còn chưa thành hiện thực, còn ba mẹ nàng đang ở đâu, bạn bè nàng, quê hương của nàng, cái nơi xa lạ này nàng thậm chí còn không nghe hiểu tiếng nói của họ thì làm sao có thể tìm đường trở về? Nghĩ tới đây trong lòng Lâm Nhạc chợt rối loạn thành một đoàn, nước mắt vô thức lưng chừng.

“Ngươi còn không mau buông tay” – Nam nhân áo vàng phát mạnh tay áo khiến nàng lao đảo, nét mặt không khỏi lộ vẻ chán ghét của hắn nhìn nàng

“Ngươi là người phương nào? Ngươi không hiểu thế nào là nam nữ cách biệt hay sao, đừng nghĩ có chút tư sắc thì có thể giữa thanh thiên bạch nhật làm chuyện xằng bậy với nam nhân! Thậm chí trang phục cũng không chỉnh tề. Hừ! Từ khi nào Tấn Khang Minh Triều lại có thể loại nữ nhân không biết xấu hổ này?” – Từ Hạo nhíu mày nhìn nữ tử đang ngơ ngác trước mặt. Váy còn chưa dài quá gối, tay áo lại thật ngắn, để lộ hơn nửa cánh tay và đôi chân, làn da trắng nõn phơi bày trước mắt người khác, thật chẳng ra thể thống gì.

Hắn đang nói gì? Nàng thật sự nghe không hiểu, một chữ cũng không! Nhìn thái độ hắn thì hình như không thích nàng. Rơi xuống nơi này không phải lỗi do nàng, cũng không do ý muốn của nàng. Vì sao bản thân nàng như vậy còn bị nam nhân xa lạ này chán ghét nhìn...nàng rất sợ, thật sự rất sợ...bao nhiêu hàng rào nội tâm nàng giăng lên, bao nhiêu kiên cường nàng cố gắng đều trong giây phút hắn ngạo mạn chán ghét nhìn nàng mà sụp đổ. Lâm Nhạc oà khóc.

“Híc...ngươi...ta thật không biết vì sao ta ở chỗ này, các ngươi nói gì ta cũng không thể nào hiểu nổi...híc...ta muốn trở về, các ngươi cấp ta phương pháp rời khỏi nơi này đi! Ta không muốn ở lại dù chỉ một khắc...” – Lâm Nhạc nức nở.

Văn Hạo từ đầu chí cuối quan sát nữ nhân kì lạ trước mặt, nàng ta có đôi mắt trong veo màu hổ phách, màu mắt của nàng nổi bật giữa chúng dân Minh Triều vốn sở hữu đôi mắt đen thuần túy, làn da trắng hồng cùng với mái tóc thẳng dài đen nhánh cũng hoàn toàn khác biệt với làn da có chút ngăm đen và tóc hơi xoăn truyền thống. Nữ tử trước mặt khiến hắn có một cảm giác kì lạ, nàng ta không giống như đang nói dối, từ đôi mắt thanh khiết của nàng, hẳn có thể nhìn thấy sự hoảng loạn, có thể nàng không thuộc người nơi đây? Nhưng tại sao nàng lại từ trên không rơi xuống? Đó là điều mà hắn thật sự không thể lý giải.

Văn Hạo bước tới nữ tử đang run run khóc phía trước, thanh âm ôn nhu

“Nàng tên gì? Từ đâu tới?” – Hắn vừa nói vừa ra hiệu, vì trong một lần chinh chiến, hắn có hành quân qua một thôn trang kì lạ, bọn họ hầu như không thể nghe, chỉ có thể nói, hắn đã lưu lại nơi đó vài ngày nên phần nào cũng biết một vài phương thức giao tiếp cơ bản với những người không nghe được.

Lâm Nhạc nhìn hấn khoa chân múa tay một hồi cũng đại khái hiểu hấn muốn hỏi nàng tên gì, chắc hấn biết nàng không hiểu tiếng nói của hấn, những ngôn ngữ thân thể của hấn cũng có vài phần tượng tự thứ mà nàng đã học ở hiện đại.

“Ta...” nàng chỉ vào bản thân “Lâm Nhạc” nàng chỉ nói đại khái tên của mình vì nói nhiều nàng biết hấn cũng không thể hiểu được.

Văn Hạo thấy nàng có thể hiểu được điều hấn nói thì cũng biết có thể trò chuyện với nàng theo phương thức này.

“Còn ta... Văn Hạo” Hấn chỉ về phía mình, sau đó hướng Từ Hạo “Hấn... Từ Hạo”

Lâm Nhạc dời tầm mắt về phía nam nhân áo vàng đang chăm chú nhìn nàng khoa chân múa tay, đôi vai không khỏi run nhẹ, nàng có chút sợ nam nhân này, ánh mắt sáng ngời như thái dương của hấn, đôi mày kiếm không giận mà uy của hấn làm thâm tâm nàng thật sự giật thót.

“Đệ có hứng thú với nữ nhân này?” Từ Hạo nhíu mày dò xét nữ tử trước mặt, nhìn kĩ nàng ta có một đôi mắt to tròn, trong suốt màu hổ phách ánh lên nét ngây thơ như nước hồ thu không gợn sóng, nay được phủ một tầng sương mỏng càng thêm vẻ long lanh hún hồn người nhìn mãi khám chặt trong đôi mắt ấy, làn da trắng hồng mịn màng, mái tóc đen chảy dài như thác đổ, nàng ta mang một nét đẹp hoàn toàn khác hấn với những nữ nhân trên đại lục Văn Khánh này? Một nữ tử dị tộc?

“Đúng vậy! Đệ muốn tìm hiểu xem nàng ta từ đâu đến, vì sao có thể từ trên không rơi xuống đây. Hoàng huynh đã nói nơi này ban cho đệ, vậy mọi vật trong phạm vi này đệ hấn cũng có quyền quản xét đi!”

Từ Hạo nhìn lướt qua nữ nhân tên Lâm Nhạc, trong lòng dấy lên một cảm xúc khó hiểu rồi lập tức biến mất nhanh chóng sau đó. Hấn nhìn Văn Hạo, ôn tồn nói.

“Văn Hạo, đệ là Chiến Thần của Minh Triều, những nữ tử muốn tiếp cận đệ quả thực không ít, ta cũng đã nhìn thấy những người thậm chí vì đệ mà dùng mọi thủ đoạn... Đệ... làm việc gì cũng nên suy xét cẩn thận!”

“Thần đệ hiểu rõ! Tạ hoàng huynh quan tâm... về phần nữ nhân này, đệ sẽ điều tra và cho hoàng huynh một câu trả lời thích đáng”

Từ Hạo gật đầu, sau đó phát tay áo rời đi, không quên lưu lại câu nói.

“Tuỳ đệ vậy. À... đêm mai có yến tiệc tại Trùng Khánh điện mừng đệ khai hoàng trở về, đệ nên đến... còn nữ tử này... mang theo hay không do đệ.”

Văn Hạo thi lễ “Tạ hoàng huynh”

Lâm Nhạc nhìn theo bóng dáng nam nhân đang khuất dần, bóng lưng uy nghi hùng dũng nhưng cũng không kém phần cô tịch quạnh quẽ. Hấn, hấn là người có quyền cao chức trọng ở nơi này, nhưng sao hấn lại có phần cô đơn đến vậy?

“Lâm Nhạc cô nương... mời” Văn Hạo ôn nhu hướng nữ tử trước mặt làm động tác mời.

Lâm Nhạc hoàn hồn nhìn về phía Văn Hạo mỉm cười

“Cảm ơn anh, Văn Hạo” Lâm Nhạc cuối đầu.

Văn Hạo thấy Lâm Nhạc cuối đầu đồng thời nghe thấy tên mình, chắc là đang cảm ơn hấn đi. Tiểu cô nương này thoát nhìn tầm mười lăm, mười sáu tuổi nhưng lại mang theo một loại khí chất khác người làm cho hấn thật khó có thể dời tầm mắt. Đối với nữ nhân trước nay hấn luôn mang tâm bài xích, bọn họ cũng chỉ vì cái danh Chiến Thần của hấn, hay vì vinh hoa phú quý mà tiếp cận hấn. Còn nữ nhân trước mặt này, nàng ta mang theo nét trong thuần ngây thơ khiến hấn muốn che chở cho nàng dù chỉ mới gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dạ yến Trùng Khánh điện

Lâm Nhạc theo chân Văn Hạo đến Vương phủ không khỏi làm hạ nhân trong phủ một phen xáo động không ngớt. Chiến Thần Minh Triều xưa nay không thích nữ nhân, nay vừa trở về từ biên ải đã mang theo một nữ tử dị tộc về phủ khiến cho bọn họ một phen kinh hách, trong phủ không khỏi có những nhóm nữ tử nhàn rỗi đàm luận xem nữ nhân trước mặt có thân phận gì mà được Vương gia để ý, trong giọng điệu thậm chí còn pha chút ganh tị.

Lâm Nhạc vốn cũng chẳng biết họ đang nói gì, nhưng theo thái độ nhìn nàng, nhất là của đám ti nữ, cộng thêm ánh mắt khi họ nói chuyện thường xuyên vô ý hoặc cố tình nhìn nàng thì Lâm Nhạc đại khái cũng biết được mình chính là nhân vật chính của câu chuyện a! Chẳng trách được, nàng không dung xuất hiện ở phủ đệ nhà người ta, lại mang cái bộ dạng khác thường này, không trở thành đề tài cho người bàn tán thì đúng là chuyện lạ. Người ta thường nói, hai người phụ nữ cùng một con vịt đã thành cái chợ, còn trong cái phủ rộng lớn mấy trăm ti nữ này thì không biết đã có bao nhiêu cái chợ chồm hổm được nhóm lên vì nàng. Aiiiiii! Thôi kệ vậy! Dù sao nàng nghe cũng không hiểu, thôi thì cứ coi như mình chẳng biết gì vậy, cứ bơ đi mà sống là cách mà

nàng đã được học từ thời hiện đại.

Lâm Nhạc ngồi thẩn thờ bên hồ nước trong suốt, phía dưới đàn cá ngũ sắc đang bơi lội, nàng nhớ lúc trước baba thường hay nói với nàng “mỗi loài vật đều có linh tính của mình, chúng cũng như ta, chúng có sinh mạng, có tình cảm, Nhạc Nhạc đừng vì sở thích cá nhân mà thương tổn chúng” Baba của nàng Dương Lâm Thanh là một nhà sinh vật học, ông luôn đấu tranh vì quyền sống của các loài động vật hoang dã, ông thường tham gia các buổi hội thảo về bảo tồn thiên nhiên, cũng có những buổi phát biểu nghiên cứu về sinh vật, Lâm Nhạc cũng thường xuyên tham dự các buổi phát biểu của ông nên trong nàng từ lâu đã hình thành một tình cảm yêu mến với các loài động vật, nhất là những động vật nhỏ. Nàng nhìn đàn cá đang tung tăng dưới đám bèo, lấm bầm:

“Cá nhỏ ơi cá nhỏ! Người có biết địa phương này rốt cuộc là nơi nào không? Ta thật sự rất nhớ nhà. Cá nhỏ chắc cũng có nhà ở một nơi nào đó ngoài con sông rộng lớn, người có giống ta không, có nhớ baba với mama không? Còn ta...ta rất nhớ họ...rất nhớ!”

Lâm Nhạc thò thẻ tâm sự với đàn cá, nàng không hề nhận thấy bóng người phía sau đang lặng lẽ nhìn nàng.

Văn Hạo nhìn nữ nhân đang ngồi nói chuyện với cá ngũ sắc hần tìm được từ Tây Vực, ánh nắng mùa thu nhẹ nhàng chiếu lên làn da trắng nõn, mái tóc dài bồng bềnh rũ xuống dòng nước, vài ngọn tóc tung bay theo con gió thoảng qua trong chốc lát, cảnh tượng trước mắt khiến hần không khỏi ngẩn người, trong lòng đột nhiên có một dòng nước nhẹ nhàng ầm ập thoảng qua nhanh chóng. Một nữ nhân trong sáng, thuần khiết đến mong manh, thật khiến hần muốn chăm sóc nàng, yêu thương nàng. Văn Hạo giật mình vì chính suy nghĩ của bản thân, hần có thể vì một nữ tử mới quen mà có những ý nghĩ này hay sao? Thậm chí còn chưa biết thân thế nàng ta, nhưng linh tính mách bảo hần, nàng tuyệt không phải người có thủ đoạn, mưu mô. Hần bước đến cạnh nàng, ôn nhu hỏi:

“Lâm Nhạc cô nương, nàng đã dùng bữa chiều hay chưa?”

Lâm Nhạc nghe có người gọi tên mình thì ngẩn đầu nhìn lên, thấy hần làm động tác ăn uống thì bật cười. Nàng gật đầu.

“Văn Hạo a! Ta ăn rồi! Món ăn chỗ các người thật ngon a!”

Văn Hạo nhìn nàng cười, nhẹ nhàng mà thánh khiết, một nụ cười thật lòng không che giấu tâm tư, nụ cười mà từ lâu hần chỉ đối hoàng huynh thấy qua.

Hần gọi ti nữ trang điểm, thay xiêm y cho nàng. Rồi mỉm cười rời đi. Lâm Nhạc được thay một bộ quần áo màu tím nhạt, phía trên có thêu hoạ tiết hoa mẫu đơn viền vàng, chân váy có đính chuông ngân, khi bước đi mang theo những âm thanh丁丁đang nghe thật êm tai khiến Lâm Nhạc rất thích. Nàng được hai ti nữ thoa thoa trét trét trên mặt, đại khái gần một canh giờ, khiến sống lưng nàng có chút mỏi, lúc này họ mới buông tha cho nàng, Lâm Nhạc nhẹ thò ra một hơi nhìn vào gương đồng. Nàng thoáng giật mình, tuy hình ảnh trong gương có chút mờ và dĩ nhiên không thể so sánh với gương ở hiện đại nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy trong gương là một nữ tử thật xinh đẹp. Đôi mắt ngây thơ đã được trau chuốt thêm phần ma mị, mê người, đôi mày liễu cong cong nhấn nhá cho đường nét gương mặt, môi đỏ thắm tăng thêm nét quyến rũ, làn da trắng nõn càng thêm mịn màng khi thoa lên một lớp phấn nhẹ, những nét ngây thơ của nàng sau khi trang điểm đã bị che bớt phần nào, theo đó tăng lên sự xinh đẹp của thiếu nữ trưởng thành. Ở hiện đại nàng cũng hay bị các bạn bè trêu chọc vì ngoại hình trẻ con của mình, gương mặt nàng thì luôn bị nhầm lẫn với học sinh trung học khiến nàng gặp không ít phiền toái không đáng có. Nay Lâm Nhạc thật có chút hài lòng với tài nghệ hoá trang của hai ti nữ Văn Hạo an bày cho nàng, Lâm Nhạc mỉm cười, thiếu nữ trong gương cũng mỉm cười, nét đẹp của nàng lại thêm phần thuần khiết dịu hoặc khiến hai ti nữ ngẩn người.

Trên đại lục này, ngoài Tam Công chúa Hàm Yên đã từng đến vương phủ một lần được xưng tụng là đệ nhất đại mỹ nhân, bọn họ còn nghĩ không ai xứng với Vương gia, nay thật sự nhìn thấy nữ tử trước mắt, không khỏi kinh ngạc... nét đẹp của nàng ta trong suốt như pha lê, khiến người không thể dời tầm mắt. Nếu nói công chúa Hàm Yên khiến thiên hạ chao đảo, khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp nồng nhiệt như lửa thì nữ nhân trước mắt này lại nhẹ nhàng như nước, ôn thuần như ngọc, làm người thấy thanh thản khi nhìn nàng... Thật là một người hiếm có!!! Ai nói nàng ta không xứng với vương gia nhà họ Kì chứ! So với Hàm Yên công chúa có phần đánh giá kia thì Lâm Nhạc, người này thật sự thích hợp với vương gia! Những ti nữ kia mà thấy nàng chắc hẳn sẽ phải công nhận, thiên hạ này, không ai xứng với Chiến Thần Minh Triều hơn nữ nhân tên Lâm Nhạc trước mắt này!

Lâm Nhạc nhìn trời chập choạng tối, có lẽ hôm nay có việc gì quan trọng nên Văn Hạo mới chuẩn bị cho nàng kỉ lưỡng như vậy. Nàng tại nơi này, không biết tiếng nói, không biết đường về, cũng không thể một mình một thân đi đâu, hần thật sự là chốn nương tựa duy nhất của nàng. Hai hôm nay hần đối nàng thật sự rất tốt, chăm lo từ ăn mặc đến nghỉ ngơi! Thậm chí còn mời người về dạy cho nàng những câu nói cơ bản của nơi này, mặc dù chưa biết bao nhiêu, nhưng nàng sẽ cố gắng học để thích ứng với thời đại này, nàng vẫn còn rất mong trở về.

“Tham kiến Nhị vương gia” – Hai ti nữ tên Lệ Hoa và Như Hoa cúi người hành lễ.

Nghe thanh âm bất ngờ khiến Lâm Nhạc giật mình, nàng xoay người hướng hần.

“Văn Hạo, người tới a!”

Văn Hạo nhìn nữ tử trước mặt giật mình ngây ngẩn, nàng thật xinh đẹp, khiến hần quên đi chính mình trong chốc lát.

“Văn Hạo...” Lâm Nhạc nhìn hần ngây ngốc, nàng khó hiểu nhú nhú mày ngọc.

Văn Hạo nhận ra mình có điểm luống cuống, mỉm cười ôn nhu.

“Lâm Nhạc cô nương, thỉnh cùng ta dự yến”

Lâm Nhạc không hiểu hần muốn nói gì, nhưng nhìn động tác của hần, hần đang muốn mời nàng đi đâu đó! Nàng liền đứng lên. Aiiiiii! Tại sao lại không để nàng đi đôi sandal của mình, lại buộc nàng đi đôi giày vướng víu này, khiến nàng có chút khó khăn khi di chuyển a! Nàng thật tưởng niệm đôi sandal yêu

dấu quả đi! Sau này nếu có mặc những trang phục dài quá gót chân thế này thì nhất quyết đi sandal cho tiện vậy. Lâm Nhạc thầm hạ quyết định với chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dạ yến Trùng Khánh điện(tt)

Lâm Nhạc sau khi rời phủ thì được mới lên một chiếc kiệu xa hoa, phía trước là kiệu lớn hơn của Văn Hạo, nàng hiện cũng không biết hẳn có chức vị gì trong thời đại này, nhưng nhìn phủ đệ của hắn to lớn đến không nhìn thấy kết thúc thế kia thì chắc hẳn không vương cũng hầu! Thậm chí bá tánh nơi này tựa hồ đối hắn có một thái độ kính trọng nhất mực. Với địa vị như hắn, hẳn sẽ không có ý tưởng gì xấu xa, bồi nhọ thanh danh của mình đi! Nghĩ vậy, nàng tạm thời an tâm buông màn xe xuống.

Lần đầu tiên đi kiệu, nàng bị xóc nảy đến choáng váng mặt mày, trời đất có chút quay cuồng. Cũng may sức khỏe của nàng không phải quá yếu, nếu không nàng sẽ là nữ nhân xuyên không đầu tiên bị say kiệu mà chết mất. Hiện nàng cũng chẳng còn tâm trạng ngắm nhìn đường phố mà một mực sống chết bám vào thành kiệu. Cái mạng nhỏ của nàng là trên hết a!

Đại khái qua đi tầm một giờ, Lâm Nhạc nghe được âm thanh huyền ảo bên ngoài, kiệu cũng dừng hẳn, nàng định thần vén rèm che phía trước, một cảnh tượng kì vĩ hiện ra trước mắt nàng. Một cánh cửa rộng lớn với hàng trăm quân lính canh giữ, phía trên là một dòng chữ to lớn uy vũ mà dĩ nhiên nàng có cố gắng cũng chẳng biết ý nghĩa, chỉ thấy nó được đúc bằng vàng óng ánh, trên có khắc bảo thạch cùng đá quý, lúc này đang phát ra những ánh sáng thập phần xinh đẹp. Xung quanh có điêu khắc hình rồng uốn lượn hết sức sinh động, tường thành cao hơn chục thước, phía trên thỉnh thoảng còn có người canh gác! Trong lòng nàng chợt hiện ra một ý nghĩ: “Rồng không phải tượng trưng cho Hoàng đế sao? Vậy nơi này chẳng phải là Hoàng cung trong truyền thuyết hay sao? Nàng thật sự tốt số đến vậy, vừa xuyên qua đã được đến hoàng cung ư? Trời ạ! Nàng có mơ hay không?”

Lúc này phía cổng lớn người người tấp nập ra vào, ai nấy cũng đều quần áo sang trọng, xe ngựa quý phái... binh lính cẩn thận kiểm tra từng người rồi mới cho phép vào trong, nhưng đến bọn họ thì chỉ cung kính cúi chào rồi cho qua. Lâm Nhạc ngăn người, dễ dàng vậy sao? Hoàng cung, là Hoàng cung đó! Nàng thật sự vào được Hoàng cung cổ đại đó! Chốc nữa phải mang điện thoại di động ra mà chụp cho thoải ý, đến khi trở về sẽ khiến cho mọi người một phen kinh hồn bạt vía cho xem! Nghĩ đến mọi người, Lâm Nhạc không biết bao giờ mới gặp được người thân, trong lòng vui vẻ chợt tan biến, chỉ còn một nỗi buồn khó tả. Nàng rất nhớ người nhà! Rất nhớ lũ bạn đồng học!... Đến bao giờ nàng mới có cơ hội gặp lại họ đây???

Văn Hạo dễ dàng gặp vào hoàng cung như vậy hẳn là người có địa vị trong yếu nơi này đi? Nàng gặp được hắn, có lẽ cũng là một phần may mắn của nàng.

Hừ! Đừng để nàng biết là tên thần tiên nào đã đá nàng tới cái thời không quái dị này, nếu biết nàng sẽ cho hắn đẹp mặt!!!

Lâm Nhạc sau khi vào cổng thì được xóc nảy tầm một nửa canh giờ nữa, lúc này nàng có thể nghe thấy âm nhạc đang dồn dập phía trước, tiếng người cười nói huyền ảo một vùng, dĩ nhiên nàng chỉ như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu. Kiệu được dừng lại, âm thanh cũng dừng hẳn, lát sau có một cánh tay vươn tới vén màn kiệu – là Văn Hạo! Hắn mỉm cười làm động tác mời nàng xuống kiệu. Lâm Nhạc cũng cười đáp lễ hắn rồi nhanh chóng bước xuống.

Đám đông đột nhiên như ngừng thở trong một giây nàng bước xuống, sau đó lại vỡ oà, tiếng nghị luận của những nam nhân thân mặc trường bào cầu kì thể hiện thân phận cùng địa vị của họ, chốc chốc nàng còn nghe tiếng thét cùng tiếng nức nở của nữ nhân! Quái!... chỗ này thật kì lạ, yến tiệc cũng thuê người khóc mướn hay sao?

Nàng theo chân Văn Hạo đến hàng ghế đầu, phía trên có một long kỷ dát vàng khảm ngọc uy vũ. Lâm Nhạc thờ dãi thầm nghĩ “Cổ nhân vì được ngồi lên nơi này nhìn xuống chẳng phải đã tốn biết bao tâm huyết, thậm chí có thể hi sinh huynh đệ con cái, làm ra chuyện thương thiên hại lý giết cha diệt huynh?” Tóm lại với đế vương, Lâm Nhạc không hề có một phần cảm tình! Đó là một nơi thật cô đơn lạnh lẽo trong mắt nàng. Bỗng Lâm Nhạc chợt nhớ tới nam nhân đã cứu mình hôm trước, hẳn đi cùng với Văn Hạo, hẳn cũng là con nhà quan! Hôm nay nàng không thấy hắn, mặc dù có hơi sợ vẻ mặt của hắn nhưng dù sao cũng là ân nhân, có lẽ nàng nên hướng hắn nói một lời cảm ơn đi!

Những nam nhân già trẻ sau khi tươi cười tay bắt mặt mừng với Văn Hạo đều hướng nàng và hắn nhìn chòng chọc khiến nàng thấy thật khó chịu. Bầu không khí giả tạo ám muội cứ thế diễn ra tầm hai khắc thì một âm thanh cao vút the thé vang lên

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Lập tức mọi người trong đại điện im bật, ai nấy vội vả xoay người hướng âm thanh vang lên chính chu trang phục quý xuống hành lễ, Văn Hạo đồng thời cũng thi hành động tác giống họ.

“Minh Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn Vạn tuế!” – thanh âm hùng dũng vang lên làm Lâm Nhạc cả kinh, nàng vội vàng hướng người chuẩn bị đi đến mà quỳ xuống. Thật đáng sợ a! Xém chút cái đầu của nàng sẽ không cánh mà bay mất, người đến hẳn là Hoàng đế trong truyền thuyết!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 4: Dạ yến Trùng Khánh điện(tt)

Lâm Nhạc bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi, trong tâm thức của nàng, Hoàng đế là một nhân vật hết sức khủng bố a! Giết người không gớm tay a! Còn nắm quyền sinh sát, hề người chỉ cần người sai một chút là có thể đem ra xử tội. Câu cửa miệng của hoàng đế mà nàng biết đến là “NGƯỜI ĐÀU! LÔI RA NGOÀI! CHEMMMMMMMMM!!! HAHAAHAHAHA” Thật đáng sợ ! thật khủng bố a! Tại sao Văn Hạo lại dẫn theo nàng đến cái địa phương nguy hiểm này? Thật không có nhân tính mà!

Hoàng đế sau khi an vị trên long kỷ thì hướng người phía dưới phát tay áo

“Các khanh bình thân”

“Tạ hoàng thượng” Thanh âm lại một lần nữa rung động toàn đại điện làm Lâm Nhạc càng run run lợi lại. Thấy mọi người đều đứng dậy, chỉ mình nàng còn quỳ, Văn Hạo khẽ hướng các tì nữ giúp nàng vào vị trí! Nữ nhân này hẳn là lần đầu tiên thấy long uy đi, nên mới sợ hãi tới mặt mày trắng bệch thế kia, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn hoàng huynh. Nếu nói nàng là thích khách hay địch nhân, thì nói nàng là tiểu bạch thỏ nhát gan có lẽ hẳn sẽ tin tưởng hơn!

Thanh âm Hoàng đế lại một lần nữa vang lên

“Yến tiệc lần này vì Hoàng đế của trăm tấc Khang Bình vương gia mà mở! Chúc mừng đại quân Tấn Khang khai hoàng trở về. Trẫm muốn khao thưởng ba quân, người bị thương nặng thì tặng năm mươi lượng, thăng 1 cấp, người chết một trăm lượng, truy phong nghĩa sĩ, người bị thương nhẹ, hay không thương tật thăng một cấp, tặng 1 tháng bổng lộc. Chiến sĩ có công tuý công trạng mà thưởng xứng đáng, thấp tăng 1 cấp, 1 năm bổng lộc, cao tăng 2 cấp, 1 năm bổng lộc. Chiều theo mà thực hiện”

“Hoàng thượng anh minh! Minh Triều thiên thu vạn đại! Minh Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!” Thanh âm lại một lần nữa khiến Lâm Nhạc giật nảy cả người, nàng thậm chí còn chưa dám ngẩng đầu nhìn xem người phát ra giọng nói vang dội là ai, nhưng tại sao nàng lại có cảm giác đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Âm thanh tung hô chấm dứt, Từ Hạo lại lên tiếng

“Về phần Khang Bình Vương gia, trăm ban cho khanh một miễn tử kim bài, có thể sử dụng bất cứ lúc nào, cộng thêm một vạn lượng hoàng kim”

Văn Hạo quỳ xuống nhận thưởng “Tạ hoàng thượng ban thưởng”

“Đứng lên đi!” rồi hướng bá quan văn võ “Chúng khanh cứ tự nhiên khai tiệc, hôm nay Trẫm giao quyền quyết định cho Khang Bình Vương gia chủ trì, các khanh cứ thoải mái, Trẫm chỉ tham dự”

“Tạ Hoàng thượng” Quần thần sau một hồi đa lễ thì cùng nhau đàm luận thi cổ, văn chương, một ít người tranh thủ hỏi han chính sự nhưng cũng trong chốc lát liền hoà mình vào không khí sôi nổi của yến tiệc. Từ Hạo và Văn Hạo đang trò chuyện thì chợt có âm thanh dịu dàng như nước truyền đến.

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng Thượng thứ lỗi, thần thiếp vì chuẩn bị quà mừng cho Khang Bình vương gia nên có phần chậm trễ, muôn phần đáng trách” Người đến là Thục Hi quý phi, cũng là người được mọi người cho rằng không lâu sau sẽ lên ngôi Hoàng hậu, đứng đầu Hậu cung.

“Ái phi không cần đa lễ, cứ ngồi đi” Từ Hạo dùng giọng điệu không lạnh không nóng hướng Thục Hi quý phi. Nàng ta có chút mất hứng nhưng vì biết tính cách của hoàng đế lạnh nhạt không chỉ mình nàng, tựa hồ nam nhân cao cao tại thượng này chẳng đặt nữ nhân nào trong lòng hẳn, mà hẳn không trách nàng, thậm chí còn cho phép nàng ngồi gần hẳn nhất, chứng tỏ trong lòng hẳn nàng vẫn trên tất cả phi tần ở trong hậu cung này.

“Tạ hoàng thượng!” Nàng thi lễ rồi nhẹ nhàng hướng vị trí còn trống gần hẳn ngồi xuống. Với các phi tần mà nói, vị trí này tuy không phải là Hoàng hậu, nhưng cũng là nơi gần long nhan nhất, mà nàng An Thục Hi lại là người được cái ân sủng ngồi đây. Hiện tại hẳn chưa lập Hậu, nàng chính là người lớn nhất trong những phi tần của hắn, cũng là người rất yêu hắn. Nam nhân này, từ lần nàng gặp hắn đầu tiên năm mười sáu tuổi, hắn vẫn còn là một thiếu niên mười tám, anh khí phi phàm, ngũ quan tuấn mỹ, gương mặt tựa tiên thiên của hắn, ánh mắt hút hồn cùng đôi mày cương nghị đã khám sâu vào tâm trí nàng, nam nhân nàng yêu tận xương cốt này, mặc dù nàng biết trong lòng hẳn không hề có nàng, nhưng hẳn không bài xích sự tồn tại của nàng, hẳn cho phép nàng ở bên cạnh hắn, hầu hạ hắn. . . Với An Thục Hi nàng, như thế là quá đủ, chỉ cần hắn, không đem bất kì nữ nhân nào để trong mắt như hiện tại thì nàng vẫn còn có hi vọng giành được tình cảm của hắn, vẫn còn mục tiêu cả đời nàng phấn đấu! Chỉ cần hắn, cứ như hiện tại.

“Hoàng Thượng, thần thiếp biết hôm nay là lễ mừng của Khang Bình vương gia nên đặc biệt chuẩn bị một món quà nhỏ. Mong vương gia không chê mà thường thức qua” Thục phi ngữ âm ôn nhu, cử chỉ tao nhã dịu dàng hướng Từ Hạo và Văn Hạo.

“Tạ Thục Hi nương nương! Văn Hạo cảm kích trong lòng” Văn Hạo hướng Thục Phi thi lễ

“Ồ! Ái phi có chuẩn bị điều gì đặc biệt sao? Trẫm cũng thật muốn biết”

“Đạ hoàng thượng!...Người đầu...dâng khúc” Nói xong nàng hướng hậu sảnh vỗ tay ba cái, lập tức một đoàn vũ công tiến ra. Ai nấy đều xinh đẹp mê người, gương mặt sắc sảo, mày liễu mắt phượng, mỗi người còn được điểm một giọt chu sa trên trán càng tăng thêm vẻ thần bí, thân hình quyến rũ trong trang phục vũ công, chân đeo chuông nhỏ, mỗi bước lại có âm thanh như tiếng nhạc vang lên. Âm thanh khiến Lâm Nhạc bỏ qua sự sợ hãi mà ngẩn đầu, nàng bình sinh thích nhất là âm nhạc, nhất là những loại cổ nhạc, nay được tận mắt chứng kiến một vũ khúc cổ đại thực thụ, Lâm Nhạc trong lòng vui như mở cờ, lập tức quên hết nỗi sợ hãi sau lưng, nhìn nàng lúc này như một nữ hài tử đang thưởng thức kẹo ngọt.

Âm thanh vang lên, những vũ công bắt đầu thoát khỏi lớp ngoại bào vương vít, lộ ra vòng eo thon nhỏ, áo váy đỏ thắm như son, điểm tô những hoạ tiết vàng lấp lánh, chân trần linh hoạt uyển chuyển lướt đi trên nền đất, mỗi động tác lắc eo mang theo sự quyến rũ. Những vương tôn quý tộc đều dán mắt nhìn theo động tác của những vũ công không rời mắt, đôi mắt mỗi người đều ánh lên sự thèm khát cùng dục vọng, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng ừm ực nuốt khan của những nam nhân.

Lâm Nhạc chăm chú nhìn những xoay chuyển của vũ công, người ta nói âm nhạc có thể mang theo hơi thở của thời đại quả thực rất chính xác. Những vũ điệu múa này nàng từng được chứng kiến ở hiện đại, nhưng nó lại là nét quyến rũ mạnh mẽ, linh động, cùng những động tác lắc eo liên tục, tính thực tế rất cao. Còn trước mắt nàng, những vũ công tuy thực hiện vũ điệu đơn giản hơn nhưng lại phần nhiều mang nét uyển chuyển, khơi gợi nhiều liên tưởng, khiến người xem đắm chìm vào thế giới thần tiên mà họ mang đến. Quả thực rất đẹp, có thể nói là hài hoà cả về thính giác lẫn thị giác... nhưng Lâm Nhạc lại thấy mặc dù biểu diễn rất tuyệt, nhưng lại thiếu một điều gì đó rất quan trọng...Phải rồi! Ca từ...nếu có một bài hát thích hợp sẽ càng khiến người kinh diễm hơn.

ō shā lǐ wǎ, ō shā lǐ wǎ,

ō hē! ō ... hē! ... ō ... hē! ...

Shì shuǐ sòng nǚ lái dào wǒ shēn biān

Shì nà yuán yuán de míng yuè míng yuè

Shì (nà chán chán de shān quán

Shì nà chán chán de shān quán

Shì nà chán chán de shān quán shān quán

Wǒ xiàng nà dài zhe lù zhū de huā bàn huā bàn

Tián tián dì bǎ nǚ bǎ nǚ yī liǎn yī liǎn

ō shā ō shā ō shā lǐ wǎ shā lǐ wǎ

ō shā ō shā ō shā lǐ wǎ shā lǐ wǎ ō hē

ō shā lǐ wǎ! ō shā lǐ wǎ,

ō hē! ō ... hē – ō ... hē! ...

Shì shuǐ sòng nǚ lái dào wǒ shēn biān,

Shì nà de cuǐ càn de xīng guāng xīng guāng

Shì nà míng mèi de lán tiān shì nà míng mèi de lán tiān,

Shì nà míng mèi de lán tiān lán tiān

Wǒ yuàn yòng nà chōng mǎn zhe chún qíng de xīn yuàn

Shēn shēn de bǎ nǚ ài lián ài lián

ō shā ō shā ō shā lǐ wǎ shā lǐ wǎ

Tiếng hát cất lên khiến toàn điện chột yên tĩnh, giọng hát ngọt ngào, êm dịu mà da diết...ngôn ngữ xa lạ càng khiến ca khúc trở nên xa xôi như chỉ có ở cõi thần tiên, cả đại điện mấy trăm người đều nín thở lắng nghe từng lời hát như sợ hãi chỉ cần một tiếng động họ tạo ra sẽ làm tan biến mất khúc hát thần tiên này.

Lâm Nhạc dừng lại, nàng ngoảnh nhìn quanh...Tại sao mọi người lại im lặng thế này? Những vũ công cũng dừng động tác...Mọi ánh mắt tựa hồ đều tập trung trên người nàng...Không phải chứ, nàng chỉ nổi hứng mà hát một bài, không phải đã làm họ mất hứng? Thôi rồi, không chừng sẽ bị trị tội... Lâm Nhạc nghĩ tới viễn cảnh mình bị lôi xoành xoạch ra ngo môn, nhẹ thì đánh bầm dập, nặng thì chia tay với cái mạng nhỏ luôn, bỗng cảm thấy như mao cốt tung thiên, cả người phát lạnh...

Ba giây sau, toàn trường đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, tán thưởng như sấm dậy, không ngớt lời hướng nàng mà tới.

“Quả thực là tiên khúc! Lão phu sống tới từng tuổi này còn chưa nghe được ca khúc nào tuyệt vời đến vậy. Tiên khúc, đích thực chỉ có ở thiên đình... Hào! Hào! Hào! Chẳng hay vị cô nương đây là thiên kim của nhà nào? Sao có thể xướng nên khúc trên?” Một lão nhân gia tầm ngũ tuần, râu tóc điểm vài chấm bạc, một thân hào khí sáng ngời, y phục xanh nhạt thêu không tước linh động, lúc này ánh mắt không giấu nổi sự tán thưởng hướng nàng nói một loạt từ ngữ mà nàng không hiểu. Lâm Nhạc chỉ biết ngẩn người, nàng bối rối vò vò góc áo, không biết nên nói thế nào.

Văn Hạo lúc này bước đến trước mặt nàng, ánh mắt mang theo một tia bất ngờ, kinh ngạc nhưng cũng đầy thương thức, sau đó hướng lão nhân gia thi lễ.

“Thừa tướng đại nhân xin chớ trách! Nàng là khách nhân của bốn Vương, là một nữ tử ngoại quốc, không hiểu quốc ngữ nên đã khiến đại nhân chê cười! Bốn Vương xin thay nàng chịu phạt,”

Thừa tướng cười ha hả gật đầu, sau đó vuốt nhẹ chòm râu xoay người về vị trí, không quên để lại câu nói:

“Thì ra là nữ nhân của Khang Bình Vương gia! Quả thật là hiếm có! Lão phu chỉ muốn thỉnh giáo cảm nghệ của nàng chứ chẳng có ý trách phạt! Là lão phu đã luống cuống... thật đáng trách! Đáng trách!” sau đó hướng Từ Hạo cúi đầu “Xin hoàng thượng định tội!”

“Hôm nay là tiệc vui, làm sao Trẫm lại chỉ vì một việc nhỏ mà luận tội ái khanh. Quả thực đến Trẫm cũng chưa từng nghe một ca khúc nào đặc biệt đến vậy, khó trách sự bất ngờ. Chúng khanh cứ xem như là một tiết mục đặc biệt của Khang Bình Vương gia. Nào, chúng ta cứ tiếp tục dạ yến!!!” Từ Hạo âm thanh trầm ấm phát lên, nhưng ánh mắt lại dán chặt trên người nữ tử kì lạ trước mắt, nàng ta mang một khí chất khác thường, mi mục như hoa, làn da như ngọc, sóng mắt hút hồn tựa hồ thu trong suốt, khiến hắn không thể nào dời mắt, nàng là nữ nhân hôm trước được hắn cứu ở suối Lưu Thủy ư?

Lâm Nhạc sau khi thấy lão nhân gia khi nãy mỉm cười rồi đi thì tảng đá trong lòng cũng được đỡ xuống, nàng ngồi bịch xuống ghé thở một hơi dài: “đúng là dọa chết ta!” nàng lúc này mới đảo mắt nhìn quanh, những ánh mắt nhìn nàng hình như cũng giảm bớt, vũ khúc lại tiếp tục vang lên, những động tác xinh đẹp không ngừng tiếp diễn, tiếng cười nói náo nhiệt, nhưng thỉnh thoảng lại có những ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn về phía nàng mang theo thăm dò cùng thương thức. Lâm Nhạc cũng không chú ý lắm đến cái nhìn của người khác, lúc này nàng còn đang bận hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi! Nàng quên mất đây là thế giới cổ đại, chỉ một hành động khinh xuất của nàng cũng đủ để nàng trả một cái giá thật đắt a! Cũng may có Văn Hạo giúp nàng! Hắn sau đó đã hướng vị trí thấp cạnh nàng mà ngồi xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, khi nàng cảm kích hướng hắn mỉm cười thì hắn chỉ gật đầu nhẹ như nói “không có gì!”

Lâm Nhạc cũng mạnh bạo hơn lúc bắt đầu tiệc, nàng giương mắt nhìn tứ phía sau đó chợt dừng phía trên vị trí cao nhất kia... Đó... chẳng phải là nam nhân áo vàng tên Từ Hạo đã cứu nàng khi nàng rơi xuống thế giới này sao? Tại sao hắn lại ngồi phía trên long kỷ? Không lẽ... một suy nghĩ vụt lên trong đầu nàng và trở thành sự khẳng định. Nam nhân hôm trước chính là Hoàng đế đi! Thật khác xa với tưởng tượng của nàng, hắn còn rất trẻ, chỉ tầm hai mươi, hai sáu tuổi, hơn nữa nếu nhìn kĩ thì hắn thật sự rất tuấn mỹ, mắt phượng hẹp dài mê hoặc, mày kiếm cương nghị, sóng mũi cao thẳng, đôi môi lúc nào cũng như đang khẽ nhếch lên tựa tiểu phi tiêu, triều phục uy vũ càng tăng thêm vẻ đẹp bức người, hắn thậm chí còn đẹp hơn tất cả những nam nhân mà nàng đã từng thấy qua... thật sự là hoàng đế sao? Hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng khiến nàng giật mình cúi đầu. Sao hắn lại nhìn nàng? Lâm Nhạc nghĩ tới ánh mắt chán ghét hôm trước của hắn mà tâm chợt co rút, hắn ghét nàng đi? Vừa mới thế giới này mà nàng đã bị siêu cấp lão đại ghét thì nàng sao mà còn đường sống đây? Ai cứu nàng không?

Lâm Nhạc hướng Văn Hạo, ánh mắt khẩn thiết nhìn hắn, nam nhân này hình như cùng tên với Hoàng đế? Dung mạo lại có bảy phần tương tự, nhưng gương mặt lại có pha thêm chút phong trần lãng tử. Chẳng lẽ... anh em? Dung mạo tương tự, tên cũng cùng chữ... Vậy thì người tên Văn Hạo đang ngồi cạnh nàng chín phần mười là vương gia cao quý của quốc gia này. Lâm Nhạc cầu trời khẩn phật trong lòng cho tên Hoàng đế đẹp trai kia đừng nhớ nàng, mà có nhớ ra cũng đừng ghét nàng, à mà có ghét nàng đi, thì cũng nể tình huynh đệ hắn mà tha cho cái mạng nhỏ của nàng! Nam mô... nam mô!

Từ Hạo nhìn Lâm Nhạc vừa nhìn mình vừa làm hàng loạt các động tác kì lạ, nét mặt thay đổi nhanh chóng từ đau thương đến hi vọng, rồi bất ngờ, sau đó lại thất vọng, rồi chờ mong... Hắn không khỏi cảm thấy nữ nhân này sao lại có thể có nhiều cảm xúc cùng trên gương mặt đến vậy! Thật thú vị...

Thục Phi nhìn nét mặt thương thức của Từ Hạo hướng Lâm Nhạc, trong lòng dấy nên một dự cảm bất an... Trực giác nữ nhân mách bảo cho nàng, nữ nhân trước mắt nếu để nàng ta vào cung thì sẽ nổi nên một trận sóng gió cuồng phong không tưởng, cũng may nàng ta dường như là nữ nhân của Nhị vương gia, Hoàng đế dù có yêu thích cách mấy cũng sẽ không bao giờ chiếm lấy nữ nhân của huynh đệ, nhất là Nhị vương gia Văn Hạo. Nghĩ vậy, Thục Phi cũng thấy an tâm hơn, nàng ta lại mỉm cười hướng Từ Hạo dụ dằng hầu hạ...

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Tình yêu bất diệt

Từ sau buổi dạ yến tại Trùng Khánh điện đến nay đã được hơn ba tháng, Lâm Nhạc ngày thì học chữ, xem sách, ca hát, rảnh rỗi lại đi dạo hoa viên, thỉnh thoảng nàng còn dạy cho hạ nhân trong phủ một vài trò chơi ở hiện đại như bóng chuyền, đánh golf... khiến họ rất thích thú, tiểu viện Nhã Trúc của nàng lúc nào cũng tràn đầy tiếng cười nói không ngớt. Nói tới ngôn ngữ, trong mấy tháng qua, ngày nào Lâm Nhạc cũng kiên trì học hỏi, từ những phương pháp học tập hiện đại nàng áp dụng trong môn Ngoại Ngữ, cuối cùng cũng có khả năng nói và hiểu được một phần ngôn ngữ ở thế giới này, mặc dù vẫn có những từ nàng không hiểu, nhưng trên cơ bản mà nói, việc giao tiếp với nàng cũng không còn là vấn đề lớn...

Hơn ba tháng này, tâm trạng của Lâm Nhạc cực kì tốt... Vì sao ư? Thế thì phải nói đến giấc mơ kì lạ mà nàng gặp phải sau buổi tiệc ở Trùng Khánh

điện.

Đêm hôm ấy, nàng đã có một giấc mơ! Một ông lão với một bộ trang phục kì lạ từ đầu tới chân, lão nói với nàng “Tiểu hài tử! Hajzzzz. . . Là ta đã liên lụy ngươi, khiến ngươi bị lạc đến thời không này, ngươi vốn không phải người nơi đây, một ngày nào đó cũng phải trở về. Ngày hôm đó, ta mở ra một thời không địa đạo để đến dị thế tu luyện, nào ngờ khi đóng lại vô tình kéo theo ngươi đến nơi này. Hiện tại ta chưa thể đưa ngươi trở lại ngay được, do muốn mở địa đạo lần nữa thì cần phải đợi đến lúc bảy ngôi sao thẳng hàng, ngươi phải đến đúng nơi ngươi đã rơi xuống, mang theo những vật dụng mà ngươi đem đến thế giới này. Ta đã tính toán, đó là ngày mùng 8 tháng 8 năm sau, vào đúng giờ tí ba khắc, ta sẽ mở ra thời không địa đạo đợi ngươi. . .Hãy nhớ rõ, ta chỉ duy trì được trong nửa canh giờ (tầm 60p theo giờ hiện đại), nếu ngươi lỡ lỡ thời điểm đó, sẽ phải đợi đến 8 năm sau! Ta sẽ giao cho ngươi cảm nang cùng ngọc bội này, đến một lúc nào đó ngươi cảm thấy khó khăn và phải lựa chọn, hãy mở cảm nang ra, còn ngọc bội sẽ giúp ngươi được an toàn đến ngày trở về, nếu muốn tìm ta, hãy đến đỉnh núi Côn Sơn và giao ngọc bội cho con Sư Tử đá đang rơi lệ ở chân núi. . .Tiểu hài tử, chuyến đi này âu cũng là định mệnh của ngươi, hãy thật cẩn trọng”

Lâm Nhạc tỉnh dậy thì thấy cảm nang cùng ngọc bội đã ở trong tay. . .Nàng không nằm mơ? Vậy là nàng còn có đường quay trở lại???...Lâm Nhạc vui mừng đến cả đêm không thể nào chợp mắt lại. Nàng vẫn có thể trở về, vẫn còn có thể gặp lại baba cùng mama, còn có lũ bạn đồng học yêu mến lúc nào cũng lủi rủ gọi nàng Nhạc Nhạc. . . Bây giờ theo lịch thì chỉ mới giữa tháng 1, tức là đến lúc nàng trở về còn gần 1 năm tám tháng nữa. . . Một năm tám tháng này nàng phải hão hão mà sống, bảo tồn bản thân thật tốt, cứ xem như một chuyến du lịch thật dài đi, dù sao nàng vẫn còn có thể trở về. . . Lâm Nhạc đem ngọc bội cùng cảm nang kết lại với nhau rồi xem như dây chuyền mà mang trong người, dù sao những thứ này có thể giúp nàng trong gần 2 năm sống trong thế giới này a! Đó không phải là một khoảng thời gian ngắn, nhưng không sao, với nàng mà nói, chỉ cần có thể trở lại thì hai năm có là bao!

Với suy nghĩ đó, Lâm Nhạc luôn tích cực học tập cổ ngữ, cùng nghiên cứu những tập tục văn hoá ở thời đại này, nàng còn thường được Văn Hạo mang theo đi dạo trong kinh thành. Ở thành Tân Khang này, có một nơi nàng rất thích đến, đó là tiểu lâu tên Thực Vi Tiên, các món ăn ở đây thật sự không chê vào đâu được, lúc nào nàng cũng ăn đến căng cả bụng khiến Văn Hạo trở mặt nhìn, những lúc ấy Lâm Nhạc chỉ biết trưng nụ cười “vô tội” ra như nói “ngươi xem này, ta rất biết tiết kiệm thức ăn đấy nhé! Món nào gọi ra ta cũng đều vì tiếc cho ngân lượng của ngươi mà ăn đến không còn một chút thừa nào a!” Thỉnh thoảng nàng cũng có “cơ hội” gặp Hoàng đế, mặc dù nàng đã tận lực né tránh, nhưng người ta đâu sao cũng là ân nhân cứu mạng nàng, nếu không gặp mặt thỉnh an một tiếng thì thật thất lễ, thế nên những lần Từ Hạo đến vương phủ, nàng sau khi nói vài câu khách khí lại thường hay “vô tình” bị đau bụng, nhức đầu, hoa mắt, chóng mặt. . . mà rồi đi sớm! Nói gì thì nói, gần vua như gần hổ, nàng còn muốn 2 năm an phận ở thế giới này a!

Hôm nay, Hoàng đế đã đến vương phủ từ sớm. Như thường lệ, Lâm Nhạc lại “không khoẻ” mà lui đi. Nàng rất nhàn nhả mà ra hồ sen ngắm hoa nở, sau đó lại tản bộ trên hòn giả sơn trong hậu viện Lưu Ly, nơi này là nơi có cảnh đẹp nhất vương phủ, lúc nào cũng ngát mùi hương trăm hoa, nào là Dạ Lý diễm lệ, Mẫu Đơn trang nhã, Cẩm Tú nồng nhiệt, hơn hết nơi này còn có một loài hoa rất đặc biệt. . . là Hoa Hồng đỏ!!!...Khi lần đầu thấy những nụ hồng đang chớm nở trong sương sớm, đỏ thắm kiều kì, như một đốm lửa len lỏi giữa ngàn hoa, nàng thật bất ngờ, Văn Hạo chỉ nói đó là một loài hoa lạ, trong một lần đến Tây Vực, hẳn thấy chúng nở xinh đẹp lại có mùi hương thơm ngát, nên đã ngỏ ý với quốc vương Tây Vực xin hạt giống đem về. Loài hoa này ở Tây Vực chỉ đơn giản gọi là Hoà Lạc, vì chúng khi nở có màu sắc đỏ rực. . .Nàng chỉ mỉm cười hướng Văn Hạo hỏi: “Ngươi có biết, ngoài màu đỏ, loài hoa này còn rất nhiều màu sắc khác hay không? Có màu hồng trang nhã tượng trưng cho tình yêu, màu trắng thanh khiết, màu vàng của sự đố kị, còn có màu xanh mang ý nghĩa là tình yêu bất diệt! Có một sự tích về hoa Hồng xanh, ngươi có muốn nghe không?”

Văn Hạo hiếu kì hướng nàng nói: “Thỉnh Dương cô nương chỉ giáo!”

Lâm Nhạc mỉm cười, mắt nhìn về nụ hồng đang chớm nở rồi chậm rãi mở miệng

“Từ rất xa xưa, ở vương quốc hoa hồng có một thằng ngốc tên Stupid. Thằng ngốc may mắn được nhà vua giao cho chăm sóc vườn hoa hồng. Nhà vua có một cô công chúa rất xinh tên Rose. Công chúa rất thích hoa hồng nên yêu cầu thằng ngốc mỗi ngày hãy mang cho mình một bó hoa hồng thật đẹp. Tuy nhiên thằng ngốc không biết bó hoa thế nào cả. Nó bèn xin với công chúa:

- Xin lỗi công chúa nhưng tôi có thể mang đến mỗi ngày chỉ một bông hoa được không.

Ban đầu công chúa thấy không vui một chút nào. Tuy nhiên thằng ngốc đều cố gắng mỗi ngày mang đến cho công chúa một bông hoa đẹp nhất. Thằng ngốc chẳng biết làm việc gì khác ngoài việc chăm sóc những bông hoa. Mỗi khi có ai đó bắt nó đi làm việc gì đó là nó lại nói:

- Xin lỗi nhưng tôi hậu đậu lắm! Tôi sẽ làm hồng hết mắt...

Vậy là người ta lại chán nản bỏ đi. Cũng bởi vậy nên không ai chơi với thằng ngốc cả. Thằng ngốc hàng ngày cứ thui thủi bên những bông hoa của nó. Đường như thằng ngốc chẳng bao giờ biết buồn là gì. . . Những bông hoa mà thằng ngốc mang đến cho công chúa mỗi ngày đều rất đẹp. Đôi khi công chúa ngắm nhìn những bông hoa đó và tự hỏi: "Một thằng ngốc thì làm thế nào mà tạo ra những bông hoa đẹp như vậy nhỉ".

Rồi một ngày công chúa quyết định đến thăm vườn hoa của thằng ngốc. Thằng ngốc đang cúi cúi tưới cho một khóm hoa hồng. Với công chúa thì công việc này thật lạ. Công chúa tò mò đến gần thằng ngốc và làm nó giật mình. Thằng ngốc làm rơi bình tưới hoa và làm bắn bắn lên váy áo của công chúa:

- Xin lỗi công chúa - Thằng ngốc hốt hoảng - Tôi thật là hậu đậu.

- Không sao! Ta sẽ tha tội cho ngươi nhưng ngươi phải chỉ cho ta cách ngươi tạo ra những bông hoa này.

Thằng ngốc ngạc nhiên quá "Công chúa mà quan tâm đến cách trồng hoa ư?!"

- Rất đơn giản thưa công chúa... - Và thằng ngốc say sưa nói với công chúa tất cả những gì nó biết về hoa hồng về cách trồng hoa, cách chăm sóc chúng..

Thằng ngốc cảm thấy rất lạ khi công chúa tỏ ra rất thích thú với những gì nó nói. Và khi thằng ngốc bắt gặp ánh mắt công chúa đang chăm chú nhìn nó thì tự nhiên nó trở nên luống cuống. Một lần nữa nó lại đánh rơi bình tưới hoa.

- Xin lỗi công chúa... tôi vụng về quá đi mất.

- Người thật là ngốc! Nhưng những gì người nói về hoa hồng rất hay. Ngày mai ta sẽ lại tới.

Công chúa trở lại cung điện và thằng ngốc lại say sưa tưới hoa. Tuy nhiên nó vừa tưới hoa vừa hát. Chưa ai nghe thấy thằng ngốc hát bao giờ cả... Ngày hôm sau thằng ngốc dậy rất sớm. Nó quét dọn những lối đi, nhổ cỏ bên những khóm hoa. Nhưng công chúa không đến nữa. Thằng ngốc đợi mãi mà công chúa vẫn không đến. Nó đâu biết hôm đó là một ngày đặc biệt. Nhà vua tổ chức một lễ hội rất lớn trong cung đình. Có rất nhiều các vị vua, những hoàng tử của các nước láng giềng... Công chúa chẳng muốn đến lễ hội một chút nào. Nàng nhất định không chịu mặc bộ váy dạ hội. Chỉ đến khi viên tổng quản xuất hiện và nhắc nhở:

- Xin lỗi công chúa nhưng đây là mệnh lệnh của nhà vua... Công chúa phải có mặt trong lễ hội. Nhà vua muốn thông qua lễ hội tìm cho con gái mình một vị hoàng tử thích hợp. Tất cả các hoàng tử tham gia lễ hội đều được thông báo về điều đó. Ai cũng rất háo hức được gặp công chúa (vì nghe nói công chúa rất đẹp). Và mọi người không phải chờ đợi lâu. Công chúa xuất hiện trong bộ váy dạ hội màu trắng, vương niệm của nàng được kết bằng những bông hoa hồng đỏ. Một vài hoàng tử đánh rơi ly rượu trong tay, một số khác phải mất một lúc lâu mới biết mình đang đứng ở đâu. Ngay đến các nhạc công cũng quên mất những nốt nhạc của mình. Ai cũng muốn được cùng nhảy với công chúa một bài, công chúa đều nhiệt tình đáp lại. Tuy nhiên chẳng ai lọt vào mắt xanh của công chúa cả. Nàng công chúa xinh đẹp chẳng thể tìm được cho mình một vị hoàng tử thích hợp. Khi mà nhà vua gần như tuyệt vọng thì điều bất ngờ đã xảy ra. Đứng vào lúc bữa tiệc sắp tàn thì một chàng hoàng tử cười một con bạch mã tuyệt đẹp xuất hiện. Hoàng tử đến trước mặt công chúa và mỉm cười:

- Xin lỗi cô bé! Ta không đến quá muộn đấy chứ.

Công chúa bỗng cảm thấy tim mình đập rộn ràng. Đó là những cảm xúc kì lạ mà công chúa không thể định nghĩa nổi... Giai điệu ngọt ngào của bản Van như hòa nhịp cùng bước nhảy của hai người. Hoàng tử kể cho công chúa nghe về những miền đất xa lạ mà hoàng tử đã đi qua. Những câu chuyện kéo dài như bất tận. Thời gian dường như không còn là mối quan tâm của hai người nữa... Mãi đến khi những vì sao đã sáng lấp lánh trên bầu trời, khi mà cả thằng ngốc và những bông hoa hồng đều đã ngủ say, hoàng tử mới lên ngựa từ biệt công chúa... Công chúa trở về cung điện và cho gọi thằng ngốc tới.

- Người có biết làm thế nào để cung điện của ta thật đẹp không! Ngày mai hoàng tử sẽ lại tới. Ta muốn dành cho chàng một sự ngạc nhiên.

- Thưa công chúa... hoàng tử... à vâng thưa công chúa, tôi sẽ trang trí cung điện của công chúa bằng tất cả hoa hồng trong vườn. Cung điện của công chúa sẽ trở thành cung điện hoa hồng.

- Một ý tưởng tuyệt vời! Người cũng không ngốc lắm đâu! Nhưng ta sợ người sẽ không thể làm xong nó trong đêm nay.

- Tôi sẽ cố hết sức thưa công chúa...

Vậy là suốt cả đêm đó những bông hoa hồng còn ướt đẫm sương đêm được thằng ngốc cẩn thận hái từ vườn hoa mang vào cung điện. Khi cung điện của công chúa tràn ngập hoa hồng cũng là lúc trời vừa sáng. Khi công chúa thức dậy, nàng không thể tin vào mắt mình, trước mắt nàng là một cung điện đẹp như trong truyện cổ tích vậy. Công chúa đi dạo một vòng và thấy thằng ngốc ngủ gục bên cạnh một chiếc cột đá:

- Stupid. Dậy đi nào. Trời sáng rồi.

- Xin lỗi công chúa, tôi lại ngủ quên mất, tôi sẽ hoàn thành nốt công việc ngay thôi.

- Không cần nữa. Như vậy là được rồi. Người hãy về nghỉ ngơi đi.

Thằng ngốc thở phào vì công chúa đã không trách nó chưa hoàn thành công việc. Nó vui vẻ trở về với vườn hoa giờ chỉ còn trơ những gốc. Công chúa đến bên cửa sổ và nhìn về phía những ngọn núi xa, nơi mà từ đó hoàng tử sẽ lại tới. Công chúa sẽ dẫn hoàng tử đi thăm cung điện hoa hồng của mình. Hoàng tử sẽ lại kể cho công chúa nghe câu chuyện về những miền đất xa lạ...

Nhưng rồi chẳng có hoàng tử nào đến cả. Chỉ có người hầu của Hoàng tử mang theo một bức thư: "...Cô bé của ta, ta không thể đến với em như đã hẹn. Đất nước của ta có chiến tranh. Ta phải tham gia vào cuộc chiến. Có lẽ chúng ta sẽ phải xa nhau một thời gian dài. Ta không muốn thế một chút nào. Ta sẽ rất nhớ em. Nhưng ta tin thời gian sẽ chứng minh cho tình yêu của chúng ta. Ta sẽ sớm gặp lại em.."

Công chúa buồn lắm. Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi môi: "Em sẽ đợi! Nhưng nhất định chàng phải trở về đây!..."

...Một tuần, rồi một tháng, rồi một năm... Chẳng có tin tức gì của hoàng tử. Hoàng tử như một con gió cứ bay mãi, bay mãi mà chẳng biết bao giờ sẽ trở lại. Công chúa thường đứng một mình bên khung cửa sổ mỗi buổi hoàng hôn và nhìn về phía những ngọn núi xa, nơi ánh mặt trời dần tắt. Có thể một ngày nào đó... Cũng hơn một năm đó không thấy thằng ngốc mang hoa hồng cho công chúa mỗi buổi sớm nữa. Có thể là sau khi trang hoàng cho cung điện vườn hoa của thằng ngốc đã chẳng còn một bông hoa nào cả. Công chúa hình như cũng chẳng quan tâm đến những bông hoa hồng của thằng ngốc nữa...

Rồi một buổi sáng sớm khi công chúa thức dậy, có ai đó đã đặt sẵn bên cửa sổ một bông hoa hồng tuyệt đẹp. Công chúa ngắm nhìn bông hoa và chợt nhớ tới thằng ngốc. "Một năm rồi Stupid không mang hoa tới...". Công chúa trở lại vườn hoa của thằng ngốc. Trước mặt công chúa không phải là những gốc cây trơ trụi mà là muôn ngàn những bông hồng rực rỡ. Thằng ngốc vẫn cúi bên những khóm hoa hồng. Thằng ngốc nhìn thấy công chúa và một lần nữa nó lại đánh rơi bình tưới hoa:

- Xin lỗi công chúa! Tôi đã cố hết sức nhưng không thể làm cho vườn hoa đẹp như xưa.

-Ồ không! Thật là kỳ diệu! Nói cho ta biết đi, ngươi đã làm thế nào vậy? Lần đầu tiên trong đời có người nói với nó như vậy, mà lại là một công chúa nữa chứ. Thăng ngọc vui lắm, nó cười ngây ngô và lại say sưa nói với công chúa về những bông hoa... Những ngày sau đó ngày nào công chúa cũng đến vườn hoa của thăng ngọc. Công chúa tự mình trồng những bông hoa, tự mình tưới nước cho chúng. Ban đầu thăng ngọc cảm thấy rất lạ nhưng rồi nó cũng hiểu ra rằng công chúa đang cố làm tất cả để người ngoại nổi nhớ hoàng tử. Thăng ngọc rất vui vì dù sao cũng có người cùng nó trò chuyện, có người chịu nghe nó nói cả ngày về những bông hoa hồng. Thăng ngọc cố làm cho công chúa vui những lúc công chúa ở bên nó. Có một lần thăng ngọc nói với công chúa về ý nghĩa của các loài hoa:

- Hoa hồng bạch là tình bạn chân thành, hồng nhung là tình yêu nồng thắm, hồng vàng là...

- Vậy còn hồng xanh, nó tượng trưng cho điều gì

- Hồng xanh là tình yêu bất diệt! Thưa công chúa, nhưng nó không có thật.

- Vậy tại sao nó lại tượng trưng cho tình yêu bất diệt?

- Đó là một huyền thoại, thưa công chúa. Người ta nói rằng nếu ta trồng một cây hoa hồng bằng cả trái tim dành cho người mình yêu thương thì nó sẽ nở ra một bông hoa hồng xanh. Đó là bông hoa có phép màu, nó sẽ cho một điều ước..

- Ta sẽ ước chiến tranh kết thúc và hoàng tử sẽ trở về bên ta...

- Thưa công chúa! Không có điều gì là không thể xảy ra. Tôi tin nếu công chúa thành tâm biết đâu cây hoa mà công chúa trồng sẽ nở ra một bông hoa hồng xanh.

- Ta tin ngươi...

Và từ hôm đó công chúa dành hết thời gian để chăm sóc cho cây hoa hồng của mình. Nhưng không hiểu sao cây hoa mà công chúa trồng mãi vẫn không nở một bông hoa nào cả. Có một sự thật mà có lẽ thăng ngọc không bao giờ dám nói. Đó là câu chuyện về hoa hồng xanh chỉ là một lời nói dối. Thăng ngọc không muốn thấy công chúa quá đau buồn nên nó đã nghĩ ra câu chuyện về bông hoa hồng xanh và điều ước...

Nhưng rồi thăng ngọc mới thấy đó là một sai lầm rất lớn. Nó sợ cái ngày mà cây hoa của công chúa nở ra một bông hoa bình thường. Công chúa sẽ rất buồn. Thăng ngọc không muốn làm công chúa buồn một chút nào. Nó cố tìm trong vườn hoa bao la của nó một bông hoa hồng xanh nhưng chẳng có bông hồng xanh nào cả... Rồi một đêm thăng ngọc trần trọc mãi không ngủ được. Bỗng nhiên nó nghe thấy một giọng nói như tiếng thì thầm vậy

- Stupid! Sao ngươi buồn thế?

- Ai vậy?

- Ta là hoa hồng đây.

- Hoa hồng ư? Sao ngươi có thể nói được?

- Ngươi ngốc quá, ta luôn nói chuyện với ngươi mà ngươi không để ý đấy thôi, loài hoa nào cũng nói được, chỉ là có bao giờ ngươi lắng nghe không mà thôi. Có chuyện gì mà ngươi buồn vậy?

- Ta... Ta đã trót nói dối công chúa về hoa hồng xanh. Ta không nghĩ là công chúa lại đặt nhiều niềm tin vào hoa hồng xanh đến thế.

- Stupid! Ngươi đang nghĩ gì vậy. Ta nói cho ngươi biết điều này nhé: Huyền thoại mà ngươi đã nói với công chúa là có thật đấy.

- Sao cơ? Thế nghĩa là hoa hồng xanh là có thật. Ngươi biết làm thế nào để tạo ra hoa hồng xanh phải không?

- Ta biết... Nhưng ta không thể nói cho ngươi được.

- Tại sao chứ? Ta xin ngươi đấy

- Stupid à.. Ngươi thật là ngốc quá, ngươi làm tất cả là vì cái gì chứ?

- Ta... Ta muốn công chúa có bông hoa hồng xanh. Ta muốn ước mơ của công chúa trở thành sự thực. Ta không muốn thấy công chúa buồn...

- Ôi Stupid! Ta không muốn nói cho ngươi một chút nào, nhưng thôi được rồi, nếu ngươi thực sự muốn có một bông hoa hồng xanh, ta sẽ chỉ cho ngươi cách...

Và hoa hồng ghé tai thăng ngọc thì thầm điều gì đó mà chỉ có thăng ngọc nghe rõ. Khuôn mặt thăng ngọc bỗng ngẩn ngơ đến khó hiểu. Rồi người ta thấy thăng ngọc ngược nhìn bầu trời đầy sao và mỉm cười... Sáng sớm hôm sau khi công chúa vừa thức dậy thì người hầu của nàng đã chạy vào:

- Thưa công chúa, thật không thể tin được, người hãy ra mà xem, cây hoa mà công chúa trồng đã nở một bông hoa màu xanh.

Công chúa như không tin vào những gì mình nghe thấy. Nàng chạy ngay ra vườn hoa. Trước mắt nàng là một bông hoa hồng xanh tuyệt đẹp. Những cánh hoa lấp lánh những giọt sương sớm long lanh dưới ánh sáng mặt trời. Công chúa cảm bông hoa đặt lên trái tim. Nàng còn chưa kịp nói điều ước thì người hầu của nàng đã vào báo:

- Thưa công chúa! Hoàng tử đã thắng trận trở về. Có lẽ hoa hồng xanh đã biết trước điều ước của nàng nên không cần công chúa phải nói ra.

Công chúa băng qua quảng trường rộng mênh mông để đến bên cổng thành. Quả nhiên từ phía ngọn núi xa hoàng tử đã trở về, chiếc áo bào sạm đen vì khói bụi. Hoàng tử xuống ngựa ngay khi chàng trông thấy công chúa, quên đi cả những mệt mỏi bao tháng ngày qua, vòng tay ôm chặt công chúa như không bao giờ muốn buông ra vậy.

- Cô bé của ta! Ta nhớ nàng quá.

- Em gần như đã tuyệt vọng, chàng biết không. Nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra. Chàng hãy nhìn xem, một bông hoa hồng xanh. Chính nó đã mang chàng về với em.

- Hoa hồng xanh! Ta tưởng làm gì có hoa hồng xanh trên thế gian này!

- Có chứ. Đó là một huyền thoại. Em sẽ dẫn chàng đến vườn hoa. Stupid sẽ kể cho chàng nghe huyền thoại về hoa hồng xanh.

Vậy là hoàng tử và công chúa cùng đến vườn hoa của thẳng ngốc.

- Stupid! Ngươi đâu rồi. Ra đây đi nào, hoàng tử muốn nghe câu chuyện về hoa hồng xanh của ngươi...

Nhưng Stupid đã biến đi đâu mất. Công chúa gọi mãi, gọi mãi mà không thấy thẳng ngốc đâu cả. Bên gốc hoa mà công chúa trồng chiếc bình tưới hoa được dựng ngay ngắn. Chẳng hiểu thẳng ngốc đã biến đi đâu mất. Chỉ còn con gió thổi những bông hoa hồng đung đưa như đang hát một bài hát từ rất xa xưa "Tình yêu chân thành bắt đầu từ trái tim, chỉ có máu từ con tim của một kẻ đang yêu mới tạo ra bông hồng xanh bất diệt. Và bông hồng xanh sẽ tạo nên điều kỳ diệu..."

Lâm Nhạc trầm ngâm nhìn khóm hồng đang nở "đó là sự tích về hoa hồng xanh" nàng xoay người hương Văn Hạo mỉm cười "ngươi có thấy điều ta nói rất hoang đường hay không?"

Văn Hạo lắc đầu: "những gì cô nương nói, ta đều tin!"

Lâm Nhạc khẽ gạt đầu rồi hướng những nụ hồng, tiếng hát trong trẻo vang lên trong sương sớm.

"Thanh phong kiếm dẫn lối

Ta tương phùng giữa một trời hoa rơi

Nụ cười của mỹ nhân chỉ dành cho đáng anh hùng

Mình nguyệt đào có hiểu mộng nhân gian?

Hồng trần phù hoa một kiếp rồi hoá thành không

Chỉ lớn cao tận trời xanh

Chỉ mình ta độc bước giữa núi non trùng điệp

Hồng nhan ngán ngủi sao chịu được tháng năm trôi nhanh

Chốn lòng hoa, mái tóc xanh

Cổ nhân chỉ có thể ôm nhau trong mộng

Tình này khó tỏ, lệ chảy vào tim

Mũi đao nhọn, bóng kiếm lạnh

Phiêu bạt gian hồ, lòng đầy thương tâm

Đoạn trường sầu, nhìn lược mặt, nhớ cổ nhân"

..... "Điều hoa lung".....

Tiếng hát da diết, lay động lòng người, nàng lặng lẽ đứng đó, dung nhan mỹ lệ, trong suốt như ngọc. Nữ tử trước mặt hẳn, chẳng qua chỉ mới mười mấy tuổi đầu, nhưng tại sao, hẳn lại thấy được trong mắt nàng đang ẩn chứa một nỗi buồn vô tận, một nữ nhân thoát nhìn vô tư, hay nói hay cười, nhưng

mỗi lần nàng nhìn xa xăm, đột nhiên lại nói về những điều tựa như nàng đang tồn tại ở một nơi nào khác không thuộc thế giới này, tất cả nàng đều chỉ nhìn ngắm, đều không vướng bận đến nàng, mỗi lời nàng nói, mỗi một cử chỉ đều khiến hấn tâm động thật sâu. . . Có những đạo lý, chỉ những người đã đi hết một đời mới có thể ngắm ra được, hay thậm chí đến khi nhắm mắt, lòng vẫn còn nặng trĩu một nỗi tâm tư về hư vinh. . . Tất cả những điều đó, lại được thốt ra từ nàng, một nữ nhân mười mấy tuổi, nếu là hấn trước đây, có thể sẽ không tin, nhưng hiện nay, nàng đang hiện diện trước mắt hấn, nàng không giống những nữ nhân bình thường khác, tham luyến phù vinh, nàng chân thành, dịu dàng, đôi lúc lại vô tư như trẻ nhỏ, ánh mắt nàng luôn mang theo một thứ ánh sáng trong suốt, khi nhìn vào mắt nàng, dường như hết thảy mọi chuyện rắc rối, toan tính đều bị lu mờ. . .

Lâm Nhạc sau khi say sưa hát xong thì quay về tiểu viện, để lại Văn Hạo một mình nhìn những nụ hoa đỏ rực, không ngừng lầm bầm: “Tình yêu chân thành bắt đầu từ trái tim, chỉ có máu từ con tim của một kẻ đang yêu mới tạo ra bông hồng xanh bất diệt. Và bông hồng xanh sẽ tạo nên điều kỳ diệu...”

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi

Chương này mình lấy tên này theo một bài thơ của Vương Hàn_Một nhà thơ thời Thịnh Đường. Bài “Lương Châu Từ” mà mình rất thích.

“Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tì bà nữ thượng thôi

Tuý ngoạ sa trường quân mạc tiếu

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi”

Nghĩa là rượu ngon(bồ đào) chứa trong ly quý

muốn uống thì kèn xuất quân(tiếng đàn tỳ bà) bắt mình phải lên ngựa

vậy nếu tôi phải say sưa ngoài mặt trận xin bạn đừng chê cười

vì xưa nay có mấy ai đi chinh chiến mà trở về đâu ...

(Cười... ^^!!! Mình cũng có tâm hồn thơ văn đó chứ???)

Từ Hạo nhìn Văn Hạo đang trầm mặc nhìn ly trà chỉ lắc nhẹ rồi thờ dãi.

“Đệ đang có tâm sự?” Hấn nhấp một hớp trà rồi hỏi nhưng cũng là khẳng định.

“Tình hình biên ải lại có biến! Từ Long mới cho Thuý Điều (một loại bồ câu đưa tin cơ mật đã được quân đội huấn luyện) hồi báo tộc Ngôã Man phía bắc có động tĩnh, hằng ngày không ngừng đưa quân đến các trấn quanh biên ải cướp bóc, quấy phá, thậm chí còn hống hách bắt người.” Văn Hạo chậm rãi đáp.

“Đệ dự định trở lại biên ải? Việc ở đó cứ giao cho Từ Long, đệ cũng chỉ mới về kinh thành được ba tháng” Từ Hạo nhàu mày, đặt tách trà xuống bàn.

Văn Hạo chậm rãi lắc đầu: “Tộc Ngôã Man tuy là một tiểu quốc phía Bắc, lấy du canh du cư làm trọng điểm, nhưng người dân Ngôã Man lại anh dũng thiện chiến, có kinh nghiệm quanh năm trên lưng ngựa. Lại nói, tuy dân số Ngôã Man ít, nhưng đất đai chủ yếu là thảo nguyên rộng lớn, cuộc sống phóng khoáng, vốn không quan trọng việc tranh giành, nay bỗng nhiên lại nổi loạn, đệ thấy trong việc này nhất định có điều bất ổn, không loại trừ có thể lực xúi giục, li gián, nên đệ muốn đích thân điều tra. Chỉ lo có bàn tay của Đông Thục quốc, nếu xử lý không đáng, chỉ sợ chiến tranh lại nổ ra, lúc đó người khổ chỉ là bá tánh”

“Đệ vẫn còn việc bận tâm? Là việc Tam công chúa Hàm Yên hai ngày sau sẽ đến nước ta làm đặc sứ?”

Văn Hạo gật đầu: “Nàng ta tính tình ngang ngược, lại không thích người khác hơn mình, có lần nàng có một thú nuôi là hồ ly trắng, nàng ta cực sủng ái nó, nhưng khi Tiểu công chúa Hàm Nghi từ đầu tìm về một tiểu hồ ly xinh đẹp, lại có đôi mắt long lanh hai màu một lam một vàng cực đáng yêu. . .Huynh có biết nàng ta đã làm gì? ...Nàng đem con hồ ly của mình giết chết rồi treo phía trước cung điện của Tiểu công chúa, khiến nàng hoảng sợ đến nằm liệt giường ba ngày, sau đó tiểu hồ ly có đôi mắt hai màu cũng biến mất. Nàng ta năm đó hướng ta cầu thân bị từ chối, ta chỉ nói không muốn cưới nàng và bỏ đi...”

Từ Hạo cười cười: “Thế nên nợ đào hoa giờ đã đòi đến cửa? Đệ giải quyết thế nào a?”

Văn Hạo lại thờ dãi: “Năm đó nàng nói nếu nàng không thể tiếp cận ta thì mọi nữ tử đến gần ta nàng ta đều sẽ truy cùng giết tận”

“Đệ muốn nói đến nữ nhân tên Dương Lâm Nhạc?” Từ Hạo đôi mắt như phát ra một tia sáng, nhưng ngay sau đó lại giấu mất, từ hôm Dạ yến tại Trùng Khánh điện, nữ tử có đôi mắt trong suốt ấy thường hay xuất hiện trong đầu óc hắn. Có những lần hắn đến Vương phủ gặp Văn Hạo nàng đều chỉ gặp hắn nói qua loa vài câu không có nghĩa, sau đó thường “trùng hợp” cảm mạo, phong hàn, hoa mắt, nhức đầu mà xin lui xuống. Chỉ là nàng quá ngây thơ, hắn làm sao không biết nàng chẳng qua đang giả bệnh, chỉ vì hắn không muốn vạch trần nàng, nhìn nét mặt già vờ thống khổ, nhấn nhò ôm bụng của nàng, diễn xuất thực sự rất tệ, nhưng thực rất đáng yêu a! Cứ như một con mèo nhỏ đang làm nũng, lăn qua lăn lại. . .thế là từ đó hắn cũng thường hay lui tới vương phủ xem nàng diễn trò, hắn làm sao không biết mỗi lần nàng “bệnh” xin cáo lui xong chân trước thì chân sau đã chạy tung tăng khắp nơi vui vẻ! Chỉ tội cho Nhạc Nhạc đáng thương của chúng ta, bị mang ra làm trò tiêu khiển như tiêu hầu tử mà còn vui vẻ nghĩ rằng mình gạt được Hoàng đế cơ đấy, nàng làm sao biết được mọi hành động ngốc nghếch của mình đều bị ai đó nắm tay, giờ vẫn đang vui vẻ buồn chuyện với đám tì nữ.

“Nàng ta có vẻ rất sợ ta” Từ Hạo mỉm cười, trong lòng không ngừng nghĩ tới dáng vẻ tức cười lúc này của nàng khi nói “ta bị trúng thực a!” mà tay lại ôm đầu, thật là không biết nói dối. . .

“Nàng không phải là một nữ tử bình thường, hay ít nhất, tư tưởng cùng những suy nghĩ của nàng đều vượt qua những người bình thường như chúng ta! Đệ biết nói như thế có vẻ kì lạ, nhưng thực chất trong những ngày nàng lưu lại Vương phủ, đệ cũng đã học được không ít điều từ nàng!”

Từ Hạo nhướn mày, vẻ mặt hiếu kì không thể che giấu: “Đệ nói thật? Chẳng lẽ trên đời lại có nữ tử khiến Chiến Thần Minh Triều coi trọng hơn cả bản thân?”

Văn Hạo không trả lời câu hỏi mà chỉ cười cười nói: “Nếu huynh có dịp trò chuyện với nàng thì huynh sẽ hiểu!”

Từ Hạo bỗng bật cười: “Haha! Ta sẽ suy nghĩ. Đệ dự định khi nào thì xuất phát?”

“Càng sớm càng tốt, đêm dài lắm mộng, đệ sẽ cùng Hạng Trục âm thầm khởi hành sau ba ngày nữa. Chỉ có điều. . .” Văn Hạo lại thờ dài

“Có chuyện gì đệ cứ nói”

“Về phần Dương cô nương, chỉ sợ sau khi Tam công chúa đến biết nàng đang ở trong Vương phủ của đệ thì sẽ gây khó dễ cho nàng, vì vậy đệ mạn phép thỉnh hoàng huynh cho nàng đến làm khách ở hoàng cung đến khi đệ trở lại.” Văn Hạo nói. Hắn không thể mang theo nàng ra chiến trường, nơi đó đao kiếm không có mất, một nữ tử như nàng đến đó chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Từ Hạo gật đầu: “Chuyện này không thành vấn đề, ta sẽ sắp xếp cho nàng ta ở lại cung điện của Cửu muội, có người như Cửu muội làm bạn chắc chắn không ai dám động đến nàng”. Ngân Bình quận chúa tuy nổi tiếng tính cách cổ quái, thường làm những chuyện khác người, nhưng tâm tính lương thiện, lại thích giúp đỡ người khác. Trong hoàn cung, có thể nói Ngân Bình công chúa là người ai ai cũng yêu quý, để Lâm Nhạc chỗ Ngân Bình quả là phương án tốt nhất.

“Vậy xin tạ hoàng huynh”. Văn Hạo thi lễ

Lâm Nhạc đang chơi cầu lông với Tiểu Thuý ngoài sân bỗng rừng mình một cái!

...Chuyện gì a!...Sao nàng lại có dự cảm bất an thế này???

“Dương cô nương, quả cầu rơi rồi” Tiểu Thuý vui mừng nói

“AAAA...Thua rồi!!!!!!!!!!” Lâm Nhạc thét lên

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi

“Há???? Vào cung??? Huynh đang đùa với ta sao?” Lâm Nhạc nhảy dựng. Nàng đang dùng cơm trưa thì nghe tin sét đánh, Văn Hạo thì rời đi hơn 3 tháng, nàng phải vào cung làm khách trong thời gian này! Why??? Why??? Why??? Ai mà không biết hoàng cung là địa bàn của lão hoàng đế kia a! Nàng mà bước chân vào đó chắc chắn sẽ chẳng còn mạng mà trở ra...cái tình huống gì thế này!

“Hoàng huynh đã đáp ứng ta sẽ bảo toàn cho nàng, nàng sẽ lưu lại Lạc Khánh cung của Ngân Bình quận chúa, muội ấy là Cửu muội của ta, tình tình rất tốt, nàng sẽ không chịu thiệt thòi”

Haiz. . .Đành vậy, người ta đã bận chuyện, nàng cũng không thể trở thành gánh nặng của hắn, với lại hắn là ra chiến trường a! Đó là nơi nguy hiểm như thế nào cả trẻ con cũng biết. Trong mấy tháng ở thời đại này, hắn là người đối xử với nàng tốt nhất, hắn sẽ không đẩy nàng vào chỗ chết a!...Nghĩ tới hoàng cung, Lâm Nhạc lại rùng mình, nhớ tới ngày hôm đó Hoàng đế đến, nàng sau khi nói vài câu thì ôm đầu ra ngoài, lúc đó ánh mắt hắn rất cổ quái, như là đang xem trò. . .đừng nói là hắn phát hiện nàng lừa hắn đi???...xuy xuyyy. . .nói bậy, nói bậy. . .hắn mà phát hiện thì giờ này đầu nàng còn trên cổ sao? Sợ thật! Sau này không được để những suy nghĩ đáng sợ này quấy nhiễu a!

Lâm Nhạc ịu xịu: “Huynh đi sớm về sớm, đừng để về đến thì ta đã đi bán muối a!”

Văn Hạo gật đầu, mặc dù hẳn chẳng hiểu bán muối bán dầu gì, nhưng nàng đã nói là mong hắn trở lại, điều này khiến hắn thật phần vui vẻ.

Hai ngày sau, tại Kim Loan điện, đoàn sứ thần của Lạc Nhạn quốc tiếp kiến. Minh Hoàng ban chiếu cho phép Tam Công chúa Hàm Yên ở tại Thịnh Bình cung, nhưng Tam công chúa lại yêu cầu lưu lại Khang Bình vương phủ với lý do nàng và Khang Bình vương gia “có giao tình”. Hoàng đế bất đắc dĩ nhìn Văn Hạo, sau đó thờ dài đồng ý.

Lâm Nhạc dĩ nhiên đã chuẩn em khỏi Vương phủ, lúc này đang rôm rả trò chuyện cùng Quận chúa. Nói đến nữ tử tên Ngân Bình này thì Lâm Nhạc cực kì yêu thích, hai người nói chuyện cũng vô cùng hợp ý, nàng ta tuy tư tưởng cổ quái nhưng chung quy cũng chỉ là nữ tử cô đại, nên từ bé vẫn chưa bước chân ra khỏi hoàng cung, nên khi nghe Lâm Nhạc kể những câu chuyện hay ho đều rất chăm chú lắng nghe, sau đó lại thắc mắc hết thứ này đến thứ khác khiến Lâm Nhạc giải thích một gần chết!

Nửa ngày sau, Lâm Nhạc giương cờ trắng đầu hàng: “Ta chịu thua, ta không thể nói nổi nữa! Hay là ngươi cứ dứt khoát một đao giết chết ta cho rồi a!”

Ngân Bình miệng cười toe toét, nắm tay nàng lắc a, lắc a~~~~ “Ngươi là nữ tử thú vị nhất ta từng gặp, ta làm sao giết ngươi được! Ai muốn động đến ngươi thì coi chừng cái đầu của hắn! Nhạc Nhạc, ngươi kể cho ta chuyện của ngươi tiếp đi, ta muốn nghe!”

Nhìn ánh mắt loé sáng của Quận chúa, Lâm Nhạc thật sự muốn khóc, ai nói với nàng rúc cục trong cái hoàng cung này, có ai là người bình thường hay không vậy??? Có ai không??? ...

Lâm Nhạc đang bị đeo bám đến sống dở chết dở thì Lâm công công với cái giọng the thé của hắn cất lên: “Hoàng thượng giá lâm!”

Đến rồi! Đến rồi!... Dù Lâm Nhạc chẳng ưa thích gì tên hoàng đế này nhưng thật sự hôm này hắn đến rất đúng lúc... Lâm Nhạc bật ngón tay cái hướng hắn, dĩ nhiên là nàng chỉ làm động tác đó dưới ống tay áo, còn thân thể chân chính của nàng vẫn đang quý! Lâm Nhạc thật sự khinh bỉ chính mình, thật không có nghĩa khí!

Thanh âm của Hoàng đế trầm ấm vang lên: “Bình thân”

“Tạ hoàng thượng”

Từ Hạo nhìn nữ nhân sinh khí tràn đầy, mi mục như hoa, ánh mắt linh động, làn da trắng hồng mịn màng, nàng thật khác hẳn lần đầu gặp mặt, nàng bây giờ luôn tràn đầy sức sống, khiến người nhìn không khỏi nở nụ cười.

“Trẫm đến để chuyển lời của nhị đệ, hẳn nói ngươi cứ an tâm ở nơi này, hẳn sẽ nhanh chóng quay trở lại” Từ Hạo hướng Lâm Nhạc nói, sau đó lại quay sang Ngân Bình quận chúa “Hôm nay ngự hoa viên có mở yến tiệc tiếp đón sứ thần Lạc Nhạn quốc, muội là quận chúa Minh Triều, hãy chuẩn bị sớm đến để tiếp chuyện với Tam công chúa”

Ngân Bình thi lễ: “Ngân Bình lĩnh chỉ” sau đó lập tức quay sang Lâm Nhạc: “Hoàng huynh, cho phép muội mang nàng theo có được không?”

Từ Hạo gật đầu: “Hôm nay Lạc Nhạn quốc có nhiều thứ rất hay mang theo tiến cống, muội thích thứ gì ta sẽ tặng”

Ngân Bình ánh mắt sáng rực, vội nắm tay Lâm Nhạc tạ ơn, sau đó đoàn người cùng nhau đi đến ngự hoa viên ngắm hoa. Quả nhiên là một cường quốc, cả hoàng cung cũng cực kì rộng lớn, lộng lẫy khiến Lâm Nhạc cảm thán không thôi! Nàng đi gần nửa giờ mới đến nơi, khung cảnh tráng lệ, muôn hoa đua nở, thậm chí còn lớn hơn ở Lưu Ly viện mấy lần. Chỉ một nơi để ngắm hoa cũng cầu kì, cứ cách vài trăm thước lại có một đình viện nhỏ để nghỉ ngơi, phía trên còn bày bàn ghế bằng ngọc thạch, mỗi bàn lại có một bộ cờ vây, một bộ âm trà. Xa xa còn có những ngọn núi nhân tạo, nước chảy róc rách từ đỉnh núi xuống chân núi, phía dưới còn có những dòng sông nhỏ uốn lượn với đủ loài cá tuyệt đẹp... Quanh mỗi đình viện lại có một loài hoa đặc trưng, từ những loài quen thuộc như Lan tím, Oải hương, Linh Lan, Thủy Vu, Anh Túc, Hải Đường, Tulip, Thủy tiên... đến những loài hoa xinh đẹp hiếm có như Ti gôn, Hoàng Thảo, Cẩm Tú Cầu... Tuy nhiên có một loài hoa mà Lâm Nhạc đặc biệt chú ý là Hoa anh đào, đây là loài hoa thường thấy ở Nhật Bản, nhưng ở Tấn Khang thì nàng chỉ mới thấy lần đầu... Phải biết là Lâm Nhạc luôn luôn mong được du lịch Nhật Bản để ngắm rừng hoa anh đào nở, nay dù bị lạc vào thế giới xa lạ này nhưng nàng cũng coi như đã thực hiện được một ước mơ của mình.

Lâm Nhạc dừng lại thật lâu, từng cánh hoa theo gió tung bay ngập cả một góc trời, có những cánh hoa vô tình đọng lại trên tóc nàng, suối tóc mềm mượt được vấn đơn giản, để những lọn tóc lay động, ánh mắt say mê, khuôn miệng khẽ cười khiến người nhìn liên tưởng đến câu “Vân tường y thường, hoa tường dung”. Nữ nhân trước mắt quả nhiên thanh lệ động lòng người.

Từ Hạo nhìn nàng thật lâu, trái tim như lệch đi một nhịp, hai tay dưới long bào nắm thật chặt, chỉ muốn tiến đến ôm lấy bóng hình nhỏ bé xinh đẹp nhưng lý trí buộc hắn từ bỏ, đây là nữ nhân của Nhị đệ, hắn không thể có ý nghĩ nào khác với nàng.

“Hoàng thượng, cảnh đẹp trước mắt thật hiếm có, thần nữ có thể hát một khúc hay không?” Lâm Nhạc nói. Nàng có thói quen tức cảnh sinh tình, càng không thể kiềm lòng trước cảnh đẹp.

Từ Hạo gật đầu. Âm thanh trong trẻo, da diết một lần nữa lại vang lên trong cung cấm, nơi đã chứng kiến biết bao cuộc gió tanh mưa máu như đang được gột rửa.

“Giang hồ tiểu, ân oán rồi

Người so chiêu, cười ẩn đao

Hồng trần tiếu, cười tịch liêu

Tâm quá cao, với chẳng đặng

Ánh trăng rọi, đường xa xăm

Người sẽ già, lòng không già

Yêu không được, bỏ không xong

Không thể quên người thật tốt

Trông không như hoa chẳng phải sương

Thao thao nước chảy khó lòng ngăn

Một thân sắt đá hào tình tráng trí

Thì ra anh hùng là cô độc

...

Giang hồ tiếu, tình tiêu dao

Cầm hoà tiêu, rượu ngà nghiêng

Ngưỡng trời cười, quên hết sầu

Tiêu dao như gió, nhẹ nhàng phiêu diêu

Âm thanh vừa dứt, một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, lời hát vẫn còn bay bổng “giang hồ tiếu, hồng trần tiếu, tiêu dao như gió nhẹ nhàng phiêu diêu...”. Những lời hát thoáng đạt, khảng khái này thật sự là do một nữ tử xướng nên? Trong lời hát có phần tự tại cũng có chút bi ai cô tịch, không khó để hiểu ước mong được chấp thêm đôi cánh bay khắp trời xanh.

“Đời người đều có một ước mơ, Nhạc Nhạc muốn tiêu dao giang hồ?” Ngân Bình quận chúa là một nữ tử thông minh, lại có tư tưởng vượt thời đại, nhưng chung quy cũng chỉ là suy nghĩ, nay thấy Lâm Nhạc có thể mượn lời hát mà nói lên mong muốn của mình, nàng thật sự rất khâm phục.

Lâm Nhạc gật đầu, nàng cười nhìn những cánh hoa anh đào nhẹ trôi theo dòng nước: “Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi! Đó là mong ước của ta, đời người ngắn ngủi, ta không muốn tự buộc bản thân mình vào một góc chết, ta sẽ thực hiện bằng hết những điều ta muốn”

“Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi” Từ Hạo nhìn nữ nhân mang theo đôi mắt sáng rực, nàng thật sự không phải một nữ tử bình thường, ý niệm của nàng, tư tưởng của nàng, lời nói của nàng tuy khiến người nghe giật mình nhưng chung quy cũng mang theo phần nhiều tán thưởng...

Buổi chiều dạo hoa viên kết thúc, mọi người trở về với một tâm trạng riêng. Một buổi chiều uôm nên một chuyện tình đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Những ngày trong hoàng cung đối với Lâm Nhạc vô cùng buồn chán, Văn Hạo thì bất vô âm tính, Ngân Bình quận chúa tuy thích quần lấy nàng nhưng dù sao người ta cũng là quận chúa một nước lớn, chung quy cũng không thể ngày nào cũng ở lì chỗ nàng. Nhưng điều khiến Lâm Nhạc buồn bực nhất là tên Hoàng đế vô công rồi nghề kia... Hắn ta mấy ngày nay thường hay đến làm phiền nàng, lần nào cũng vác theo một khuôn mặt u ám như nàng đang quỵt nợ hắn vậy! Nhưng lạ là hắn chỉ đến ngồi không, lại như đang suy nghĩ, sau đó thờ dài bỏ đi khiến trái tim nhỏ bé của nàng cứ thấp thỏm không yên, cả người như đang ngồi trên đồng lửa... hắn đang sử dụng phương pháp tra tấn tinh thần khoa học với nàng sao????????

Đấy... hắn lại đến rồi kìa!!! Điện mất thôi... ai đến mang hắn về trời dùm nàng đi!!!

“Không cần hành lễ, trăm có việc muốn nói với nàng”

“Vâng!” Người có gì cứ nói cho lẹ rồi biến dùm ta... Dĩ nhiên về sau chỉ là suy nghĩ T.T... còn thoát được ra khỏi miệng chỉ có một chữ đầu T~T

Từ Hạo chậm rãi nói: “Nàng là một nữ tử ngoại quốc, đối với ngôn ngữ ngoại quốc hẳn là có hiểu biết, Trẫm có một phong thư, nàng có thể hiểu được không?” Từ Hạo không nói thật ra đó là nghị thư của Đông Thục quốc gửi tới mấy hôm trước, cả triều đình mấy trăm người không ai hiểu được rúc cục nội dung là gì, sứ thần Đông Thục liên tục hối thúc hẳn trả lời. Nhưng hẳn không hiểu thì làm sao mà phê chuẩn đây, nếu chỉ là một lá thư bình thường mà hẳn không chuẩn thì Đông Thục sẽ cho rằng Minh Triều là nước lớn nhưng lại nhỏ nhen, chấp nhất. Còn nếu hẳn chấp thuận thì lỡ như lá thư có yêu cầu gây bất lợi cho quốc gia thì quả là hiểm họa khôn lường.

Lâm Nhạc nhìn nét mặt nghiêm trọng của Hoàng đế thì không khỏi phì cười, chẳng qua chỉ là một lá thư thôi sao, nếu biết nàng nhất định sẽ nói.

Lâm Nhạc nhìn những dòng chữ xuất hiện trước mắt không khỏi kinh ngạc... Đây là Tiếng Anh mà!!!... Xét về địa lý thì Tân Khang Minh Triều nằm phía đông, còn đây là ngôn ngữ phương Tây, cách gần nửa vòng Trái Đất, thảo nào hẳn không biết.

“Hoàng thượng, chẳng hay người gửi thư còn mang theo vật gì nữa không? Ví như một sợi chỉ và 1 con ốc hay cái gì đó tương tự vậy”

Từ Hạo đôi mắt sáng rực lên, đúng là có gửi kèm theo những thứ như nàng nói, hẳn liền gọi người mang đến.

“Trong thư nói, chủ tử của hẳn gặp một câu đố khó, không ai giải được. Minh Triều là một nước lớn, nhân tài vô số, hẳn nhờ hoàng thượng giải đùm câu đố này, nếu có thể giải được thì Đông Thục sẽ kí hiệp nghị hoà bình, đảm bảo trong vòng 10 năm không dấy binh đao, đồng thời tiến cống mỗi năm. Còn nếu không thể thì...” Lâm Nhạc ngập ngừng “Nếu không thể giải được thì Minh Triều cũng chẳng qua chỉ là hữu dũng vô mưu, quan lại vô dụng”... Lâm Nhạc toát mồ hôi hột, là tên nào to gan đến thế, nói những lời này, mà nàng lại là người đọc ra... Thật đáng sợ...

“Câu đố nội dung thế nào?” Trái với suy nghĩ của nàng, Từ Hạo không hề nổi giận, giọng điệu vẫn trầm ổn, nhưng trong ánh mắt đã bắt đầu gợn sóng.

“Hoàng thượng có thấy cái lỗ nhỏ ở cuối vỏ ốc? Hãy dùng sợi chỉ xuyên qua từ miệng đến đó, không được làm thủng vỏ, cũng không sử dụng bất cứ binh khí hay vật dụng khác”

“Chỉ có vậy?” Từ Hạo nhìn nàng.

Lâm Nhạc gật đầu.

“Ta sẽ quay lại ngay! Đợi ta!” Nói xong hẳn lập tức bỏ đi khiến Lâm Nhạc ngẩn tò te, nàng định nói với hẳn nàng cũng biết câu trả lời a~~~~ Tên hoàng đế này!!!

Thế là một câu quay lại ngay của hẳn kéo dài gần ba ngày!!! Lâm Nhạc nhìn trời than thở... để nàng nói xong rồi đi có phải hay hơn không? Có phải hay hơn không?????

“Hoàng thượng giá lâm”

Trong lúc nàng đang nhìn trời ai oán thì âm thanh của Lâm công công cất lên...

“Không cần hành lễ”

Nhìn cái mặt u ám của hẳn thì Lâm Nhạc cũng biết được kết cục của cuộc họp, nàng thật tưởng niệm các vị triều thần đã bị hẳn hành hạ suốt ba ngày nay...

“Hoàng thượng!!!”

Hắn mệt mỏi nhìn nàng, trong suốt ba ngày hẳn cùng bá quan văn võ tìm mọi cách mà vẫn không thể nào giải quyết được câu đố của Đông Thục... Không lẽ Minh Triều thật sự chỉ toàn những kẻ vô dụng hay sao?

“Thật ra... ta...” Lâm Nhạc ngập ngừng...

“Cứ nói”

“Ta biết đáp án... là hôm đó ngài đi nhanh quá, ta chưa kịp nói a!”

Từ Hạo bất ngờ nhìn nàng, đôi mắt mệt mỏi thanh tỉnh trở lại, thậm chí còn sáng ngời. Nàng có thể giải quyết vấn đề mà cả triều đình không ai biết?

“Nàng thật sự có cách?” Ngờ kị của hẳn không khỏi có phần gấp gáp.

Nàng gật đầu: “Ngài có thấy cái lỗ nhỏ đó có kì lạ không?”

Từ Hạo nhíu mày: “Không lẽ có mờ ám?”

“Nếu dùng cách bình thường thì không thể nào giải quyết được. Bên trong vỏ ốc vốn không phải là đường thẳng, sợi chỉ lại vô cùng mảnh mai, trên lý thuyết thì không thể dùng sợi chỉ xuyên qua nó” Lâm Nhạc chậm rãi giải thích. “Nhưng chúng ta có thể lợi dụng vật khác...”

“Lợi dụng vật khác?” Hẳn khó hiểu nhìn nàng.

“Có thể dùng một đầu sợi chỉ buộc vào con kiến, cho nó vào từ đầu này, đầu bên kia thoa một ít đường, nó sẽ tự động đi đến”

Ba giây sau...

Từ Hạo thốt lên: “Thật đơn giản, tại sao trầm lại không nghĩ đến? Nàng đã giúp trầm giải quyết một việc lớn! Nàng có yêu cầu gì cứ nói, trầm sẽ đáp ứng” Hấn bật cười sần khoái, gánh nặng rúc cục cũng trút đi. Một lần nữa nàng khiến hấn thay đổi cách nhìn.

Lâm Nhạc nhìn hấn cười to có chút bất ngờ. Thật ra hấn rất đẹp, nhưng bình thường hấn luôn trung lên nét mặt xa cách lạnh nhạt khiến người khác sợ hãi không dám tới gần, nhưng khi hấn cười lại ôn hoà như gió xuân, giờ nàng đã hiểu tại sao có vô số nữ tử mê luyến hấn đến vậy, sẵn sàng chờ đợi nhốt mình trong cung cấm lạnh lẽo, cũng biết bao nhiêu người khác chia sẻ tình cảm của một nam nhân. Nếu nàng là nữ tử thời đại này, có lẽ nàng cũng có suy nghĩ như họ, nhưng nàng không phải, nàng đến từ thế kỉ 21 nơi mà hôn nhân chỉ định cho hai người, tư tưởng đó đã ăn sâu vào gốc rễ tâm hồn nàng, nàng thật sự không thể nào nhìn người mình yêu ân ái cùng người phụ nữ khác. Nếu thật sự như vậy, nàng thả buông tay!

Lâm Nhạc lắc đầu: “Hiện tại ta thật sự rất tốt, chẳng còn mong muốn gì hơn, nếu thật sự được một yêu cầu, vậy mong hoàng thượng giữ gìn sức khoẻ để chăm lo cho con dân Minh Triều”

Một câu nói của nàng khiến tim hấn lệch đi một nhịp, trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua. Hấn gật đầu nhìn nàng, ôn nhu nói: “Tối nay tại Trùng Khánh điện có yến tiệc chiêu đãi sứ thần các nước, nàng có muốn tham gia?”

Lâm Nhạc mừng rỡ, phải nói đến cả tháng buồn chán trong cung khiến nàng muốn phát điên, nay có dịp tham dự tiệc chiêu đãi sứ thần. Phải biết là quốc tiệc đó, nàng thật sự được tham gia a!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cầu thân

Quốc tiệc đúng là quốc tiệc... Thật hoành tráng!!!

Đó là suy nghĩ đầu tiên của nàng khi chứng kiến sự xa hoa long lẫy của yến tiệc. Từng dãy từng dãy thảm đỏ tươi trải dài từ ngoài vào trong đại điện, đèn lồng đủ màu sắc giăng khắp nơi, bàn ghế khảm ngọc thạch trưng bày đầy những thức ăn thượng hạng, quan lại trong những loại y phục sang trọng, tuần nam mỹ nữ như nêm... Yến tiệc không chỉ là những buổi tiệc thông thường, mà còn là nơi để quan lại thành lập những mối quan hệ ngầm bằng hôn nhân của con cái. Một số khác thì mong con mình có thể lọt vào mắt xanh của hoàng đế, một bước lên mây...

Lâm Nhạc thân vận một bộ xiêm y màu hồng nhạt, áo váy thướt tha yêu kiều, nàng trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn toát lên vẻ thanh tao mị hoặc, đặc biệt là ánh mắt hút hồn, trong suốt như nước hồ, đáng đi uyển chuyển, linh động khiến người nhìn khó có thể dời mắt. Trong đầu mọi người hiện lên câu hỏi, nữ nhân trước mắt này là thiên kim của nhà quan lại nào mà lại có khí chất khác người như vậy?

Nàng lướt mắt nhìn khắp đại điện, phát hiện hôm nay có rất nhiều người ngoại quốc, quả không hổ danh là một cường quốc, lúc nào cũng có nhiều tiểu quốc dân cống phẩm. Chắc... nếu nàng có mấy món này đem về thế kỉ 21 thì nàng sẽ thành đại gia đó... hajz... tiếc nàng chỉ có thể đem những thứ nàng đã mang đến thế giới này trở lại, nếu không nàng sẵn sàng làm đạo tặc một lần để cả đời an nhàn a~~~

Lâm Nhạc mãi mê suy nghĩ không phát hiện một ánh mắt quý dị mang theo một tia độc ác hướng thẳng về phía nàng.

“Là nàng ta hay sao?” thanh âm mềm mại cất lên.

“Vâng thưa chủ tử, nàng là người đã lưu lại Vương phủ hơn ba tháng, thậm chí những hạ nhân trong phủ còn xem nàng như thượng khách mà đối đãi” nữ tử ăn mặc như cung nữ cung kính trả lời.

Lúc này nữ nhân trong bóng tối bước ra, chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mày liễu cong cong, đôi mắt to lúng liếng mê hoặc, mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ mọng như quả tiểu anh đào mê người, cổ mảnh khảnh quyền rũ như đoá hoa loa kèn kiều ngạo, đáng người cân đối, vòng eo thon nhỏ khiến người người đều nguyện ý che chở... quả thật là một nữ tử mỹ mạo hơn người.

“Hôm nay Tam Hoàng tử Đông Thục có tham dự yến tiệc, ta nghe đồn hấn là một tên ăn chơi trác táng, xem mạng người như cỏ rác, háo sắc thành tánh. Không biết lời đồn có thật hay không?”

Tì nữ cúi đầu: “Nô tỳ biết phải làm sao”

Ánh mắt nữ nhân xinh đẹp lại ánh lên một tia ngoan độc rồi cất giọng cười mềm mại: “Ngươi quả là một bông hoa thấu hiểu lòng người, Thiên Tuyệt”

Tì nữ tên Thiên Tuyệt cúi đầu, trên môi không quên giương lên nụ cười: “Được phục vụ công chúa là điểm phúc của nô tỳ”

Yến tiệc ngoài mặt vẫn tiến hành thuận lợi, lần này vì Tần Khang Minh Triều có thể thành công giải được câu đố hóc búa mà Đông Thục bày ra khiến

đoàn sứ Đông Thục thực tức giận mà không có chỗ bạo phát. Vốn nghĩ đến đây đã nắm chắc mười phần trong tay sẽ một phen nhục nhã Hoàng thất Tấn Khang bắt tài. Quốc vương của bọn hán phải phải người bên ba tặn Hải Châu quốc cách đó đâu chỉ ngàn dặm, mất hẳn 2 năm cho lần này, rúc cục lại bị bọn họ dễ dàng hoá giải câu đố chỉ trong vèn vèn 3 ngày. Lần này thất bại trở về không những là mất mặt, mà còn phải hăng năm dân cống phẩm cho họ. Quả thật cục tức này, người Đông Thục hiểu chiến nuốt không trôi. Đêm nay dù sống dù chết cũng phải lôi tên đã giải câu đố của họ ra xử lý một trận cho hả giận.

Lâm Nhạc lúc này vẫn đang luôn miệng nói chuyện cùng Ngân Bình quận chúa bỗng nhiên bị một đợt sóng lạnh ập đến khiến lông tơ trên người đều dựng đứng. Theo kinh nghiệm xương máu lần trước, mình vừa có cảm giác thế này thì sẽ có chuyện không hay xảy đến (tí như Văn Hạo phải ra biên ải, quăng nạng vào cái hoàng cung chán chết này, lại còn bị tên hoàng đế có bệnh ngày ngày trùng tới trùng lui mà không cách nào chống cự) Nghĩ tới đó nàng không tự chủ đảo mắt đảo dác nhìn xung quanh, quả thực không có gì bất thường, chẳng lẽ do nàng tưởng tượng ra hay sao? Rõ ràng đều có đốt nên, không khí thấp phần ảm áp để chịu.?

Lâm Nhạc vừa quay đầu đi thì 2 bóng người phía sau đại thụ bước ra, rõ ràng là một nam một nữ. Nam nhân làn da nhợt nhạt, gương mặt có vài phần tuấn mỹ, nhưng đôi mắt lại trũng sâu mỗi một do hoang dâm vô độ, lúc nào cũng phủ một tầng dục vọng suông sả. Nữ nhân làn da trắng hồng, ngũ quan tạm coi là thanh tú, đây chẳng phải là Thiên Tuyệt, thiếp thân nha hoàn của Hàm Yên công chúa hay sao?

Nam nhân mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng tuyệt mỹ của Lâm Nhạc, nuốt nước bọt hỏi: “Người nói là nàng ta?”

Thiên Tuyệt chậm rãi trả lời, trong ánh mắt loé lên một tia ngoan độc: “Bẩm Tam hoàng tử, chính là nàng ta”

Người được gọi là tam hoàng tử bỗng nở nụ cười dâm tà, hẳn đã từng thưởng thức qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng chưa từng thấy người nào xinh đẹp đến thế. Làn da trắng nõn khiến hắn thèm thuồng muốn vuốt ve, khuôn miệng nhỏ nhắn, ánh mắt, vòng eo của nàng khiến hắn không nhịn được tà ý.

“Ta phải làm sao để có được nàng?” Hắn vẫn không dời mắt khỏi Lâm Nhạc nói.

“Nàng ta là người đã giải được câu đố của Đông Thục các ngài. Chỉ cần hoàng tử nói do mệnh mộ tài năng của nàng ta, sau đó ngỏ lời cầu hôn với hoàng đế Minh Triều. Nàng ta ở Minh Triều không địa vị không gia thế, chắc hẳn hoàng đế Minh triều biết cân nhắc nặng nhẹ!”

“Tuyệt! Quả nhiên không hổ danh là tâm phúc của Yên Nhi”

Lâm Nhạc vẫn mãi mê ngắm nhìn cảnh vật, nàng không ngờ chỉ một khắc ngắn ngủi nữa thôi, cuộc đời nàng sẽ có một bước ngoặt lớn

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nàng là nữ nhân của Trầm

Từ Hạo hài lòng nhìn yến tiệc xung quanh, lần này Tấn Khang có thể thuận lợi giải đáp vấn đề của Đông Thục khiến hắn thực hài lòng, là một Đế vương, hẳn có trách nhiệm đảm bảo sự hòa bình của quốc gia. Phụ hoàng hẳn lúc trước từng nói: “Muốn được quốc thái dân an, trước hết là một vị Vua phải có Tâm”. Từ trước đến nay, hắn luôn hành động theo tôn chỉ này, chỉ cần những việc có lợi cho con dân Tấn Khang, hắn sẽ dốc sức hoàn thành.

Ánh mắt Từ Hạo dừng ở một góc nhỏ, nơi có bóng dáng màu hồng nhợt, nàng đang riu rít dạt dào sức sống, khi thì cười tí mắt, khi thì nhăn mày, thỉnh thoảng lại làm bộ đáng thần bí với Cửu muội khiến hắn không khỏi mỉm cười.

“Nếu nàng thể hiện bộ dáng đáng yêu đó trước mặt mình, thật tốt biết bao” Từ Hạo lẩm bẩm rồi thoáng giật mình, hắn lắc đầu tự nhủ “Từ Hạo, đó là nữ nhân của đệ đệ ngươi, ngươi không thể có ý nghĩ không an phận” rồi tự buộc mình dời ánh mắt đến các sứ thần, nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn không kìm chế được mà tìm kiếm bóng hình kia.

“Hoàng thượng, ta thay mặt Đông Thục quốc xin kính ngài một chén. Tấn Khang Minh triều quả thật nhân trung long phượng, người tài vô số, Đông Thục ta quả thật kém cỏi, thẹn không sánh bằng” Tam hoàng tử Âu Dương Vĩ lên tiếng, tuy nói với Hoàng đế Minh Triều, nhưng ánh mắt tham lam, cuồng dục lại hướng về phía Lâm Nhạc.

Từ Hạo có dự cảm không hay, nhưng vẫn bảo trì nụ cười trên khuôn mặt.

“Tam hoàng tử có lòng, hi vọng Đông Thục quốc giữ vẹn cam kết, trong 10 năm không đẩy binh đao” sau đó một hơi uống cạn ly rượu.

Âu Dương Vĩ cười lớn “Nhất định! Nhất định! Nhưng ta có một thỉnh cầu, xin hoàng thượng chấp thuận”

“Tam hoàng tử xin cứ nói”

“Đông Thục ta tuy không thể sánh bằng Tấn Khang Minh Triều, nhưng cũng xem như là một nước lớn, dân sinh thịnh vượng. Nay ta thay mặt Đông Thục quốc vương ngỏ ý cầu thân với quý quốc. Hi vọng hai nước muôn đời giao hữu”

Từ Hạo kinh ngạc nhìn hấn, việc cầu thân này thật quá bất ngờ. Hiện hoàng tộc chỉ có 5 quận chúa (chị em vua), trong đó Đại công chúa đã hòa thân với Tì Chu quốc, Ngũ và Lục quận chúa cũng yên bề gia thất, chỉ còn Cửu và Thập quận chúa. Trong đó Thập quận chúa tuổi còn quá nhỏ, chẳng lẽ hấn muốn Cửu muội? Từ Hạo nghi hoặc nhìn hấn sau đó mở miệng.

“Chẳng hay Tam hoàng tử nhìn trúng vị tiểu thư nào?”

Âu Dương Vĩ nhìn Lâm Nhạc rồi quay sang Hoàng đế.

“Ta được biết, Lâm cô nương của quý quốc là một nữ nhân tài sắc vẹn toàn, đem lòng ngưỡng mộ đã lâu, nay có dịp gặp mặt, vừa thấy đã yêu, xin hoàng thượng thành toàn”

“Lâm cô nương? Ý Tam hoàng tử là...” Từ Hạo giật mình.

“Ý ta là Dương Lâm Nhạc cô nương”

Từ Hạo đứng dậy, tay bóp nát ly rượu, gằn từng tiếng: “Tam hoàng tử thật muốn nói Lâm Nhạc?”

Hấn cũng không hiểu rõ cảm xúc của mình lúc này, tâm như có một thanh thủy thủ bén nhọn cứa qua, chỉ cần nghĩ đến một tên nào đó có ý đồ với nàng, hấn lại muốn băm tên đó ra làm trăm mảnh. “Chẳng lẽ là vì Văn Hạo? Nàng là nữ nhân của Văn Hạo, sẽ là đệ muội của mình, nên người khác muốn nàng hấn sẽ thấy không thoải mái ư?” ... Từ Hạo nghĩ thầm “Chắc là vậy, mình không thể để tên đó nhòm ngó nàng nữa, nàng là đệ muội của mình, chỉ là của mình thôi!!!”

“Tam hoàng tử thứ lỗi, Dương cô nương hiện đã có ý trung nhân. Trẫm tuy là vua một nước nhưng không thể ép buộc nàng. Chỉ có thể mong hoàng tử đại nhân không chấp việc nhỏ nhặt”

Âu Dương Vĩ không ngờ Từ Hạo từ chối hấn thẳng thừng như thế. Dù sao hấn cũng là hoàng tử một nước, chẳng lẽ muốn một nữ nhân cũng không thể?

“Xin hỏi ý trung nhân của nàng là....?”

Từ Hạo cứng họng. Chẳng lẽ nói ý trung nhân của nàng là Văn Hạo? Không được, Hàm Yên công chúa còn ở đây, nếu nói nàng và Văn Hạo có tình, không phải là đang hại nàng ư?

“Trẫm nghĩ... đó là...”

Âu Dương Vĩ cười gian tà: “Hay để ta hỏi thẳng nàng vậy!” Nói xong hấn hướng Lâm Nhạc bước tới.

Lâm Nhạc đang xoay lưng về phía Âu Dương Vĩ, bỗng thấy có dự cảm không hay, nàng xoay người lại thì thấy ngay một nam nhân đang đi về phía nàng. Hấn cao gầy, làn da nhợt nhạt, hai mắt trũng sâu, vừa nhìn đã thấy không phải dạng người tốt lành gì. Lâm Nhạc còn ngu ngơ chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã thấy tên đó giọng đôi móng heo của mình định chụp lấy tay nàng. Lâm Nhạc định gạt tay hấn ra thì trước mặt bỗng có một bóng đen cao lớn. Hấn chắn ngay trước nàng và tên đó. Thanh âm trầm ấm lúc này đan xen một phần giận dữ.

“Là Trẫm... nàng là nữ nhân của Trẫm, chẳng lẽ Tam hoàng tử cũng muốn?”

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nai con và sói già

Cả yến tiệc như dừng lại ngay lúc Từ Hạo thốt ra... ly trà trên tay Thục Hi quý phi vỡ tan trên mặt đất.

1....2....3...

Lâm Nhạc đầu óc có chút đình trệ “hấn ta đang nói cái quái gì đấy? Tăng động cũng không tính không gian và thời gian luôn hay sao???”

Nàng đang định mở miệng đính chính thì một bóng đen đã phủ xuống trước mặt nàng, bờ môi bị một vật thể mềm mại cuống lấy khiến nàng không thốt nên lời, hai mắt Lâm Nhạc mở lớn, nơ ron thần kinh lần nữa bị đình công...

“Người đâu, đưa Trường Nhạc quý phi về tẩm cung của trẫm”

Lâm Nhạc ù ù cạc cạc bị một đoàn người nữa giúp đỡ nữa cường chế đưa đi. Đến lúc nàng ý thức được thì đã ở một nơi xa lạ. Chăn nệm màu vàng, rèm trắng lay động, không gian cực lớn và xa hoa. Nàng bỗng nhớ lại những chuyện ở yến tiệc thì mặt đỏ như tôm luộc, đó là nụ hôn đầu của nàng a! Cái tên hoàng đế đáng ghét, hấn nghĩ mình đang ở địa bàn của hấn nên không xem mình là con người nữa đây mà...

Nàng ngơ ngẩn ngẩn ở trong phòng vừa tìm lối ra vừa lăm bằm chửi thầm mà không biết có kẻ đang đứng trước cửa. Từ Hạo đã đứng được một lúc, hắn không biết nên giải thích với nàng như thế nào, dù sao nàng cũng là nữ nhân chưa có hôn ước, nay vì một câu nói của hắn, số phận của nàng đã thay đổi. “Trường Nhạc quý phi” hắn lăm bằm rồi bỗng nở nụ cười nhẹ nhàng, Từ Hạo bỗng thấy cái tên này cũng không khó nghe cho lắm. Minh chỉ đang giúp đỡ nàng thoát khỏi nanh vuốt của tên hoàng tử háo sắc kia, hắn tự nhủ với lòng.

Từ Hạo mở cửa thì đúng lúc Lâm Nhạc đang rửa cầu : “hắn đúng là ngựa giống mà, hắn nghĩ ai cũng sẽ thích hắn hay sao?”

“Nàng nói ai ngựa giống?”

Lâm Nhạc giật mình xoay đầu, đập vào mắt nàng là khuôn mặt như gấm phai phàn của Từ Hạo, tim như ngừng đập, sắc mặt vừa mới trở lại bình thường thoáng cái đã đỏ đến tận mang tai.

“Ta...ta...đang nói...ừm...à...phải rồi, đang nói tên A Cầu gần nhà ta lúc trước a~ Hắn người thì xấu xí mà lúc nào cũng nghĩ mọi người trên thế giới này đều thích hắn, là một tên độc tài, thích làm theo ý mình, không bao giờ suy nghĩ cho cảm nhận của người khác. Hắn nghĩ mình quyền cao chức trọng, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, đôi lúc còn...”

“Đôi lúc còn như thế nào?” Mặt hắn ngày càng đen hơn

Lâm Nhạc lí nhí trả lời: “thế nên...thế nên...ta không phải đang nói ngài a~” nàng cúi đầu, nhưng đôi tai đỏ chót vẫn lộ vào tầm mắt ai đó.

Từ Hạo nhìn bộ dáng khúm núm buồn cười của nàng, tức giận vì bị nàng nói là ngựa giống bỗng bay mất không còn dấu vết. “Được rồi, nàng ngồi xuống đi, ta cũng không phải là kẻ hẹp hòi độc tài như trong suy nghĩ của nàng.”

Từ Hạo thuật lại tình hình trong yến tiệc một lần nữa cho nàng nghe. “Thế nên, trong lúc cấp bách, ta chỉ có thể nghĩ ra biện pháp đó. Tên Âu Dương Vi háo sắc thành tánh, hắn còn có thú vui bệnh hoạn là hành hạ những phi tần, đã không ít nữ nhân đã tán thân dưới những đòn roi của hắn”. Dĩ nhiên trong lời nói của hắn có không ít phần là sự thật, nhưng hắn cũng không ngần ngại mà thêm thắt vài chi tiết để tăng sự sợ hãi của nàng với Âu Dương Vi, những người có ý đồ với nàng phải được tiêu diệt từ trong trứng nước.

Đúng như mong muốn của người nào đó, Lâm Nhạc rùng mình, nàng thà làm phi tử của tên hoàng đế tăng động này còn hơn là hồn ma chết oan dưới tay tên hoàng tử Vi gi đó. Nàng lập tức liệt Vi gi đó vào danh sách đen không được phép đến gần trong bán kính 3 mét. Nàng còn muốn về nhà, chỉ còn hơn 1 năm nữa thôi, nàng phải giữ cái mạng nhỏ này a~ Dù sao theo nàng được biết Từ Hạo là một vị vua tốt, mặc dù đôi lúc không được bình thường cho lắm, Tần Khang Minh Triều cũng là một nước lớn, bản thân mình theo đuổi siêu cấp đại Boss như thế hắn là tỉ lệ an toàn sống sót để về đến nhà sẽ cao hơn. Nhỉ???

“Còn chuyện của nàng và Văn Hạo, đến khi hắn trở lại ta sẽ giải thích với hắn, đồng thời sẽ trả nàng lại cho hắn” Từ Hạo bỗng thấy trong lòng nhói lên, trái tim như bị ai bóp chặt khi nghĩ đến việc nàng ở trong vòng tay của nam nhân khác.

“Tại sao? Ta với Văn Hạo đâu có gì?” nàng chớp mắt, hỏi lại.

“Nàng không phải là nữ nhân của Văn Hạo?” Từ Hạo cố gắng đè nén niềm vui đang chực bộc phát như núi lửa trong lòng.

“Không phải a~ Ta chỉ đang ở nhờ trong phủ của hắn một thời gian, đến lúc nào đó ta sẽ rời khỏi để về nhà”

Từ Hạo vui vẻ nói: “Ồ tạm thì đâu cũng ở được, hơn nữa ta là hoàng đế, nếu nàng đồng ý ở lại đây, ta sẽ đảm bảo không ai động tới nàng được, đồng thời đến khi nàng chán, ta sẽ để nàng tự do đi đến nơi nàng muốn. Ta sẽ không cưỡng ép nàng làm việc nàng không thích, thấy thế nào?” Dĩ nhiên nếu lúc đó nàng còn muốn đi – hắn nghĩ thầm

Lâm Nhạc suy nghĩ, trên đời này có gia chủ nào rộng lượng đến thế sao? Ăn chùa ở chùa, không ép làm công trả nợ, còn cho phép tự do đi lúc nào thì đi. Nàng nghĩ hoặc nhìn hắn, sao lúc này nàng bỗng thấy hắn dường như đang có cái đuôi đang ve vẩy phía sau???

Hắn nói tiếp: “Vì nàng đã giúp ta giải câu đó”

Lâm Nhạc vỡ lẽ, thì ra là vậy a. Nếu thế thì nàng rất rất vui lòng làm con sâu gạo trong cái thùng gạo to vĩ đại này. Nàng không do dự “Vậy thì đồng ý” khiến cho ai đó không khỏi mừng thầm vì kế hoạch thành công.

Thế là trong tình trạng vừa hù dọa vừa dụ dỗ, con nai con đã ậm ừ đồng ý làm vợ trên danh nghĩa của sói già.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thục Hi quý phi

Lâm Nhạc đang mơ màng trong giấc ngủ thì nghe thanh âm huyền ảo ngoài cửa. Ngày hôm qua sau khi tên hoàng đế tăng động kia một mực

nói cái gì đó mà đã truyền chỉ cho nàng thị tẩm nên không thể làm qua loa được. Thế là nàng phải ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với hắn hơn nửa đêm mới được đưa về phòng.

“Bẩm nương nương, Hoàng Thượng đã hạ chỉ Trường Nhạc cung nếu không được Trường Nhạc quý phi cho phép thì bất cứ ai cũng không được tùy tiện bước vào” Đông Tuyết không kiên ngoạ không siểm nịnh nói.

Đông Tuyết, Hạ Vũ, Xuân Hoa, Thu Mộng là 4 ám vệ của hoàng gia, các nàng từ nhỏ đã được huấn luyện và chỉ phục vụ mệnh lệnh của đương triều hoàng đế. Hôm qua, Hoàng Thượng đã hạ lệnh các nàng và 2 ám vệ khác là Tần Quyết, Tần Thiết phải luôn giữ an toàn cho Trường Nhạc quý phi, bất kể là ai cũng không được phép làm quý phi bị tổn hại.

An Thục Hi bỗng cảm thấy nổi lo lắng trong lòng ngày một rõ ràng, nàng nhận ra giọng của Đông Tuyết, nàng ta là một trong 20 ám vệ đặc lực nhất của Hoàng Đế. An Thục Hi trong lúc mơ màng trong tâm cung của Tử Hạo đã vô tình nghe được giọng của nàng ta. Trong lòng nàng nhói đau từng trận, đã đến mức này rồi sao? Nếu nàng đoán không nhầm thì toàn bộ 4 nha hoàng của Trường Nhạc cung cũng đều không phải tâm thưởng, nếu Đông Tuyết thật sự là 1 trong 20 ám vệ đó, thì hẳn 3 người kia cũng vậy. . . Hắn quan tâm nàng ta đến vậy ư? Thế còn nàng? Nàng đã đợi, đã yêu hắn gần 10 năm nay, hắn đã từng cho nàng chút ôn nhu như hắn đã làm cho nàng? Nàng nhận ra tất cả việc làm trong yến tiệc ngày hôm qua của hắn cũng chỉ vì mục đích duy nhất là bảo vệ nàng ta. Tại sao??? Chẳng lẽ 10 năm nàng yêu hắn cũng không bằng vài tháng kia?

Tiếng mở cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, một bóng dáng xinh đẹp còn vương chút mơ màng đứng đó, nàng ta xinh đẹp động lòng người, tài năng uyên bác, ngây thơ khiến người muốn yêu thương bảo vệ. Thục Hi nàng còn gì có thể so sánh đây??? Nhưng nàng thực sự không cam tâm, tại sao nàng ta đã có Khang Bình Vương Gia còn chưa đủ, còn muốn tranh giành Tử Hạo của nàng???

Lâm Nhạc dụi mắt : “Tiểu Đông Tuyết, sáng sớm sao đã ồn ào thế a?”

Đông Tuyết cúi người: “Thưa nương nương, Thục Hi quý phi sáng sớm đã muốn gặp người, nô tì thấy người còn đang ngủ, nên đã ngăn lại. Còn nữa, xin nương nương đừng gọi nô tì là Tiểu Đông Tuyết. . . nô tì đã 16 tuổi”

Lâm Nhạc vương tay véo má Đông Tuyết: “16 vẫn nhỏ hơn ta, ta gọi Tiểu Đông Tuyết thì như thế nào? Tiểu Đông Tuyết. . . Tiểu Đông Tuyết. . .”

Đông Tuyết thật vô lực với vị nương nương như trẻ con này, không cho phép các nàng quý còn xưng ti gọi muội, thật nàng không biết có nên hùa theo nàng ta làm bây nay không.

“A, Thục Hi quý phi, sao người đến sớm thế??? Mau vào trong ngồi, bên ngoài lạnh lắm” Lâm Nhạc kéo tay An Thục Hi vào trong phòng, không quên dặn dò Hạ Vũ làm ít điểm tâm và trà nóng.

“Quý phi mời ngồi, chẳng hay sáng sớm người đã đến chỗ ta là có việc gì chỉ giáo?” Lâm Nhạc vừa ngồi xuống vừa với tay lấy khối điểm tâm – ngon thật a! Hạ Vũ đứng là bếp thân, nàng từ nhỏ đến lớn chưa ăn qua loại điểm tâm nào ngon đến vậy.

“Trường Nhạc quý phi một đêm quang mạng chói mắt người, ta dụng tâm sáng sớm đến thăm hỏi cũng là lẽ thường, dù sao từ khi lập quốc đến nay, cũng chưa có phi tần nào trong một đêm được ân sủng một bước đến địa vị một trong 4 vị quý phi đứng đầu hậu cung” Thục Hi quý phi lạnh nhạt nói, nàng cũng không phải nói dối, từ lúc lập quốc, các đời quý phi đều từ tuyển tú, sau đó được hoàng đế thị tẩm từ từ thăng cấp. An Thục Hi là con gái của An Ngụy – An quốc công, tham gia tuyển tú từ năm 17 tuổi, nàng bỏ ra 3 năm ròng rã mới leo lên được vị trí quý phi dưới một người trên vạn người này. Nay bỗng dưng xuất hiện một nữ nhân không rõ lai lịch, chỉ trong một đêm bước đến ngang hàng với nàng, nói không tức giận, không ghen tị là nói dối. Nhưng An Thục Hi đã ở trong cung từ năm 17 tuổi, qua 5 năm người tranh ta đấu trong chốn hậu cung giết người không chớp mắt này, cũng không phải là người thiện lương gì, chẳng qua nàng rất thực tâm yêu Hoàng Đế nên được hắn sủng ái.

Lâm Nhạc cũng thường hay ôm tivi xem những bộ phim cung đấu, đối với nữ nhân xinh đẹp mang nụ cười hiền lành trước mắt, nàng cũng biết không thể đánh giá con người qua bề ngoài. Lâm Nhạc không phải kẻ ngốc, nàng biết, muốn sống trong hậu cung, ngoài nhan sắc ra, tâm kế của những con người trước mặt nàng cũng không phải là thứ mà một người ngoài như nàng có thể đoán được. Nàng bỗng thấy hơi hối hận khi đồng ý lời đề nghị của tên hoàng đế kia.

“Nương nương quá lời, Lâm Nhạc chẳng có tài cán gì, chẳng qua nhận được chút may mắn nên được hoàng thượng chú ý. Lâm Nhạc không có vương bệ trong hoàng cung, là người ngoài cuộc, xin nương nương yên tâm, ta không có tâm giành giật, cũng không có sức để giành” Lâm Nhạc thờ dãi nói.

“Chỉ mong được như Trường Nhạc quý phi nói, ta chỉ sợ hoa rơi hữu ý dù nước có chảy vô tình”

Lâm Nhạc mỉm cười “Đời người có là bao, người không cảm thấy vô vị khi tâm tư đều đặt nặng vào những vấn đề này hay sao. Là của mình thì sẽ là của mình, nếu đã không phải của mình thì dù có giành lấy cũng không thuộc về mình. Sao không nghĩ thoáng hơn để lòng nhẹ đi”

An Thục Hi đứng dậy xoay người, trước khi đi không quên để lại câu nói “Đa tạ đã nhắc nhở, nhưng đối với chúng ta, không tranh thủ giành lấy thì mãi mãi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội thuộc về mình. Người đâu, hồi cung”

Lâm Nhạc nhìn theo bóng dáng nàng ta bước đi, thờ dãi một tiếng “Đông Tuyết, người nói xem, vì một người đàn ông không thương mình, hao tổn hết tất cả tâm tư, lòng không thoải mái. Sống như vậy, có hạnh phúc không?”

Đông Tuyết cúi đầu “Nô tì không dám nói bừa”

“Ta bảo người nói thì cứ nói”

“Nuông nuông, đối với người thì điều đó không đáng, nhưng với những nữ nhân như chúng ta, trượng phu là trời, là tất cả. Vì chàng, chúng ta có thể bất chấp hết thảy” Đông Tuyết mỉm cười hạnh phúc nói.

Nàng thở dài “Thì ra là vậy!” Lâm Nhạc sống trong thế kỉ XXI, đã quen với việc nam nữ bình đẳng, nàng thật không thể nào chấp nhận việc cả đám nữ nhân vì một người đàn ông mà đấu đá đến ta chết người sống, nhất là người đàn ông đó hoàn toàn không yêu mình. Có lẽ do thời đại cách trở, cũng có lẽ do những tư tưởng đã thâm căn cố đế trong tiềm thức. Thôi, hãy để mọi việc thuận theo ý trời, nàng chỉ mong có được cuộc sống yên ổn, sau đó trở về với thời đại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ăn ời ăn à

Những ngày Lâm Nhạc ở trong hoàng cung cũng có thể xem như nhàn tản, Thái Hậu do thích yên tĩnh nên thường hay xuất cung đi đến các am tự thiền viện quanh năm, Hoàng đế lại chưa lập hậu nên trong cung nàng xem như là 1 trong những người cao nhất, 4 vị quý phi chỉ mới lập 2 là nàng và Thục Hi quý phi, nên phẩm vị xem như ngang nhau. Điều mà nàng bức nhất là những phi tần cấp dưới ngày nào cũng đến bãi phóng lúc sáng sớm, hại nàng không tài nào được ngủ nướng. orz!!!!

Nhưng cũng may mắn tên hoàng đế trong thời gian này đang bận lo tiếp đãi sứ thần nên cũng không rảnh làm phiền nàng. Tạ ơn phạt tổ!

Đề những tháng ngày trong cung không nhàm chán, Lâm Nhạc cho người làm cho nàng một cây ghita theo bản vẽ của nàng, Lâm Nhạc không thông thạo lắm về cấu tạo của các loại nhạc cụ, chỉ biết về một số loại thường dùng, cũng may mắn là âm thanh không khó nghe. Thường ngày sau buổi sáng các phi tần đến thỉnh an, nàng lại kéo đám thái giám, cung nữ ra hồ sen cạnh đó ngồi đánh đàn hát nhạc, chiều đến lại chơi những trò chơi hiện đại. Cuộc sống xem như rất tiêu dao khoái hoạt!

Nàng đang ngồi thần thờ ở hồ sen thì một âm thanh quen thuộc lâu lắm mới nghe lại cất lên. À mà nàng không thích cái âm thanh này tí nào!

Một bóng dáng cao lớn màu vàng bước chậm chậm đến trước mặt nàng, ánh nắng buổi sớm từ phía sau rọi tới càng làm hắn trông uy nghi hơn hẳn. Triều phục thêu chỉ vàng hình rồng uốn lượn, hình dáng cao lớn anh tuấn, mày kiếm sắc bén, ánh mắt sáng rực, bước đi không nhanh nhưng chắc chắn hữu lực. Bạc thân động đậy phát ra những âm thanh trầm trầm “Ái phi đang làm gì?”

Lâm Nhạc ngẩn người nhìn hắn đến quên cả trả lời, chỉ cảm thấy hắn rất hợp với màu vàng, càng làm tôn thêm vẻ đẹp uy vũ vốn có.

Dường như rất hài lòng vì biểu hiện của người nào đó, Từ Hạo nhếch môi nhắc lại, trong đôi mắt hoa đào ánh lên ý cười như có như không.

“Quý phi đang nhìn Trẫm đến mê mẩn sao? Trẫm thật thấy rất vinh hạnh”

Tiếng cười khúc khích của đám Đông Tuyết khiến Lâm Nhạc chột hoàn hồn. Trời ạ! Nàng đang bị sắc đẹp mê hoặc! lạy phạt tổ, đức mẹ maria, thánh mẫu đại nhân, tề thiên đại thánh, ngọc hoàng đại đế, dê – su oi, con mắt mặt quá!!!!!!!!!!!!!! ... hồng nhan, à không, lam nhan họa...họa!

“Ta không phải nhìn ngài” Lâm Nhạc quyết chối để giữ thể diện.

Ý cười trong mắt hắn càng sâu “Thế điều gì khiến ái phi ngẩn người? Nói ra trẫm sẽ ban thưởng cho nàng thứ đó”

Trời ơi! Hắn đang dồn nàng vào chân tường hay sao? Chẳng lẽ ta nói ta nhìn người thì người sẽ hiến thân cho ta hay sao??? Phi...phi...phi...nói vậy, nói vậy, nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Trời xanh mây trắng, cây cỏ hoa lá đều khiến ta thấy say mê, người đem trời cho ta được không? Gói mây cho ta được không?” nàng chớp mắt trả lời, có chết cũng không nhận là do hắn.

Nếu những lời này từ miệng của những phi tần khác nói ra, có lẽ hắn sẽ cảm thấy các nàng ta không biết chừng mực, nhưng từ nữ nhân trước mắt thoát ra, hắn lại không thấy khó chịu, trong một giây còn thực sự nghĩ cách thực hiện cho nàng. Hắn bật cười sáng khoái “Ái phi thật biết đùa, trời cao mây xa, không có ai có thể với tới. Nàng là đang làm khó trẫm hay sao?”

“Nếu ta nói ta có thể chạm tới mây, với tới bầu trời, người nghĩ sao?” Nàng chột thốt lên.

Từ Hạo bỗng nghiêm mặt “nàng đừng tùy hứng, những lời này không nên để người khác nghe được” Hắn không biết nàng có thể làm được hay không, nhưng đối với bọn họ, tôn thờ trời cao, chạm tới trời, với tới mây là điều người phàm không có khả năng, hắn không muốn nàng nói điều gì đó nằm ngoài khả năng hiểu biết và thực hiện của hắn, điều đó sẽ khiến hắn cảm thấy nàng và hắn có một bức tường rất cao, rất xa ngăn cách.

Lâm Nhạc giật mình, nàng đúng là không nên tùy hứng, những kiến thức hiện đại không nên xuất hiện ở thời đại này. Lúc này nàng chột nghĩ đến kinh khí cầu, nhưng đúng như hắn nói, người ở thời đại này lấy trời làm lớn nhất, đối với họ những điều bản thân nàng biết là không thể tưởng tượng nổi. Từ nay về sau, vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ không để lộ những kiến thức ở thế kỉ XXI để tránh điều phiền phức.

“Ta biết rồi, sau này sẽ không nói linh tinh”

“Biết rồi thì tốt, à, ngày mai là hội Vạn Hoa mỗi năm một lần. Tất cả phi tần hậu cung đều có thể tham gia, rất náo nhiệt” Từ Hạo cười nói.

“Ta tham gia, mấy ngày nay cứ ngồi trong cung khiến ta sắp mốc meo cả lên rồi, cứ đà này không sớm thì muộn cũng chán mà chết”

Thấy vẻ mặt vui mừng của nàng, hán cũng vui lây “Nàng đã ăn cơm chưa?”

Nhắc mới nhớ, từ sáng đến giờ nàng cứ ngẩn người ngắm sen nở mà quên mất chuyện ăn uống. Đông Tuyết cũng có nhắc mấy lần mà nàng cứ nằng nặc đòi xem hoa nở cho xong.

“Đừng trách các nàng, là do ta không muốn ăn” thấy ánh mắt trách cứ của hán nhìn bọn Đông Tuyết nàng vội vàng giải thích.

“Sau này phải ăn uống đúng giờ, nàng nhìn nàng xem, gió thổi cũng có thể bay được” nói xong hán phân phó người đi chuẩn bị bữa trưa “vì để tránh việc nàng bỏ bữa, từ nay trẩm sẽ thường đến dùng bữa trưa cùng nàng”

Đùng.....

Tiếng cây ghita rớt trên mặt đất, trời ạ! Hán nói là sẽ thường xuyên đến ăn cùng nàng sao? Muốn nàng đói chết phải không? Muốn hành hạ nàng phải không? Ăn chung với siêu cấp Boss cô đại sao mà tiêu hóa nổi..

Thế là có một cảnh tượng khôi hài diễn ra trong một nơi nào đó, tại một bàn ăn nào đó.

Lâm Nhạc vừa nhìn một bàn thức ăn thịnh soạn trước mặt vừa mắt chữ a mồm chữ o nhìn hán. Ôi thánh thần ơi, nàng thề từ lúc biết sữ mẹ có vị gì, chưa bao giờ được thấy bữa trưa nào nhiều thức ăn đến vậy, nem công chả phượng, canh xào mặn lạt, xem kìa, còn có cả một con vịt chiêm chệ trên đĩa. Cái bữa ăn này, đừng nói hai người ăn, hai mươi người ăn cũng còn được.

“Sao không ăn?” Hán nhìn nàng đang há hốc miệng buồn cười hỏi.

Lâm Nhạc không nhin được buộc miệng “ngày nào ngài cũng ăn như thế này?”

“Không” sau đó hán bỏ sung “sẽ đổi món mỗi ngày”

Nàng đầu hàng rồi, đúng là hoàng đế, ngay cả ăn cũng khác người thường. Nàng có thói quen ăn đạm bạc, còn những món trước mặt, cầu kì nhưng nhìn đã ngán, đều là những thứ chứa chất đạm rất cao, lại thiếu đi phần chất xơ, ăn như thế này một ngày thì đó là mỹ thực, là hưởng thụ, nhưng mà ăn mỗi ngày thì không khác cực hình là bao.

“Không thích ăn ta cho người đổi món khác”

Nàng xua tay “không cần, không cần, do ta có thói quen ăn thanh đạm, nhiều món quá đâm ra lại không quen. Còn nữa, những món này chứa nhiều dầu mỡ không tốt cho sức khỏe, ngài nên hạn chế ăn đi thôi, dùng thêm các loại rau quả, sẽ tốt cho tiêu hóa”

“Ừ, hôm sau thực đơn sẽ do nàng chọn” hán ung dung vừa gấp thức ăn vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân

Ngày hôm sau, vì hán có nói sẽ đến dùng bữa cùng nàng nên nàng quyết định sẽ vào bếp nấu một ít thức ăn để đám người cổ đại này biết thế nào là dinh dưỡng đầy đủ. Cứ ăn thịt mãi nàng ngán đến tận cổ rồi.

Hạ Vũ thấy nàng đến ngự thiện phòng thì vội nói “Nương nương cứ nghỉ ngơi, những việc nặng nhọc này cứ để cho bọn nô tì làm”

Nàng ngắt lời “ta cũng không phải cảnh vàng lá ngọc gì cả, những chuyện bếp núc thế này ta cũng thường hay làm, với lại hôm qua hoàng thượng cũng phân phó cho ta tự chọn thực đơn hôm nay, các người đừng lo lắng” nói xong nàng xắn tay áo lên chạy đông chạy tây trong phòng bếp.

Một canh giờ sau thì một bàn thức ăn nóng hổi đã được chuẩn bị sẵn sàng, nàng làm là các món sở trường của mình như sườn xào chua ngọt, súp gà bắp non, cơm chiên nấm thịt bò, canh rong biển tào phớ... nàng còn bảo bọn Hạ Vũ chọn một ít rau và trái cây để ăn kèm.

Nàng vừa dọn món cuối cùng lên bàn thì Lâm công công cũng cất cái giọng the thé lên thông báo “Hoàng thượng giá lâm” nhắc lại lần thứ n, nàng không thích âm thanh này tí nào :(

Khi Từ Hạo bước vào Trường Nhạc cung thì thấy ngay cô gái nhỏ đang đứng đợi, trong lòng hần bỗng thấy như có một dòng suối ấm áp nhẹ nhàng chảy qua, mặc dù biết nàng không có cảm tình với hần, nhưng hiện giờ nàng chính là thê tử của hần. Ủ, có vẻ hai từ này cũng thật dễ nghe!

Nàng chớp mắt nhìn hần, hôm nay hần không mặc triều phục, chỉ là một bộ xiêm y màu xanh thẫm thêu hình chim ưng, đôi hài màu đen tuyền cùng thắt lưng bạch ngọc, tóc được cố định bằng một cây trâm đơn giản nhưng cả người hần lại toát lên một loại khí phách vương giả. Nàng giật mình nhìn lại bản thân, hình như nàng quên mất chưa đổi xiêm y, tay chân cũng lấm lem. Nàng cười cười nói “ngài đợi ta một chút” sau đó kéo theo Đông Tuyết chạy mất hút.

“Những món này đều là nàng làm?”

“Vâng, hôm qua ta thấy thực đơn của ngài tuy nhiều món nhưng không cân bằng dinh dưỡng, gia vị nêm cũng đậm đà, ăn một vài lần thì ngon, nhưng kéo dài cũng không tốt. Nên hôm nay ta cố ý làm một ít món thanh đạm nhưng cũng đủ dinh dưỡng, tuy không ngon bằng ngự trù làm, nhưng đôi khẩu vị một chút có lẽ sẽ mới lạ và ngon hơn”

“Rất ngon” hần không ngại ngần tán thưởng, đúng như nàng nói, những món trước mắt tuy không cầu kì nhưng hương vị rất thanh mát, chua cay mặn ngọt đều có đủ, quan trọng hơn là lần đầu tiên có một nữ nhân làm tất cả các món ăn cho hần mà không để ý đến bản thân lấm lem. Hần có cảm giác đây là bữa ăn ngon nhất từ lúc làm Hoàng đế đến giờ.

Nàng vui vẻ “thật không? Vậy khi nào ngài đến ăn trưa cứ cho người báo với ta, ta sẽ chuẩn bị cho ngài, xem như là trả ơn cho ngài đã cho phép ta ở tạm, dù sao cũng chỉ còn hơn 1 năm nữa ta sẽ đi rồi” nếu hần thích món ăn của nàng thì thật may mắn, xem như nàng đã một phần thành công lấy lòng hần, những ngày còn lại ở đây có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Rầm.

Nàng vừa vui vẻ nói cảm ơn thì thấy sắc mặt hần đen như đất nòi, hần buông đũa xuống bàn “Không cần” sau đó bỏ đi khiến nàng ngẩn ra. ??? o _o ???
Nàng đã nói gì sai???

.....

Vạn Hoa hội – Trùng Khánh điện

Đây là lần thứ 3 Lâm Nhạc được tham dự cung yến, do không biết buổi trưa tên hoàng đế hỉ nộ vô thường kia ăn phải thứ gì, đang vui vẻ bỗng dưng nổi giận đùng đùng bỏ đi khiến nàng đến cung yến trong một tâm trạng thấp thòm không yên, người ta thường nói muốn lấy lòng nam nhân phải qua đường dạ dày, sao đến nàng chiều này không áp dụng được??? ㄟ (□ ㄟ) Sai chỗ nào???

Nàng dù sao đã có 2 lần kinh nghiệm nên lần thứ 3 cũng xem như đã là lão làng – à thì chỉ là xem như mà thôi. Dù sao cũng không còn cảm thấy ngỡ ngàng như lần đầu, hôm nay nàng đến tham dự với một tư cách hoàn toàn khác – Trường Nhạc quý phi – một trong những người đứng đầu hậu cung? (hình như logic câu này có vấn đề) nhưng mà thôi, dù sao cũng không còn phải khép nép lo sợ. Chủ trì lần này dĩ nhiên là Thục Hi quý phi, nàng đã an vị ngồi bên phải, gần vị trí của Hoàng đế. Hội Vạn Hoa mỗi năm không chỉ có cung tần phi tử được tham dự, mà cũng được xem như dịp để những mệnh phụ phu nhân dẫn theo nữ nhi đến ra mắt, tài tử văn nữ trong kinh thành cũng được dịp chiêm ngưỡng danh vọng của hoàng gia nên ai cũng ra sức chọn cho mình những bộ xiêm y đẹp nhất mình có. Quan nội vụ liên tục đọc tên những vị khách mời, quan lớn cùng nhi tử, nhi nữ của họ.

“Thượng thư đại nhân Tề Khanh cùng tiểu thư Tề Uyển Uyển đến...”

“An quốc công An Ngụy cùng An Dục tướng quân đến”

“Binh bộ thị lang Tần Kính Đình cùng Tần Oánh tiểu t tử đến...”

.....

Hàng loạt cái tên được kêu lên không dứt, những người vừa đến thì đều bước tới trước mặt nàng và Thục Hi quý phi vấn an sau đó về chỗ ngồi. Hoàng thượng vẫn chưa đến nên không khí cũng có phần thoải mái, các vị quan lại sau khi vấn an xong thì một vài người cũng tụm lại chào hỏi khách sáo, à mà mục đích cũng là vì con mình tìm một đối tượng môn đăng hộ đối, tốt nhất là một bước lên trời – tỉ như việc làm phi tử của hoàng đế!

Việc chào hỏi mà theo Lâm Nhạc gọi là “buổi tiệc công khai trao đổi con cái dưới mác thưởng hoa” cũng kết thúc bằng việc Lâm công công thông báo Hoàng thượng giá lâm.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế” triều thần có mặt nhanh chóng hành lễ, trong đó dĩ nhiên có nàng

Hôm nay hần mặc một bộ triều phục hình rồng, chân đi đôi hài thêu chim ưng vàng, đầu đội mũ bình thiên, mày kiếm sắc bén, ngũ quan như điêu khắc, bạc thân khẽ nhếch tựa tiểu phi tiểu, từng bước đi uy nghi khí phách khiến những nữ nhân có mặt tại đó đa phần đỏ mặt cúi đầu, một số còn thỉnh thoảng cả gan ngẩn mặt nhìn sau đó lại đỏ mặt cúi đầu, sau đó lại lên nhìn...

“Các khanh bình thân”

“Tạ hoàng thượng”

Sau đó bước đến vị trí chủ điện. Hắn thấy nàng còn đang ngồi phía dưới thì lên tiếng

“Nhạc Nhi, đến đây ngồi với Trầm” sau đó chỉ vị trí bên cạnh. An Thực Hi giật mình nhìn hắn, không phải đó là vị trí của Hoàng hậu hay sao? Không lẽ... nàng ta nhìn bóng hình màu hồng nhạt đang bước tới.

Hôm nay Lâm Nhạc vận một bộ y phục thêu hoa mẫu đơn đỏ trên nền lụa hồng, lá xanh như điểm thêm màu sắc cho trang phục, đơn giản nhưng không mất đi vẻ đẹp vốn có của nàng, đầu búi phi thiên kế, thanh nhã mà thoát tục, trang điểm đơn giản nhưng vẫn cực kì xinh đẹp. Theo từng bước đi của nàng làn váy tung bay như tiên tử khiến mọi người hít sâu một hơi, tiếng thì thầm khen ngợi ngày càng nhiều theo bước đi về phía nam nhân ở vị trí chủ điện. Nàng bước đến theo lời hắn, sau đó trong một phút bất cẩn thay vì ngồi cạnh hắn như dự định thì bị hắn ở một góc khuất ôm lấy khiến nàng mất trọng tâm mà ngã ngồi vào lòng hắn.

“Ngài...” đang định phản kháng thì một âm thanh trầm ấm vang lên bên tai nàng “hôm nay hoàng tử Đông Thực quốc cùng công chúa Lạc Nhạn quốc đều có mặt, sau hôm nay họ sẽ về nước, nếu nàng còn muốn sống thì ngồi yên cho Trầm”

Lâm Nhạc đành phải nghe lời hắn, mặc dù nàng xoay lưng nhưng vẫn cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang theo dõi bản thân. Aizzzz... đã đâm lao thì phải theo lao, đành diễn cho trót vậy.

Trái với không khí vui vẻ của buổi tiệc, trong lòng An Thực Hi cực kì khó chịu, nàng không cam tâm, nàng đã đợi, đã bên cạnh người từng ấy thời gian cũng không đủ để người quay lại nhìn nàng hay sao? Nàng nắm chặt tay khiến móng tay đâm sâu vào da thịt chảy máu, sự đau đớn thể xác lúc này cũng không bằng một phần nghìn nỗi đau trong lòng nàng, nàng không phục, dựa vào cái gì? Nàng ta dựa vào cái gì khiến hoàng thượng say mê? Dựa vào cái gì khiến trong mắt chàng chỉ có nàng ta? Sự ghen tị cuộn cuộn kéo đến khiến nàng không còn kìm chế được, nàng hận nữ nhân đó, tại sao nàng ta lại xuất hiện để phá vỡ hạnh phúc của nàng, nàng ta đã cướp đi nam nhân mà nàng yêu thương nhất. Một phút thù hận và ghen tị đã che lấp đi tình cảm trong sáng ngày nào, An Thực Hi của tối hôm nay đã không còn là An Thực Hi một lòng chờ đợi, một lòng yêu thương. Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, trên môi xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

“Hoàng thượng, thần thiếp mạn phép có một thỉnh cầu” nàng lên tiếng.

“Ái phi cứ nói” hắn không lạnh không nhạt đáp khiến lòng nàng càng đau đớn hơn, nàng nắm chặt khăn tay.

“Hôm nay là hội Vạn Hoa mỗi năm một lần, cũng là ngày cuối Tam hoàng tử và Tam công chúa lưu lại nước ta, thần thiếp xin phép hoàng thượng tổ chức một buổi giao lưu thi từ ca vũ giữa những nam nữ tài tử có mặt ở đây, một là thể hiện lòng hiếu khách của nước ta, hai là dịp để những nhân tài có cơ hội thể hiện trước mặt hoàng thượng, người thấy như thế nào?”

Hắn gật đầu “cũng là một ý kiến hay”

An Thực Hi nói tiếp “dù là giao lưu nhưng cũng phải có phần thưởng để khích lệ tinh thần mọi người, hoàng thượng, người nói đúng không?”

Hắn suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu “Vây truyền chi của trẫm, ai thắng trong ngày hôm nay sẽ được trẫm tặng cho một thỉnh cầu, ý ái phi thấy thế nào?”

Nàng lập tức cúi người nhận lệnh “tạ hoàng thượng” sau đó cho người truyền chỉ. Chỉ cần nàng thắng hoặc những người nàng đã sắp xếp thắng, thì nàng ta chết là chuyện không phải nghĩ ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân (trung)

Buổi thi tài được chia làm 4 phần cầm kỳ thi họa.

Cầm: từng cá nhân dự thi sẽ đánh một khúc nhạc bản thân ưng ý nhất, kết quả sẽ do thượng thư đại nhân Tề Khanh công bố

Kỳ: đánh cờ, sẽ được xếp thành tổ 2 người một cặp, thi đấu với nhau trong thời gian hạn định, ai bắt được nhiều tù binh của đối phương nhất là thắng. Những người thắng cuộc sẽ tiếp tục thi với nhau cho đến khi có người chiến thắng.

Thi họa: để tiết kiệm thời gian, hai phần thi này sẽ được gộp chung lại, mỗi người sẽ trong thời gian hạn định vẽ một bức tranh theo chủ đề Hoàng đế đưa ra, đồng thời đề một bài thơ trên đó. Kết quả sẽ do Hoàng đế công bố.

Phần công bố thể lệ đã xong, kế tiếp là những tài nữ, tài tử muốn thể hiện bản thân đều tham dự. Người không đủ khả năng thì lui lại phía sau một vòng, để dành không gian cho những người phía trong, cũng một phần làm giám khảo cho cuộc thi. Do phần thưởng rất hấp dẫn, nên rất đông tài tử, tài nữ tham gia, danh sách cuối cùng cũng chốt hạ ở con số 18. Lúc này Thực Hi quý phi nhỏ nhẹ lên tiếng:

“Lâm Nhạc muội muội, ta nghe nói muội tài mạo song toàn, đặc biệt thi từ ca xướng cũng là nhất đẳng, hôm trước chỉ mới có dịp nghe muội muội hát mà

ta đã cảm thấy hổ thẹn, chỉ mong hôm nay muội tham dự đề ta có cơ hội mở rộng tầm mắt”

Lâm Nhạc nhủ mảy “tỷ quá lời, đó chẳng qua là muội may mắn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, hôm nay những người tham dự đều là nhân tài, muội nào dám múa rìu qua mắt thợ” muốn nàng tham gia cuộc thi vô bổ này, nàng không cần, và lại bản thân cũng không phải người tài năng gì, thua trước mặt mọi người thì chỉ có nước tìm cái hố mà chui đầu vào, huống chi nàng ta từng bốc mình lên càng cao thì mình ngã càng đau.

Thục Hi quý phi không bỏ cuộc “Muội khiêm tốn quá, hay là muội chê bọn ta người trần mắt thịt, không xứng đáng để thưởng thức tài nghệ của muội?”

Lâm Nhạc mắng thầm trong lòng nhưng bề ngoài mỉm cười “Tỷ nói vậy thật tội cho muội, muội thật sự không có ý đồ” Nàng đang tìm biện pháp từ chối thì Từ Hạo luôn im lặng bỗng lên tiếng “Truyền chỉ của Trẫm, người thắng cuộc trong hội thi lần này có thể tiến cung lập tức phong làm Chiêu Nghi, nếu không thì ngoài yêu cầu lúc này, còn được ban thưởng một ngàn lượng vàng, phong làm Kinh thành đệ nhất tài nữ” hẳn thực sự muốn đánh cược, cược vị trí bản thân trong lòng nàng.

Ánh mắt chúng nữ từ trên điện bỗng chói sáng rực, trở thành phi tử hoàng đế là ước mơ của hàng vạn nữ nhân, huống chi bọn họ vừa gặp mặt Hoàng đế tuần mi xuất chúng như thế, khiến xuân tâm thiếu nữ nhộn nhạo, trong lòng ai nấy thầm thề, phải giành cho được phần thắng.

Lâm Nhạc nhìn hẳn, chẳng lẽ những tên hoàng đế đều là ngựa giống hay sao, động một chút là phong thành phi tử, thưởng vàng thưởng bạc. Nàng thầm nghĩ rằng, những người này đang không cho mình đường lui nữa đây mà, nàng mỉm cười trả lời: “vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, muội đành phải tham gia đề tránh Hoàng thượng lại có thêm một ái nhân mà quên mất ti muội chúng ta” trong lòng thầm mắng...NND...nói trái lương tâm mong là không bị trời phạt. (ToT)

Phần thi đầu tiên: Cầm

Nữ nhân đầu tiên lên đài là một tài nữ nổi tiếng trong kinh thành, nàng ta vận một bộ váy xanh thiên thanh, có thêu hình hạc trắng đang bay lượn, phiêu diêu nhẹ nhàng. Nhan sắc xinh đẹp, mày liễu mắt phượng, đôi bàn tay linh hoạt uyển chuyển, một khúc Vãn Hồng Nhan nhẹ nhàng thanh thoát, như khúc lốc như kẻ lẻ một số phận nữ nhân. Khúc nhạc kết thúc khiến lòng người thổn thức, mãi một lúc sau mới có tiếng nước nổ đầu đó, sau đó là tiếng vỗ tay khắp nơi, một khúc Vãn Hồng Nhan này đã từng làm nên tên tuổi của nàng ta ở khắp kinh thành Tần Khang – Liễu Nhục Nhi.

Thục Hi quý phi khẽ nhíu mày, Liễu Nhục Nhi là họ hàng xa của nàng, vì gia thế thanh bần, nên cuộc sống trong kinh thành vô cùng chật vật, nhất là họ Liễu kia đời đời đều khó hạ sinh nam nhi, phần đông là nữ nhi nên dù là gia đình có truyền thống học thức nhưng hậu duệ lại khó khăn, nay bỗng có được một nữ nhi nổi danh Tài nữ số một số hai kinh thành, khiến cuộc sống của họ có chút được cải thiện. Liễu Nhục Nhi vốn không vừa mắt chúng nam nữ cùng lứa, trong mắt nàng ta, chỉ có những nam nhân tôn quý mới xứng đáng với nàng. Người có tham vọng như thế, lại tự cao tự đại, vốn là đối tượng lợi dụng tốt nhất. Chỉ cần nàng có biện pháp thắng lợi trong cuộc thi này, đồng thời giúp kế hoạch của nàng thành công thì việc trừ khử nàng ta trong tương lai cực kì dễ dàng.

Những tiết mục sau đó do chịu sức ảnh hưởng quá lớn từ Liễu Nhục Nhi nên đều bị đem ra so sánh, dĩ nhiên là kém xa khiến mọi người nhàm chán, chỉ mong có tiết mục nào đó có thể sánh ngang với nàng ta. Do là người cuối cùng ghi danh nên Lâm Nhạc cũng là người dự thi cuối cùng. Nàng vốn không rành đàn cổ, nên cũng không nắm chắc phần thắng, huống chi một khúc Vãn Hồng Nhan ban này thực sự khiến người kinh diễm. Nàng bước lên đài, vừa ngồi xuống chạm vào dây đàn thì “Đang” một tiếng, một sợi đàn bỗng đứt đoạn, dây đàn vốn bén nhọn, vừa lướt qua da thịt đã khiến tay nàng bị cắt đứt.

“Người đâu truyền ngự y” Từ Hạo đứng dậy, ánh mắt lo lắng truyền chỉ, bước chân nhanh chóng bước xuống cạnh người trước mặt, nhìn thấy màu đỏ chói mắt trên tay nàng, trong lòng hẳn đau như dao cắt, hẳn hối hận vì đã để nàng tham dự cuộc tranh tài vô bổ này, chỉ vì dục vọng bản thân, vì muốn chứng minh trong lòng nàng có mình. Hắn nâng bàn tay đang chảy máu của nàng, nhẹ nhàng hỏi “Có đau không?”

Lâm Nhạc hoảng hốt nhìn thấy nòng đậm lo lắng trong mắt hẳn, là nàng hoa mắt hay sao? “Ta không sao, nhưng có lẽ không đàn được” đúng vậy, ít nhất là bây giờ, nàng không thể dùng một tay đàn, trừ phi là...đúng rồi, ghita của nàng. Ánh mắt nàng sáng lên “Người cho đem cây đàn của ta lên được không? Ta sẽ đàn nó”... Hắn gật đầu, ngay từ ban đầu hẳn đã có cảm giác có người đứng trong bóng tối làm điều bất lợi với nàng, muốn bắt rắn thì phải dụ nó ra khỏi hang, nên hẳn mới đồng ý cho nàng tham gia hội Vạn Hoa lần này, còn cho phép nàng tham gia thi tài, hẳn muốn biết, người kia định làm gì.

Mọi người xung quanh đều tò mò với cây đàn kì lạ mà nàng ôm trong lòng, vốn chưa ai từng thấy cây đàn có thiết kế đặc biệt như thế, như một cái thùng rỗng, có thể phát ra âm thanh hay sao? Chúng nam nữ xung quanh đều tò mò, nàng sẽ đàn như thế nào?

Lâm Nhạc mỉm cười, có thể đàn tranh nàng không đầu lại bọn họ, nhưng sở trường của nàng là đàn ghita, có thể nói nàng chưa từng thua lần nào. Bàn tay nhẹ nhàng lướt, một tay giữ nhịp, tay còn lại như đang múa trên dây đàn. Từng âm thanh trầm bổng cất lên, nàng vừa đàn vừa ngâm.

“Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta.

Mưa bụi trời miền, giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khóe miệng

Trầm ngâm nghe tiếng gió đau lòng, hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết

Nỗi sầu tư lặng lẽ, khó được trùng phùng

Chìm say vào giấc mộng cuồng si

Kiếp này đã không còn tìm kiếm, dung nhan đã mất để lại tiếng thờ dài

Lãnh đạm hóa thành một cuộc vui

Quá khứ chỉ còn hoa trước mộng, cô đơn về yên ương ngóng đợi

Là tự em vẫn đa tình...

Thâm tình không hiểu được người tiêu tụy, tan biến trong làn mưa mờ khuất”

[Là tự em đa tình]

Tiếng hát như đang ní non tâm sự, tiếng đàn nhẹ nhàng phối hợp, từ từ dẫn mọi người xung quanh vào câu chuyện của nàng. Bất giác đâu đó có tiếng khóc, không lớn như đang đề nén, không biết vì thương cho thân phận, hay đồng cảm cho cuộc tình trái ngang, dần dần tiếng khóc càng nhỏ nhẹ, như sợ làm ảnh hưởng đến người đang đánh đàn. Với nàng, tiếng đàn không chỉ đơn giản là nghe để giải sầu, mà còn là tiếng lòng, là những đồng tâm sự muốn giải bày trước thế nhân. Không gian im lặng chỉ còn tiếng đàn cùng tiếng hát cao vút, đâu đó là tiếng nấc nghẹn ngào.

Âm thanh cuối cùng vang lên, nàng dừng tay trên dây đàn, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đây là một bài hát buồn, thật buồn, mỗi lần hát nàng đều rơi lệ, hôm nay, nàng hát trước mặt rất nhiều người, có lẽ cũng là để một phần khóc thương cho thân phận nữ nhân trong xã hội xưa. Nàng đưa mắt nhìn bóng dáng cao lớn uy vũ, hấn vẫn đang chăm chú dõi theo nàng, mỉm cười.

“Thật khó có thể ngờ, ta vốn đã nghĩ Vãn Hồng Nhan của Liễu tiểu thư đã là nhất đẳng, thì ra Trường Nhạc quý phi mới thực sự là cảm tiên, sử dụng một cây đàn kì lạ cũng có thể tấu nên một khúc động lòng người như thế. Ta nghĩ mọi người đều đồng ý với ta, phần thi đầu tiên, Trường Nhạc quý phi là người chiến thắng” Thượng thư đại nhân đồng dạng nói.

Lâm Nhạc mỉm cười, ôm đàn đi về phía người đang ngồi phía trên cùng. “Ta thắng rồi”

“Làm tốt lắm” hấn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân (hạ)

Phần thi thứ hai: Kỳ nghệ

Lần này Lâm Nhạc quả không phụ kì vọng của tất cả mọi người, vừa bắt đầu cuộc thi đã đường đường chính chính đồng dạng tuyên bố “Vòng này ta bỏ cuộc” khiến mọi người ngốc ra trong phút chốc. Nàng gãi đầu cười cười “thật xin lỗi, ta không biết chơi cờ” sau đó lon ton chạy về vị trí.

“Nàng không biết chơi?”

“Ừ, không biết” nàng cắn quả nho vừa đưa tới miệng.

“Sau này ta sẽ dạy cho nàng” hấn mỉm cười xoa đầu nàng.

Nàng ngẩn đầu nhìn hấn thì bất gặp ánh mắt ôn nhu đang chăm chú nhìn nàng, hai má nàng đang phồng lên vì hai quả nho bồng chốc đỏ lên. Giờ trò thâm tình gì chứ, đáng ghét thật - nàng nghĩ thầm.

Sau khi nàng bỏ cuộc thì không ngoài dự đoán của mọi người, Liễu Nhục Nhi đã giành chiến thắng đầy thuyết phục, trở thành người đứng đầu phần thi kỳ nghệ.

Phần thi cuối cùng: Thi Họa

Lần này thi cả Liễu Nhục Nhi và Lâm Nhạc đều tham gia, những nữ tử khác cũng hào hứng không kém, vốn đây là phần thi được phần nhiều chúng nữ tích cực rèn luyện nhất, nàng ta có thể không giỏi xướng ca, có thể đánh cờ không tinh, nhưng ngâm câu đối chữ, múa bút thành họa thì phải nắm lòng. Lâm Nhạc cũng không phải thi thánh, trong thời gian ngắn như thế hoàn thành một bức họa, đồng thời cũng viết nốt bài thơ, đừng nghĩ, đó rõ ràng là chuyện đùa. Nàng đang ảo não thì đề tài của Hoàng đế cũng được đưa ra.

Khi hấn vừa công bố đề tài thì mọi người xung quanh đều hút khí lạnh, rất khó, phải nói là cực kì khó. Phần thi thơ với đề tài chỉ hai từ “Nhân tài” còn phần thi Họa cũng chỉ gói gọn trong 4 loài hoa tượng trưng cho Tấn Khang minh triều.

Tiếng xì xầm xung quanh vang lên, những nam tử có mặt đều tùm lại thảo luận bàn tán, những người có mặt ở đây đều là danh sĩ, hoặc tự xem mình là có học thức hơn người, tài năng xuất chúng, nhưng khi nghe đề tài của hoàng đế đều có chút nuốt không trôi, âm thầm suy nghĩ đáp án, để tránh việc hoàng đế không hài lòng với phần thi của những nữ nhân kia, lại hỏi sang bọn họ, trả lời tốt thì không thành vấn đề, còn đối đáp không trôi chảy thì đường làm quan sắp tới người có mơ cũng đừng mơ đến.

Lâm Nhạc vô cùng ngạc nhiên vì đề tài hán đưa ra, thực chất, ở thế kỉ XXI nàng cũng thỉnh thoảng đọc một vài bài thơ cổ nổi tiếng của Lý Bạch, Đỗ Phủ... nàng cũng không nghĩ sẽ đạo văn của bọn họ, nhưng tình thế trước mắt nếu nàng không làm vậy thì với vốn văn chương ít ỏi của mình, thua là cái chắc. Chỉ mong thời đại này là một thời không hoàn toàn khác với lịch sử mà nàng biết, nếu không thì nàng thật có lỗi với họ.

Thời gian thi là một canh giờ, nhiều nữ tử cảm thấy không có khả năng liên bỏ cuộc, trên đài giờ chỉ còn 4 người trụ lại, Lâm Nhạc, Liễu Nhược Nhi, nữ nhi của Thái phó Lý Đức Lý đại nhân – Lý Vân Nghi, cùng với Tề Uyển Uyển. Lúc này cả bốn người đều cau mày suy nghĩ, cuối cùng Lý Vân Nghi hạ bút trước, sau đó là Liễu Nhược Nhi, Tề Uyển Uyển, Lâm Nhạc vẫn chưa nghĩ ra mình sẽ vẽ như thế nào.

Thời gian đã trôi qua gần một nửa, nàng vẫn chưa động bút, 3 người còn lại trên bài thi đều đã nhìn ra hình ảnh sơ bộ. Lý Vân Nghi vẽ một bức Giang sơn tú lệ, hùng vĩ hoành tráng, mây núi như ẩn như hiện trong sương sớm, Liễu Nhược Nhi cũng sắp hoàn thành bức Trường Chinh (trường kì chinh chiến) diễn tả cảnh khải hoàn của một binh đoàn đang về kinh ngập trong mưa hoa của dân chúng, Tề Uyển Uyển không thua kém khi khắc họa nên cảnh chia ly ngập nước mắt của một nữ nhân đang tiễn người thương lên đường thi cử. Lâm Nhạc thở ra một hơi, nàng đã quyết định rồi, mặc dù có lẽ hơi mạo hiểm, nhưng với một đất nước đang khuyến khích văn chương thì từ như Tấn Khang Minh triều thì có lẽ phương án của nàng sẽ thành công.

Nàng hạ bút, thời gian cứ tích tắc trôi qua. Thượng thư đại nhân cuối cùng cũng thông báo thời gian thi đấu đã kết thúc, Lâm Nhạc cũng vừa vận hoàn thành tác phẩm của mình, nàng mỉm cười, không thôi.

Thượng thư Tề Khanh cho người treo 4 bức họa lên cho mọi người bình phẩm, khi bức họa của Lâm Nhạc được treo lên thì không khí toàn trường bỗng im lặng trong chốc lát rồi nhanh chóng náo nhiệt hẳn lên. Trên nền lụa trắng, một bóng dáng anh tuấn hiện lên, đầu đội mũ bình thiên, hải triều chỉ vàng, long bào uy nghi, phía dưới quần thần đang quỳ bái. Xa xa là bóng dáng của dân chúng đang múa hát mừng hội, từng đợt từng đợt hoa Hải Đường được tung lên như mưa trắng một góc trời. Bên góc trái còn đề một bài thơ:

Thiên tử trọng anh hào

Văn chương giáo nhĩ tào

Vạn ban giai hạ phẩm

Duy hữu độc thư cao...

Từ Hạo bước đến bên bức họa của nàng “thiên tử trọng anh hào” rồi gật đầu, hán nhìn nàng cười nói “Trẫm không ngờ ái phi có tài văn chương đến vậy, quả thực Trẫm đã nhặt được một báu vật rồi!”

“Phần thi thư họa này, người thắng là Trường Nhạc quý phi” nói xong hán dặt tay nàng còn đang ngơ ngẩn về chỗ ngồi.

“Muội muội quả nhiên là tài nữ nhất đẳng, tỷ tỷ thật thấy hổ thẹn không bằng” Thục Hi quý phi mỉm cười hướng nàng khen ngợi, thật không ngờ nàng ta còn có tài năng văn chương, nàng đã không tính đến tình huống này. Nói xong nàng ta rót một ly rượu “để tỏ lòng, tỷ mời muội một ly, hi vọng sau này tỷ muội chúng ta hòa hợp, cùng nhau hầu hạ hoàng thượng”.

Nàng bối rối “ta không biết uống rượu a!”

“Không sao, đây chỉ là rượu được ủ từ trái cây, nồng độ rất thấp, hương lại thơm. Hay là muội còn trách tỷ” Nàng ta tỏ vẻ ủy khuất.

“Thôi được rồi, ta sẽ uống, đa tạ tỷ tỷ” nói xong nàng đón lấy ly rượu sau đó một hơi uống cạn.

Từ Hạo đang nói chuyện cùng với sứ thần, thỉnh thoảng ánh mắt vẫn nhìn về phía nàng. Hán nhíu mày khi thấy nàng uống rượu, sau đó lập tức ra lệnh Đông Tuyệt theo trông chừng nàng.

Lâm Nhạc đang ngồi bỗng thấy trong người không được khỏe, dường như cơ thể ngày càng nóng, người cũng có chút chệnh choáng say, rõ ràng Thục Hi quý phi nói đây chỉ là rượu trái cây, lúc uống cũng thấy không nặng lắm, sao giờ lại thấy khó chịu thế này?

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Túy Hồng Nhan

Đông Tuyệt thấy nàng có chút say liền đi đến bên cạnh “nuơng nuơng, người say rồi!” sau đó định dìu nàng về cung.

“Khoang đã” Thục Hi quý phi ngăn lại “giờ muội ấy đang say, đường về Trường Nhạc cung cũng tương đối xa, cũng may trong cung của ta có thuốc giải rượu, muội ấy là một quý phi, để muội ấy thế này về cung ta cũng không an tâm, ta sẽ cho người đến lấy, người cũng đi theo đi, chỗ này có ta, ta sẽ chăm sóc muội ấy.”

“Nhưng, nương nương...” Đông Tuyết băng khoảng.

Lúc này Lâm Nhạc cất tiếng “ngươi đi theo người của quý phi đi, ta cũng cảm thấy khó chịu, nếu có thuốc giải rượu thì tốt hơn” trong người nàng lúc này thực cảm giác rất lạ, dường như có điều gì đó muốn thoát ra ngoài, cả người khô nóng, đầu óc cũng có chút không tỉnh táo.

Đông Tuyết cúi đầu nhận lệnh “nô tì sẽ trở lại ngay, nương nương cố gắng một chút”. Nói xong nàng định thông báo cho Từ Hạo đang bị vây trong đám quan lại và sứ thần thì bị nha hoàn của Thục Hi quý phi ngăn lại. Nàng không thể để lộ võ công trước mặt nhiều người nên đành phải đi theo nàng ta, trong lòng thầm nghĩ phải nhanh chóng cầm thuốc giải rượu mang về.

Lúc này Lâm Nhạc cảm thấy toàn thân khô nóng lợi hại, thần trí cũng ngày càng mơ hồ, nàng loáng thoáng thấy bóng dáng màu vàng xa xa, vừa đứng dậy định bước tới thì bị hai nha hoàn nắm lấy, sau đó nghe âm thanh của một nữ nhân “Các người hãy đưa Trường Nhạc quý phi tới sương phòng phía sau nghỉ ngơi, đợi một chút bốn cung sẽ tới”

Trong tình trạng mơ hồ, nàng bị diu đến một gian phòng, nóng quá... thật nóng, phải làm sao bây giờ? Nàng đưa tay quơ quào trong không khí, mong tìm được một nơi mát mẻ dựa vào. Đây là đâu? Hình như mình không còn ở chỗ cũ, là ai đang tới? nam nhân hay nữ nhân? Theo bóng lưng hẳn là nam nhân “Hoàng thượng?” không phải, hẳn không cao lớn bằng Từ Hạo.

Vạn Hoa Hội

Từ Hạo bỗng nghe thấy ai đó đang gọi mình, xoay đầu tìm kiếm bóng hình quen thuộc lại không thấy.

“Nhạc Nhi đâu?” Hắn hỏi

“Thưa Hoàng thượng, lúc này mọi người nói thấy khó chịu, nên đã đến sương phòng phía sau nghỉ ngơi” Thục Hi quý phi cúi đầu nói

Lúc này một nô tì hốt hải chạy tới, vừa thấy Thục Hi quý phi và Hoàng đế thì vội vàng quỳ xuống.

“Nương nương, hoàng thượng... xảy... xảy ra chuyện rồi”

Từ Hạo nhíu mày “Chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, lúc này Trường Nhạc quý phi cảm thấy không khỏe nên bảo nô tì cùng Thu Cúc đưa người vào phía sau nghỉ ngơi, sau đó nương nương lại nói khát nước, bảo nô tì đi châm trà... nào ngờ, nào ngờ lúc quay về thì thấy...”

“Ngươi thấy gì?”

“Bẩm hoàng thượng, nô tì thấy... thấy trong phòng của Trường Nhạc quý phi có một nam nhân, sau lại nghe... nghe...”

“Im miệng” Từ Hạo gầm lên, sau đó xoay đầu giận dữ đi về phía sau, Thục Hi quý phi về mặt hốt hải chạy theo, nhưng trên môi không giấu được nụ cười thỏa mãn.

“A~~~~... nhanh lên... người ta chịu không nổi...”

“Nàng thật là một tiểu tao hóa”

“A~~~~ ân... người... a~~~~ lớn quá, nhanh quá... ân~”

Âm thanh ái muội vang lên trong phòng khiến người mặt đỏ tin đập. Từ Hạo đen mặt, một cước đá văng cửa khiến đôi nam nữ phía trong đình chỉ hành động.

“Tam hoàng tử, xin hỏi người ở đây là đang làm gì?” Từ Hạo gần từ chữ, nữ nhân dưới thân Âu Dương Vĩ vẫn còn đang say mê ôm chặt lấy hắn, tóc dài xoắn tung, thân thể uyển chuyển. Hắn định thần nhìn rõ thì thở ra một hơi, không phải nàng.

Thục Hi quý phi cũng vô cùng ngạc nhiên, tại sao không phải nàng ta, vậy nàng ta đang ở đâu?

Lúc nữ nhân dưới thân Âu Dương Vĩ ngẩng mặt lên thì mọi người đều kinh ngạc, đây chẳng phải là Thu Cúc, nô tì của Thục Hi quý phi hay sao? Tại sao nàng ta lại ở chỗ này, còn làm trò đồi bại cùng với Tam hoàng tử. Còn Trường Nhạc quý phi đâu?

Lúc này Thu Cúc mới hoảng hồn, nàng ta ôm chặt tấm chăn khóc lóc van xin “hoàng thượng tha tội, nô tì cũng không biết tại sao lại như vậy, nô tì đang ở cùng với Trường Nhạc quý phi thì bị đánh ngã, sau đó... sau đó, nô tì không biết, xin hoàng thượng tha cho nô tì, nương nương...” nàng ta dập đầu xuống sàn nhà liên tục khiến máu trên trán cũng chảy xuống.

“Giám nàng ta vào đại lao, chuyện này Trẫm sẽ tra rõ, Tam hoàng tử, dù ngài có ham muốn, cũng xin xem xét, Minh Triều chúng ta cũng không phải như Đông Thục. Người đâu, mời Tam hoàng tử về phòng” nói xong hắn phất tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Dị dạng (H+)

Ta xịt máu mũi a~~~~

Long Vân điện

Từ Hạo nhìn nhân nhi trong chăn đang cuộn mình, khuôn mặt tỉnh táo như họa lúc này nhấn lại vì khó chịu, đồ ửng mê người. Sau lưng, Tàn Quyết, Tàn Thiết đang quỳ.

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm hoàng thượng, lúc này nương nương hình như bị say rượu, sau đó được hai thị nữ đưa vào sường phòng phía sau, một người lập tức rời đi. Một lát sau thì Tam hoàng tử Đông Thục quốc cũng bước tới, nô tài thấy có điều đáng ngờ nên lập tức thổi tắt đèn đánh ngất nàng ta thế chỗ nương nương. Chuyện sau đó thì hoàng thượng cũng biết”

Tàn Thiết lên tiếng “Hoàng thượng, theo nô tài thấy thì nương nương đã trúng Tủy Hồng Nhan, đây là một loại xuân dược cực mạnh, không có thuốc giải, chỉ có thể giao hợp với nam nhân, nếu không sẽ khó chịu như có hàng vạn con kiến đang thiêu đốt. Đặc biệt, nếu người trúng Tủy Hồng Nhan là nữ thì càng khó chịu gấp trăm lần, nếu không giải kịp lúc, sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.” Tàn Thiết, Tàn Quyết ngoài là hai ám vệ thân cận bên cạnh hoàng đế, bọn họ còn có một thân phận khác là Song Y, Tàn Thiết am hiểu về các loại kì độc trong thiên hạ, trong khi Tàn Quyết lại quen thuộc các loại thuốc giải.

“Đáng hận” Từ Hạo một chưởng đập nát chiếc bàn bên cạnh. Hắn cho Tàn Quyết, Tàn Thiết lui ra, sau đó bước về phía nàng.

Nữ nhân đang nằm trên giường, làn da ửng hồng mê người, đôi mày liễu khẽ nhíu chặt, từng hơi thở dồn dập, nàng cuộn mình trong chiếc chăn mỏng. Lâm Nhạc lúc này như đang trong lò lửa, nàng cảm thấy một luồng nhiệt lưu chạy khắp người đang kêu gào được giải tỏa, nóng quá, thật khó chịu. Nàng mở đôi mắt màu hồ phách lúc này đang tràn đầy sương mù khiến chúng trở nên long lanh ướt đầm, ai đó? Là ai đang đứng? Người giúp ta có được không? Ta cảm thấy khó chịu! nàng bất giác giờ tay nắm lấy áo người đang đứng, kéo hắn về phía nàng, đôi môi anh đào đỏ mọng mê người khẽ ngậm “giúp... giúp ta... nóng quá!” Diendanlequydon

Từ Hạo cũng miệng khô lưỡi khô, dục vọng dưới thân đã có khuynh hướng thức giấc. Theo cử động của nàng, chiếc áo mỏng manh bên ngoài vô tình rơi xuống, lộ ra đôi vai tuyết trắng cùng xương quai xanh hoàn mỹ. Hơi thở hắn ngày càng nặng nề, phía dưới đang ngày càng bành trướng, kêu gào được giải tỏa. “Chết tiệt” hắn chửi một tiếng rồi nhanh chóng lật chiếc chăn mỏng đang quấn quanh thân nàng. Hơi lạnh ủa vào khiến nàng thoải mái than nhẹ, đôi bàn tay nắm chặt vật áo hắn cũng chưa từng buông lỏng, hắn cởi giày lên giường, dịu dàng nhìn thiên hạ trong lòng, ngày mai thức dậy, nàng có trách hắn không? Có tránh mặt hắn? Bạc thân nhẹ nhàng di chuyển xuống đặt trên môi nàng, vừa chạm vào đôi môi mềm mại như cánh hoa, hắn không kiềm chế được mà tham lam mút lấy mật ngọt trong đó, chiếc lưỡi cang quấy trong miệng nàng khiến hô hấp nàng càng trở nên khó khăn.

“Ân...”

Dường như hưởng ứng hành động của hắn, Lâm Nhạc vòng đôi tay lên eo hắn, đôi mắt đầy sương long lanh mở ra, phá lệ trở nên quyến rũ lạ thường... thật thoải mái, giúp ta, ta khó chịu.

Từ Hạo thờ dốc, đôi mắt hắn lúc này nhiễm đầy tình dục, nhìn nhân nhi trong lòng không ngừng cang quấy, vốn muốn giảm bớt thống khổ cho nàng rồi mới từ từ hành động, nhưng... chết tiệt...hắn không thể kìm chế nổi. Từ Hạo đưa tay xé phăng quần áo của nàng, lộ rõ chiếc yếm hồng nhạt, hai hạt tiều anh đào nổi cộm vì bị kích thích khiến hắn say mê. Chợt mất đi tầng ngăn cách với không khí, Lâm Nhạc rung mình một cái, càng ôm chặt hắn để mong hưởng thụ chút hơi ấm. Từ Hạo vừa hôn nàng vừa thuần thực cởi bỏ chiếc yếm, đôi ngực sữa không còn tầng bảo hộ chợt lộ ra, mềm mại trắng nõn, hai đỉnh hồng nhạt đứng thẳng, Từ Hạo dùng một tay nhanh chóng chụp lấy chúng hưng phấn nhào nặn, không để bên còn lại cô đơn, bạc thân di chuyển xuống lập tức ngậm lấy, trần trọc liếm mút khiến nó càng đỏ tươi tiên diễm

“Ân...a...nóng” nàng rướn người mong tìm được thêm chút thoải mái, cũng vô tình khiến hắn ngậm càng sâu hơn. Tay còn lại cũng không rảnh rỗi, vừa mon trón xuống vùng bụng bằng phẳng, đến chiến rốn nhỏ nhắn xinh xắn, cởi bỏ những thứ cách trở, vùng tam giác bí hiểm nhanh chóng lộ ra trước mắt hắn.

“Thật đẹp” hắn như say mê thiên hạ trong lòng, nàng có lúc xinh đẹp như tiên thiên, bí ẩn như thần thoại, lại có khi sinh động như trẻ nhỏ, nhưng khi nhiễm đầy tình dục nàng lại như tiên tử sa xuống phạm trần, khiến người muốn giữ lấy, mãi mãi.

Chỉ sau một vài động tác, cả hai người đều trần trụi quấn lấy nhau, trần trọc hôn mút, hắn muốn để lại thật nhiều ấn kí trên người nàng.

“Ân...thật khó chịu... giúp.”

“Nhạc Nhi ngoan, sẽ nhanh thôi, ta sẽ giúp nàng” Từ Hạo dịu dàng hôn lên đôi môi anh đào đỏ tươi, sau đó cắn nhẹ lên xương quai xanh rồi lần xuống ngực, bụng.

Lâm Nhạc cảm thấy thật nóng bức khó chịu, trong cơ thể như có một khoảng trống cần được lấp đầy, mặt hoa bên dưới chảy ra càng nhiều.

“Ấn...”

Từ Hạo nhẹ giọng an ủi “Ngoan, để ta chuẩn bị giúp nàng, nếu không sẽ đau” nói xong hắn đưa tay xuống thăm dò trong hoa kính, ấn nhẹ vào nhụy hoa mê người khiến nàng thoải mái cong người, mặt hoa tràn ra nhiễm ướt tay hắn. Từ Hạo từ từ đưa một ngón tay vào bên trong ra sức thăm dò, thấy được bức tường mỏng manh ngăn cách khiến hắn thực vui vẻ, hắn là nam nhân đầu tiên của nàng. Niềm hạnh phúc lan tràn khắp tứ chi bách hài, khiến nam căn bành trướng thêm một vòng lớn, hắn nhanh chóng đặt hai chân nàng lên vai mình, dục vọng để trước hoa huyết ướt đầm, từ từ tiến vào.

“Đau...” Lâm Nhạc nhủ mảy, đau quá!

“Sẽ nhanh không đau nữa, ngoan, tin ta...” Từ Hạo an ủi, đầu lòng nhẹ lau đi những giọt nước mắt đang còn đọng lại trên khóe mi người trong lòng. Đôi nàng thích ứng dần dần với hắn, lúc này những giọt mồ hôi đã thấm trên trán, hắn chưa vào được một nửa nàng đã đau như thế, nàng nhỏ hẹp không biết có thể chứa nổi hắn hay không. Sau một lúc, đau đớn ban đầu cũng giảm bớt, Lâm Nhạc vận vẹo thân thể mong tìm được chút giải tỏa. Từ Hạo biết nàng đã có thể thích ứng với hắn, không nói một lời động thân đưa dục vọng thô to vào bên trong nàng hoàn toàn, sau đó lập tức luật động, rút ra hơn một nửa lại đâm mạnh vào, tần suất ngày càng nhanh hơn.

“A...chậm, chậm một chút...” nàng than nhẹ “đừng...sâu quá...ân” âm thanh không biết là đau đớn hay thoải mái quanh quẩn trong phòng khiến người mặt đỏ tim đập, đến vàng trắng cũng thẹn thùng núp sau đám mây.

Một đêm này hắn không biết đã điên cuồng muốn nàng bao nhiêu lần, dù mọi tư thế, dùng đạo chặt hẹp ép hắn như muốn điên lên, mãi đến tận hừng đông, hắn mới thỏa mãn tiết ra. Nhìn thiên hạ trong lòng vì một mối đã thiếp đi từ lúc nào, trên đôi mắt còn vờn những giọt lệ trong suốt, thân thể trải dài là những vết hôn xanh tím, hoa huyết nhỏ nhắn còn đang ngấm dục vọng của bản thân, thâm trải giường dính đầy dấu vết hoan ái của bọn họ. Hắn mỉm cười rút ra phần thân của mình, nhẹ nhàng bước ra phân phó người chuẩn bị nước tắm.

Sau khi tẩy rửa cho cả hai hoàn hảo, hắn ôm nhân nhi còn đang say ngủ trong lòng đến bên giường đã được dọn sạch, nhẹ nhàng đặt nàng xuống. Lâm Nhạc khẽ nhủ mảy, nhưng con một mối không cho phép nàng mở mắt. Từ Hạo cười cười, sau khi đắp chăn cho nàng cẩn thận, mới hôn nhẹ lên trán nàng rồi rời khỏi. Trước khi đi hắn còn phân phó cho Đông Tuyết không được phép cho nàng bị quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 19: Chàng trai dưới gốc dương liễu

Trời ơi bắt đầu ngược anh VH của ta rồi!!! T.T Buồn chết mất....

Lâm Nhạc vừa tỉnh dậy liền bị một cảm giác đau nhức ập tới, nhất là phần eo trở xuống dường như tê dại, chỗ tư mật truyền đến cảm giác bông rất khó chịu, hai chân vô lực. Những hình ảnh điên cuồng đêm hôm qua nhanh chóng ủa về trong trí nhớ. Trời ơi! Nàng đã làm gì thế này? Thất thân với một nam nhân cổ đại, hơn nữa còn là Hoàng đế. Thế này nàng còn có thể trở về được hay không?

Nàng cố gắng bước xuống giường nhưng hai chân như nhùng ra khiến thân thể mềm mại ngay lập tức ôm hôn thấm thiết với đất mẹ vĩ đại.

“Rầm...xoảng...xoảng...”

Vừa nghe thấy âm thanh phía trong Đông Tuyết, Xuân Hoa lập tức vọt vào, lúc này đập vào mắt họ là vị nương nương nào đó đang nằm dài trên đất, tay chân còn rất khoa trương đang ra hình chữ đại 大, đôi mắt cún con đang rung rung nước.

“Giúp...giúp ta, Tiểu Đông Tuyết...huwoaaaaaa”

Đông Tuyết, Xuân Hoa không khỏi phì cười trước bộ dáng trẻ con của người nào đó, nên kết quả là bị vị nương nương cao quý của Trường Nhạc cung giật dỗi đến trưa.

“Nương nương a, nô tì thật không cố tình...người ăn bánh quế hoa do Hạ Vũ làm nhé, nàng ấy vừa làm quế hoa ngũ sắc, thật rất ngon a” Đông Tuyết tươi cười nói.

“Ta không ăn, các ngươi cứ cười cho đã đi, ta xấu hổ đến no rồi” Vị nương nương cao quý của chúng ta vẫn còn đang cứng miệng, mặc dù đôi mắt thì liên tục nhìn đĩa bánh ngon lành đủ màu sắc, đêm hôm qua thực sự rất điên cuồng, khiến nàng vắt hết cả sức lực mới bước nổi xuống giường, ai để lại vấp té, thật mất mặt mà...>.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Về kinh

Trịnh Thái hậu là một nữ nhân hiền lành, nàng tuy không phải là mẹ ruột của hoàng đế, nhưng từ nhỏ nàng đã một tay chăm sóc cho Từ Hạo cùng Văn Hạo. Trịnh Thái hậu tên thật là Trịnh Văn Trần, vốn là con gái của Trịnh Thiệu, một công thần khi tiền đế còn là thái tử, sau vì gia tộc họ Trịnh bị hàm oan, cả gia tộc đều bị lưu đày dẫn đến chết oan nơi biên ải, Trịnh Văn Trần vì được tiền đế khi đó là thái tử che chở nên thoát được kiếp nạn, sau khi tiền đế đăng cơ, vì tình nghĩa với nàng nên đã cho người điều tra lại án oan của Trịnh gia. Mặc dù đến cuối cùng Trịnh gia cũng giải được oan tình nhưng cả gia tộc đều đã chết, Trịnh thị dù trở thành Hoàng hậu cũng không cách nào yên lòng, cộng thêm việc nàng không thể mang thai do bị hạ độc, nên nàng đã lui về hậu cung, một lòng hướng Phật. Nàng ngày đêm cầu nguyện, mong linh hồn Trịnh gia ở tuổi vàng được yên nghỉ. Những hoàng tử của tiền đế cũng đều được Trịnh thị dạy dỗ, ai cũng trở thành rồng trong biển người, Tam vương gia Hiến viên Trục Hạo cai quản vùng Giang Nam trù phú, dân chúng an cư lạc nghiệp, Ngũ vương gia Hiến viên Thiên Hạo trấn giữ vùng biên giới phía Tây, khiến bọn man di không cách nào công phá, dân chúng thái bình. Ngoài ra còn có một minh đế Hiến viên Từ Hạo, dung mạo xuất chúng, tài hoa hơn người cùng Chiến thần Hiến viên Văn Hạo, trấn giữ phía Đông và phía Bắc Minh Triều, khiến hai nước lớn như Đông Thục cùng Lạc Nhạn cũng không dám xâm phạm. Có thể nói, Tấn Khang Minh Triều được thịnh vượng như ngày hôm nay, cũng có một phần công sức của Trịnh thị.

Lần này hồi cung cũng là do sắp đến ngày sinh thần của nhị vương gia Hiến Viên Văn Hạo, đồng thời cũng là Chiến Thần tiếng tăm lừng lẫy của Minh Triều. Từ sau lần đi dạo hội Hoa đăng hôm trước, Văn Hạo ngày đêm trở lại biên ải, đoạn đường ngày thường phải đi mất mười ngày, Văn Hạo chỉ dùng sáu ngày đã đến nơi. Vừa xuống ngựa hần đã suýt ngã khiến Từ Long, Hạng Trục một phen hoảng sợ. Diendanlequydon

Những ngày tháng ở chiến trường Văn Hạo luôn tạo cho mình sự bận rộn để quên đi nỗi đau đang âm ỉ như sát muối trong lòng, làm việc ngày đêm khiến vết thương của hần chưa mãi không khỏi. Những thủ hạ trung thành của Văn Hạo rất hoang mang, tình hình ở biên ải so với dự tính của họ thì phức tạp hơn rất nhiều, không những có những manh mối cho thấy có sự nhúng tay của Đông Thục quốc mà dường như còn có một thế lực thứ 3 đang âm mưu chuyện gì đó. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, mà tướng quân của bọn họ - vị thần trong lòng binh sĩ Minh Triều lại suy sụp thì hậu quả thực sự rất khó lường. Việc Văn Hạo bị thương là chuyện cơ mật bậc nhất trong quân doanh, mỗi khi xuất hiện trước binh sĩ, Văn Hạo luôn là một vị thần bất khả chiến bại, là linh hồn của toàn bộ binh sĩ Minh Triều.

Văn Hạo vận một bộ khôi giáp màu mực, bóng dáng cao lớn anh tuấn có bảy tám phần tương tự Từ Hạo, nhưng do được tôi luyện từ nhỏ trong quân ngũ, tám máu mà trưởng thành, nên trong từng hơi thở của hần, thiếu đi một phần tà mị của Từ Hạo, lại tăng thêm một chút khí khái của đấng anh hùng. Từ đôi mắt phượng hẹp dài, đồng tử đen nhánh như đáy hồ sâu, mày kiếm như tranh vẽ, hay sống mũi cao thẳng đến bạc thần kiêu ngạo, đầu đầu cũng mang theo một khí thế sát phạt, khiến người đối diện không rét mà run.

Xung quanh hần là 4 mãnh tướng trung thành, ngoại trừ Từ Long, Hạng Trục là thị vệ bên người, còn có 2 phó tướng là Triển Phong, Mã Lạc.

“Bẩm vương gia, quân tuần tra vừa bắt được một tên khát cái có bộ dáng khả nghi, hần thường hay lai vãng ở những nơi chúng ta đóng quân” Triển Phong bẩm báo.

“Có điều tra được gì không?” Văn Hạo vừa nói, nhưng mắt vẫn dán vào bản đồ. Lần này, tộc Ngõa Man vốn được cho rằng là một trong những bộ tộc có tính khí kiên cường tự chủ, họ khinh bỉ việc lén lút lại tập kích những làng trấn nhỏ quanh biên ải của Minh Triều, việc lạ là họ không tấn công vào ban đêm, lại thường hành động vào ban ngày. Những chứng cứ của quân điều tra đều chỉ về phía họ, nhưng Văn Hạo lại cảm thấy có việc mờ ám, khả nghi.

“Hần khai hần được vua của Ngõa Man sai đến thám thính tình hình của quân ta” Mã Lạc tiếp lời.

Văn Hạo rời mắt khỏi bản đồ, nhíu mày “Lại liên quan đến bọn họ?”. Thật kì lạ, tại sao tộc Ngõa Man anh dũng thiện chiến trên lưng ngựa, bá chủ thảo nguyên lại biết đánh tập kích, còn chọn địa hình đồi núi, vốn không phải là lợi thế của họ.

“Bẩm vương gia, Hoàng thượng có thánh chỉ”

Cuộc nói chuyện bị cắt đứt, “Khang Bình vương gia tiếp chỉ, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế” Văn Hạo cúi người tiếp chỉ

“Phụng thiên thừa vận, Minh đế có chỉ, lệnh Khang Bình vương gia trở về kinh thành vào ngày mùng 8 tháng sau, khâm thủ”

Văn Hạo tiếp nhận thánh chỉ “Thuận công công, người có biết Hoàng huynh gọi ta vì chuyện gì?”

Thuận Tài – là tổng quản nội vụ trong cung, hần cùng Lâm công công là hai người được hoàng đế rất hay tin dùng. Khác với Lâm công công ồm ồm, Thuận công công này là người da dày thịt chắc, mày râu nhẵn nhụi, trông có vẻ cường tráng hơn nhiều. Có lẽ do vậy nên hần thường được giao nhiệm vụ đi truyền chỉ đến những nơi xa xôi. Hần cúi người tham kiến Văn Hạo “Thưa vương gia, Thái hậu ở Phật sơn vừa đưa tin sẽ trở lại kinh thành cùng Hoàng thượng tổ chức sinh thần cho ngài nên Hoàng thượng lập tức cho người thông báo với Vương gia”

“Hoàng huynh, hần vẫn nhớ còn có người đệ đệ này sao? Mẫu hậu...” Văn Hạo cười chưa xót.

“Vương gia, ngoài ra Hoàng thượng còn gửi cho người một câu: mọi chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài, xin người hãy suy xét kĩ”

Nói xong Thuận công công lui xuống nhanh chóng trở về cung phục mệnh.

Văn Hạo nắm chặt bàn tay, mắt nhìn chăm chú vào thánh chỉ lắm bả “không thể chỉ nhìn bề ngoài. Hoàng huynh, Nhạc Nhi... chỉ mong mọi chuyện là tự ta suy diễn nhiều”

Văn Hạo sau khi phân phó nhiệm vụ cho những thân tín của mình ở lại quân doanh tiếp tục điều tra thì dẫn theo Hạng Trục lập tức lên đường về kinh.

.....Ta là đường phân cách kinh thành và biên ải.....

Trường Nhạc cung

Hạ Vũ tay ôm một bó hoa oải hương giúp Lâm Nhạc trồng trong vườn, vừa trông coi mấy chậu hoa hồng hôm trước Lâm Nhạc mới tha về. Nàng không hiểu những loại hoa này có tác dụng gì, màu sắc thì không đẹp bằng mẫu đơn, hương lại không thơm bằng nhài anh, cũng không có tác dụng che mắt như phượng vĩ, nhưng nương nương nhà bọn họ vừa nhìn thấy những loại cây này trong một góc hoang ở ngự thiện phòng liền vui vẻ mang chúng về trồng.

“Tiểu Vũ, nhanh mang đến cho ta” Lâm Nhạc vừa hí hục đào xong một hố đất, nàng phải đích thân trồng những cây oải hương này trong cung của mình. Oải hương ở hiện đại còn được gọi là Lavender, đây là loại hoa có công dụng xua muỗi rất tốt, ở thời đại không có quạt điện cũng không có máy lạnh, lũ muỗi ở chốn này còn to hơn con ruồi, chít một phát là thốn tận rốn. Mấy tháng nay nàng đang đau đầu vì lũ muỗi ở nơi này, buổi sáng vừa đến ngự thiện phòng bắt gặp hoa Lavender thì một suy nghĩ bỗng vụt sáng trong đầu nàng “tạm biệt cái lũ vo ve đáng ghét tính tình con muỗi mà thân hình con trâu”

“Nương nương có nghe tin gì chưa?” Hạ Vũ vừa giúp nàng trồng cây xuống vừa hỏi.

“Chuyện gì?”

“Nô tì nghe nói Khang Bình vương gia chuẩn bị hồi cung, ngoài ra Thái hậu ở phạt sơn cũng sắp trở lại. Ngày mùng 8 tháng sau sẽ tổ chức sinh thần long trọng cho vương gia” Hạ Vũ từ tốn đáp.

Hai mắt Lâm Nhạc sáng rực “A! Vậy là Văn Hạo sắp trở về sao??? Đợi đến lúc huynh ấy về ta phải cho huynh ấy vinh dự làm người đầu tiên biết được thành quả nghiên cứu của ta mới được...hehehe” nói xong nàng hăng hái bắt tay vào việc vun trồng những gốc Lavender nhỏ nhắn, miệng lắm bả những bài hát không biết tên, đôi khi lại cười ngốc ngốc mà không biết có người đã đứng nhìn nàng từ lúc này.

Từ Hạo vừa định thông báo cho nàng về yến tiệc tổ chức vào tháng sau, nhưng khi đến nơi thì niềm vui trong hân chột tắt ngấm. Thiên hạ nhỏ bé của hắn đang vui vẻ vì nghe tin nam nhân khác, nàng còn muốn hắn là người đầu tiên nàng chia sẻ niềm vui. Khuôn mặt Từ Hạo trắng bệch, bàn tay run run nắm chặt, một hương vị chua xót dâng lên trong miệng. Hắn phát tay áo trở về ngự thư phòng, trong lòng thật muốn, thật muốn đem nhốt nàng vào một nơi không ai nhìn thấy, để nàng chỉ có một mình hắn, hắn muốn mọi cảm xúc của nàng dù là vui buồn hay giận dữ đều chỉ thể hiện trước mặt hắn...

Lần đầu tiên Từ Hạo thất hứa dùng cơm trưa với nàng, từ khi để nàng chuẩn bị bữa trưa, dù bận cách mấy, hắn cũng sẽ đến Trường Nhạc cung, khi thì cùng nàng ăn, cũng có lúc hắn chỉ ngồi nhìn nàng dùng bữa.

“Nương nương đừng đợi nữa, có lẽ Hoàng thượng bận việc không đến được” Đông Tuyết khuyên nhủ. Giờ ăn trưa đã qua mà hoàng thượng vẫn chưa tới, sức khỏe nương nương còn chưa hồi phục, nhịn đói lâu như vậy nàng lo người sẽ đổ bệnh.

“Ừ, vậy chúng ta ăn thôi. Các người cũng ngồi xuống ăn đi, hôm nay ta làm thức ăn cũng nhiều, một mình ta ăn cũng không hết” Nàng mỉm cười nhưng trong lòng có chút trống vắng và thất vọng. Không được, nàng không thể thích một người cổ đại, càng không thể đánh mất trái tim vào một Hoàng đế.

Thấy Đông Tuyết, Xuân Hoa vẫn còn chần chừ, nàng kiên quyết đứng lên kéo họ ngồi xuống “Đối với ta các người không phải câu nệ, các người là tỷ muội tốt của ta ở đây, không phải chủ tớ. Các người đã chọn ta thì có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia”

“Thưa nương nương, nô tì Tô Như của Thục Hi cung cầu kiến”

“Cho vào đi”

Tô Như vừa vào liền dâng lên một mâm điểm tâm “Thục Hi nương nương cùng Hoàng thượng vừa mới dùng bữa xong. Hoàng thượng có khen món Khai hoa tâm này làm rất ngon nên nương nương chúng ta đã đem một phần đến cho Trường Nhạc quý phi thưởng thức” nói xong liền ngạo mạn rời đi.

Thu Mộng thực có cảm giác muốn bóp chết ả Tô Như này, nàng theo Hoàng thượng lâu đến vậy lẽ nào không hiểu tình cảm của người dành cho nương nương. Vậy mà hôm nay người của Thục Hi cung lại dám chia rẽ tình cảm hai người. Thật đáng chết!

“Thu Mộng, đem điểm tâm tới đây” Lâm Nhạc phân phó.

“Nhưng nương nương...”

Nàng cười cười “Hoàng thượng cùng Thục Hi quý phi đã có lòng nhớ đến ta thì tội gì ta không để cho họ toại nguyện”

Trong bốn người thì Đông Tuyết là có võ công cao nhất, nên thường theo bên cạnh Lâm Nhạc, Hạ Vũ, Xuân Hoa lo phần trang phục và thức ăn. Thu Mộng tuổi nhỏ nhất, nên cũng có một chút tính cách bốc đồng, khác với sự trầm tĩnh của 3 người còn lại, nàng rất thẳng tính, nàng không thích làm việc gì thì tuyệt đối không làm.

“Đông Tuyết tỷ tỷ, ta nghĩ việc này không phải do Hoàng thượng phân phó, có lẽ là người của Thục Hi cung giờ trò, ta có nên bẩm báo cho Hoàng thượng không?” Thu Mộng nhân lúc Lâm Nhạc vừa nghỉ trưa thì kéo bọn Đông Tuyết ra hỏi.

“Chuyện của chủ tử, chúng ta không nên xen vào, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ sự an toàn cho nương nương chứ không phải chuyện đấu đá lẫn nhau trong hậu cung. Người chỉ cần làm tròn nhiệm vụ của mình, việc còn lại cứ nghe theo chỉ thị của hoàng thượng” Đông Tuyết dặn dò. Mặc dù nàng cũng rất yêu thích vị quý phi gần gũi này, nhưng các nàng thân là ám vệ của hoàng gia, chủ nhân duy nhất của các nàng là Hoàng đế.

Sau hôm đó, Từ Hạo thường hay đến Thục Hi cung dùng bữa trưa, khiến chủ đề bàn tán của hậu cung lại thay đổi. Mọi người đều cho rằng, Hoàng thượng cuối cùng cũng đã chán vị nương nương kì lạ kia.

Ngày 8 tháng 9, cả kinh thành Tấn Khang nhộn nhịp chào đón sự trở về của hai nhân vật quan trọng: Trịnh Thái hậu và Chiến thần Minh Triều – Nhị vương gia Hiến Viên Văn Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gặp lại Văn Hạo

Cả kinh thành Tấn Khang ngày hôm nay cực kì đông đúc, có cả những nam thanh nữ tú hay tiểu thư khuê các của những quý tộc vì tò mò cũng đến xem. Những hàng quán được dọn sớm, từng hàng người được xếp thẳng tắp từ cổng thành đến tận hoàng cung.

Cổng thành được mở ra, một cỗ xe ngựa giản dị nhưng cũng không kém phần tôn quý xuất hiện trước tầm mắt mọi người. Theo sau cỗ xe là những thị vệ, cung nữ, tất cả đều vận tăng y. Mọi người cũng biết tính tình Trịnh thái hậu thích yên tĩnh, nên đám đông chỉ thỉnh thoảng phát ra những âm thanh nhỏ chứ tuyệt nhiên không hề ồn ào như ban nãy.

Sau khi xe ngựa của Trịnh thái hậu mất hút trong tầm mắt, đám đông lần nữa vỡ òa.

“Người thấy gì chưa, đó là Trịnh thái hậu, là niềm tự hào của Tấn Khang chúng ta. Hoàng thượng cùng các vương gia đều do người dạy dỗ” Người qua đường Ật luyên thuyên.

“Ta thấy rồi, ta còn nghe nói Trịnh thái hậu là một người hiền lành đức độ” Người qua đường Giáp tiếp lời.

“Ông trời của ta ơi, ta cuối cùng cũng đã thấy được phong thái của một bậc Mẫu nghi thiên hạ đích thực”

....

Đám đông đang nhốn nháo thì một đoàn người ngựa nữa dần xuất hiện, dẫn đầu là một thiếu niên anh tuấn, khôi giáp màu bạc càng làm tôn lên dáng người thon dài hoàn mỹ, mày kiếm mắt sáng, bạc thần nghiêm nghị, toàn thân chàng như tỏa ra một loại hào quang khiến người kính ngưỡng. Phía sau thiếu niên là một đội ngũ binh lính chỉnh tề được xếp theo hàng ngũ, tuy số lượng không nhiều nhưng ai nấy đều là người từng lăn lộn trên sa trường, trải qua cái ranh giới sống chết không biết bao nhiêu lần nên trong ánh mắt ít nhiều luôn mang vẻ sát phạt, không ai dám khinh thị.

Cũng như những lần khác, Từ Hạo luôn là người đầu tiên đứng trước hoàng cung, long bào chói lọi, khí áp quần hùng, sau lưng là văn võ bá quan nối đuôi nhau vái lạy.

Trịnh Thái hậu được thái giám đỡ xuống kiệu, nàng vận một bộ tăng y đơn giản, nét mặt hiền từ phúc hậu, trên môi luôn mỉm cười. Nàng gật đầu với thái giám rồi bước về phía vị vua trẻ tuổi đang đứng. Từ Hạo vừa thấy Trịnh thái hậu xuống kiệu thì cũng nhanh chóng bước tới.

“Nhi thần vãn an mẫu hậu, mẫu hậu đường xa mệt mỏi, hay là hồi cung trước sau đó thần cùng Hoàng đế sẽ đến thăm người” Từ Hạo ân cần nói

Trịnh thái hậu mỉm cười “Ai gia không mệt, trên đường về ai gia có gặp Bình (*) nhi, nó đã hộ tống ta đến cổng thành, sau đó theo phía sau. A, vừa nhắc đã thấy người!” Thái hậu nhìn về phía đoàn người ngựa đang đến gần.

Văn Hạo xoay người xuống ngựa thỉnh an.

“Nhi thần Khang Bình vương, tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu”

“Nào, còn hành lễ làm gì, Văn Hạo, mau đến đây cho ai gia xem” Thái hậu từ ái bước tới đỡ Văn Hạo.

“Mẫu hậu, hoàng đế, hai người đều đường xa mệt mỏi, hay là vào cung trước rồi nói”

“Ai, các con xem, ta gấp quá nên chẳng nhớ được gì, Bình nhi từ biên ải về không phải là đoạn đường ngắn, vẫn là con chu đáo. Đi thôi, đi thôi”

Đoàn người nhanh chóng bước về cổng hoàng cung.

Trường Nhạc cung

“Nương nương, người xem, Hoàng thượng đã chuẩn bị cho người một bộ cung trang rất đẹp” Thu Mộng vừa nhìn chiếc tuyệt y trắng ngần vừa mới đưa đến vừa tấm tắc khen. Tuyệt y là một trong những loại y phục hiếm có nhất, được dệt từ lông của loài thiên tằm ngàn năm trên núi Bạch Vân, do một trăm thợ may nổi tiếng làm liên tục trong ba năm mới có thể cho ra một bộ. Điểm đặc biệt của loại y phục này là đông ấm hạ mát, mặc lên người nhẹ như tơ, mềm mại tuyệt đối, ngoài ra do dệt từ tơ của thiên tằm, nên nó còn tránh được độc dược của các loại động vật khác.

Lâm Nhạc thờ dài nhìn hai khay y phục, Từ Hạo vừa đưa đến thì không lâu sau Văn Hạo cũng đưa đến một bộ khác. Cũng đồng thời là tuyệt y, nhưng trang phục của Văn Hạo lại có màu xanh nhạt. Nàng đang băng khoăn không biết nên chọn thế nào thì Thái giám bên cạnh Thái hậu tiếp tục mang đến một phần lễ khác, đó là một bộ trang sức bằng lam ngọc, hết sức tinh xảo, món lễ vật này của Thái hậu quả thực đã giúp nàng không nhỏ trong việc lựa chọn y phục.

Thu Mộng nhanh chóng giúp nàng trang điểm nhẹ, làn da Lâm Nhạc vốn đã trắng nõn nên chỉ cần thoa một lớp phấn nhẹ thì chúng đã trở nên hoàn hảo, phần đuôi mắt được kẻ dài bằng chì mảnh, cuối cùng nàng chỉ thoa thêm một ít son. Nhìn nữ nhân tuyệt sắc trong gương, Lâm Nhạc có cảm giác dường như mình đã dần dần hòa nhập với thế giới này. Trước kia khi còn ở hiện đại, nàng cũng đã rất đẹp, đó là vẻ đẹp nhẹ nhàng, trong sáng, nhưng khi đến cổ đại, dường như không khí nơi này có một loại thân thuộc, khiến nàng trở nên thoải mái, bề ngoài cũng có chút thay đổi, vẻ ngây thơ đã lùi bước dần, nhường chỗ cho một nét đẹp mỉa mai hoặc, dẫn nhân chú mục. Gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ trong đầu, nàng lên nhìn món quà mình đã chuẩn bị, hahaha, vì hôm nay là sinh thần của Văn Hạo nên nàng đã suy nghĩ tặng hân món quà thật đặc biệt này.

Trùng Khánh điện.

Không như những lần cung yến khác, lần này là sinh thần của Khang Bình vương gia, đồng thời Thái hậu cũng hồi cung, nên được làm long trọng hơn rất nhiều, khách mời cũng là những người quyền cao chức trọng, thậm chí có những tiểu quốc lân cận còn phái sứ thần đến chúc mừng.

“Hoàng thượng giá lâm, Thái hậu nương nương giá lâm, Khang Bình vương gia đến” Lâm công công lại cất cái giọng the thé của mình lên.

Chúng quan lại đang cười đùa liên quỳ xuống hành lễ

“Tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu, Khang Bình vương gia. Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế”

“Các khanh bình thân” Từ Hạo truyền lệnh.

“Thực Hi quý phi, Trần chiêu nghi, Lưu phi đến”...

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, Thái hậu, tham kiến vương gia” Thực Hi quý phi, Trần chiêu nghi, Lưu phi đồng thanh nói.

“Miễn lễ” Từ Hạo lạnh nhạt nói.

Không nhận được sự quan tâm của Hoàng đế, những phi tần sau khi thỉnh an đều tìm vị trí của mình sau đó ngồi xuống, dĩ nhiên chỗ gần tầm mắt của Hoàng thượng luôn là ưu tiên hàng đầu.

“Trường Nhạc quý phi tấn kiến” Thanh âm tên thái giám thông báo lại lần nữa vang lên. Khác với những lần trước, âm thanh vừa dứt, mọi người đều chú ý về phía công. Vị quý phi bí ẩn một bước lên trời này luôn là đề tài bàn tán, chú ý của hậu cung.

Đã có ai từng ngâm

Thu họa mạo lục thủy,

Mật điệp la thanh yên.

Tú sắc phần tuyệt thế,

Hình hương thùy vị truyền? (**)

Từ phía cổng chính, một bóng dáng lam nhạt nhẹ nhàng bước tới, thánh thoát như gió, phiêu diêu tựa mây, mái tóc dài được búi tỉ mỉ, cổ định bằng trâm cài xanh ngọc, chất ngọc điêu khắc sinh động khéo léo, mi mục như họa, làn da trắng ngần, nàng vận trên người trang phục xanh nhạt, đơn giản nhưng không kém phần tinh xảo. Tóc đen như thác đổ, môi đỏ tựa anh đào, dáng người như liễu rủ, mỗi bước đi của nàng khiến mọi người đều dán mắt nhìn.

Văn Hạo ngăn người chăm chú nhìn nàng ngày càng bước đến gần.

“Lâm Nhạc tham kiến Hoàng thượng, Thái Hậu, Nhị Vương gia”

“Miễn lễ” Nói xong Từ Hạo nhanh chóng bước xuống nắm lấy tay nàng, dắt nàng đến vị trí bên cạnh mình, sau đó không nói một lời trở về vị trí chủ điện.

Lâm Nhạc nhìn quanh, chợt bắt gặp khuôn mặt quen thuộc.

“Ta – có – quà – cho – ngài” Lâm Nhạc làm động tác tay với hân

Văn Hạo phì cười, thì ra nàng vẫn còn nhớ. “Là – gì?” Hấn hỏi lại

“Bí – mật” Nàng ra vẻ thần thần bí bí khiến hấn càng tò mò

(*) Lúc này Thái hậu gọi Bình nhi nghĩa là Danh phong của Văn Hạo. Khang Bình vương gia.

(**) Trích từ bài thơ Phù Dung của Lý Bạch

“Bích hà sinh u tuyến,

Triều nhật điểm thà tiên.

Thu họa mạo lục thủy,

Mật điệp la thanh yên.

Tú sắc phấn tuyết thể,

Hình hương thủy vị truyền?

Tọa khán phi sương mãn,

Điều thử hồng phương niên.

Kết căn vị đắc sở,

Nguyệt thác hoa trì biên.”

Dịch thơ:

Suối ản trong sen ngọc,

Trời sớm sáng lại tươi.

Hoa thu lòng nước biếc,

Khói xanh cuộn lá dày.

Màu phấn xung tuyết thể,

Lưu hương có bởi ai?

Ngồi ngắm sương giăng khắp,

E hương sắc tàn phai.

Nếu được thành cây cỏ,

Nguyện bén rễ nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vì nàng, ta nguyện trả giá hết cả

Buổi cung yến kết thúc trong sự chúc tụng của văn võ bá quan, ai nấy cũng lấy làm hạnh diện khi đất nước có những bậc minh quân, dũng tướng.

“Văn Hạo, ta ở đây... bên này nè!” Lâm Nhạc nhanh chóng bước tới. Nàng là đợi đến sau khi kết thúc tiệc mới tặng quà cho hấn.

Văn Hạo xoay người liền bắt gặp bóng dáng mà mình ngày đêm mong nhớ, cảm xúc dồn nén trong đáy lòng chực thoát ra, chỉ hận không thể bước nhanh đến mà ôm lấy nàng, yêu thương nàng, sủng nàng. Nhưng ...

“Ừ! Hẹn ta có việc gì?”

“Ta đã nói có quà tặng ngài” nàng thần bí cười.

“Đây là gì?” Văn Hạo khó hiểu nhìn vật thể kì lạ tròn tròn nhiều màu sắc, trông rất mềm mại, lại có mùi thơm béo ngậy. Sữa? Còn có cả mùi bánh nướng. Phía trên dòng chữ nhỏ nhắn xinh xắn hiện ra trong mắt hắn “Chúc mừng sinh nhật Văn Hạo 08/09”

“Là bánh kem a~ Ôi quê ta, sinh thần nhất định phải có loại bánh này. Vừa thơm lại ngọt, béo mà không ngấy. Cho người biết, ta rất khó mới có thể làm được nó đấy!” Nàng cười tít mắt kẻ công.

“Nàng làm cho ta?” Tim hắn đập mạnh một nhịp

“Phải a!” Rồi nàng như nhớ ra cái gì. “A...đây rồi, muốn cắt bánh kem thì phải có dao cắt bánh cùng đĩa sứ, ta đều đã chuẩn bị cả rồi. Nào, đưa cho ta” Nói xong nàng đón lấy chiếc bánh trên tay Văn Hạo, cẩn thận cắt từng phần nhỏ trên mặt bánh. Sau khi chia bánh thành những phần bé bé xinh xinh, nàng lấy một phần to nhất cho hắn, một phần nhỏ hơn vào trong đĩa của mình.

Văn Hạo mãi ngắm nhìn tiểu nhân nhi đang chăm chú cắt từ chút từ chút bánh cho hắn, đôi môi khẽ mỉm cười.

“Người thử xem, ta đảm bảo món này là độc nhất vô nhị đấy! Văn hạo... này”

“A...được!” Hắn giật mình đón lấy.

“Ngon thật! Có cảm giác tan ngay trong miệng, thật đặc biệt! Món này nàng làm bằng nguyên liệu gì?”

Lâm Nhạc cười toe “Hehe, giữ bí mật nhé! Ta chỉ nói cho người nghe, nó được làm từ bột, sữa và trứng gà...bánh ở phía trong được làm từ bột và trứng cùng với một số nguyên liệu khác, còn phần kem bên ngoài thì... ta không nói!”

Văn Hạo phì cười trước dáng vẻ trẻ con của người nào đó, hắn chợt có suy nghĩ mong muốn thời gian ngừng lại, để hắn có thể lưu giữ mãi mãi cảm giác hạnh phúc lúc này. Chỉ cần trong lòng nàng có hắn, dù chỉ là một góc nhỏ, chỉ cần những cử chỉ quan tâm dành cho hắn, dù đôi lúc là vô tình, hắn – cũng cảm thấy vui vẻ. Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, đôi mắt tràn đầy nhu tình, nữ nhân hắn yêu, dù phải chống lại cả thế gian này, vì để nàng cười, hắn có thể giết cả thế gian...

“Hoàng...hoàng thượng” Lâm công công run rẩy đứng phía sau long nhan.

“Trẫm không sao, đi...cho người truyền lệnh, Trẫm tối nay sẽ nghỉ lại ở Thục Hi cung” Từ Hạo trầm giọng nói.

“Thần tuân chỉ” Lâm công công nhận lệnh sau đó cáo lui.

Từ Hạo cố gắng ngăn cảm giác khó chịu trong lòng, bàn tay nắm chặt vách đá phía sau núi giả. Hắn vốn dĩ muốn gặp nàng để nhận lỗi, nhưng không ngờ nàng lại đang vui vẻ cùng đệ đệ của mình. Thì ra, hắn không đặc biệt...không hề...nàng cũng có thể vì một nam nhân khác xuống bếp, vì hắn tỉ mỉ làm những món ăn mà hắn không thể thưởng thức ở bất cứ đâu. Thì ra, trước mặt Văn Hạo, nàng có thể có dáng vẻ trẻ con, vô tư nói cười... Là bởi vì Văn Hạo là người đầu tiên nàng biết ở đây? Tại sao lúc đó hắn không giành lấy nàng? Tại sao hắn lại bỏ qua xúc động lần đầu bắt gặp đôi mắt trong suốt đó, để giờ đây hắn chỉ có thể đứng nhìn?... Nàng và hắn rõ ràng đã có da thịt chi thân, nhưng từ lần đó, hắn chưa từng chạm vào nàng, giữa nàng và hắn dường như có một bức tường vô hình ngăn cách, xa không với tới...

Suy nghĩ này khiến Từ Hạo muốn điên lên, hắn không muốn mất nàng, hắn không muốn thấy nàng trong vòng tay nam nhân khác...không muốn nàng đối với hắn cũng như những người khác...

“Hoàng thượng, Thục Hi quý phi đội đã lâu...hay là” Thái giám phía sau cung kính nói.

Từ Hạo nắm chặt tay, từ từ ổn định lại cảm xúc trong lòng sau đó xoay người biến biến mất trong màn đêm cung cấm.

Một canh giờ sau,

“A...Ta quên mất dặn Hạ Vũ đem mấy lọ hoa sang cho ngài. Đợi ta một tí, ta sẽ trở lại ngay” Lâm Nhạc chợt nhớ tới mấy chậu Lavender trong vườn.

“Ta cùng nàng đi lấy”

“Không cần đâu, ta đi sẽ trở lại ngay” Nói xong nàng nhanh chóng nhấc váy chạy đi.

Văn Hạo lắc đầu cười nhìn nàng, hắn xoay sang chiếc bánh kem chỉ vui đi một ít. Hai người thật không thể dùng hết chiếc bánh to đến vậy. Nhưng mà, đây là nàng chuẩn bị cho hắn!

Hay là mình gói lại để trong rương? Không được, sẽ có mùi ẩm.

Trong tàng bảo phòng(*)? Cũng không được, vật của nàng những thứ tầm thường đó sao có thể để chung?

Để trong hòm băng? Nó có bị đóng thành băng? Trông mềm mại thế này...

Hay là...sai người xây một bảo các (**) riêng? Ừm, cái này có vẻ được...

_____ Ta lại xuất hiện _____ Đường phân cách tà ác _____ ddldq

Trường Nhạc cung...

Lâm Nhạc bước nhanh về phía phòng mình, lạ nhỉ...sao lại im lặng thế này?

“Đông Tuyết, Hạ Vũ...” Nàng gọi.

Hôm nay dự cung yến nàng chỉ dẫn theo Xuân Hoa, nhưng lúc gặp Văn Hạo nàng đã cho lui xuống.

“Tiểu Mộng...” nàng mở cửa phòng.

Thoáng thấy bóng người ngồi phía sau bình phong, nàng cười nói.

“Tiểu Mộng a~ ta chẳng phải đã bảo không cần chờ, ta sẽ tự về hay sao...Tiểu...A...Hoàng thượng! Sao ngài lại ở đây?” Lâm Nhạc hốt hoảng

“Tại sao? Trẫm không thể ở đây? Xem ra ái phi không có ý muốn thấy mặt Trẫm” Hắn cười nhẹ.

“Không, không phải! Đã trễ thế này rồi, ngài còn chưa đi nghỉ? A...ngài say rồi, người toàn mùi rượu” Lâm Nhạc nhủ thầm “Đề ta gọi cung nữ hầu ngài”

Hắn bất chợt ôm lấy nàng, đôi môi kề sát tai nàng, thì thầm nói “Phải, ta say...Lâm Nhạc”

“Hoàng...hoàng thượng, trước buống ta ra có được không?” Nàng không thích uống rượu, cũng không thường uống nên vừa nghe hơi men đã thấy thần kinh có chút khó chịu.

“Không, Nhạc Nhi...” hắn càng siết chặt hơn “nàng đừng đi, đừng rời xa Trẫm. Nàng có thể làm bất cứ điều gì nàng thích, có thể trồng hoa, Trẫm sẽ cho người xây cho nàng một hoa viên. Nếu nàng thích nấu ăn, Trẫm sẽ tìm mọi nguyên liệu tốt nhất cho nàng. Nàng không thích Trẫm lạnh nhạt, Trẫm sẽ dịu dàng với nàng, sẽ yêu thương nàng... Chỉ cần nàng ở lại” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Hoàng thượng...”

Một giọt lệ nóng bỏng rơi trên má nàng, lăn xuống thấm vào môi. Nàng hoảng hốt gạt mình quay lại.

“Người...” Trái tim nàng như ngừng đập khi bắt gặp đôi mắt sâu thẳm chuyên chú của hắn. Trong con ngươi hắc bạch phản ánh, có hình bóng nàng hiện lên, tràn đầy ôn nhu.

“Nhạc Nhi...” Hắn siết chặt tay nàng “Trẫm rất yêu nàng, ở lại bên cạnh Trẫm, đừng rời đi, được không?”

“Ta...ta xin lỗi!” Không được, nàng còn phải quay về, nàng không thuộc về nơi này... Nàng biết, nàng thích hắn, thích dáng vẻ bá đạo mà ôn nhu của hắn, thích cách hắn quan tâm nàng, thích vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp của hắn...nhưng chỉ thích, nàng chưa yêu hắn tới mức vì hắn bỏ lại gia đình, bạn bè, bỏ lại cuộc sống mà nàng mơ ước. Dù nàng có ở lại, cũng không thể chấp nhận mình chỉ là một trong những nữ nhân của hắn... Nên...xin lỗi...Từ Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hiểu lầm

“Lâm Nhạc, tại sao nàng luôn giữ khoảng cách với ta? Chẳng lẽ những gì ta làm chẳng hề lọt vào mắt nàng? Trái tim nàng có phải làm bằng băng tuyết? Nàng cho ta hi vọng sau đó lại dập tắt nó một cách tàn nhẫn... Nhạc Nhi...Nàng trả lời ta, có phải vì Văn Hạo? Nàng yêu đệ ấy, đúng không? ...” Hắn gào lên.

Nhìn dáng vẻ đau khổ của hắn, tim nàng như thắt lại...đôi tay muốn lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt kiên nghị đó, nhưng lý trí của nàng đã ngăn lại. Nhân lúc cả hai còn chưa lún sâu thì đau một lần còn hơn đau day dứt cả đời.

Nàng gạt tay hắn, lạnh lùng nói “Phải, người ta yêu là Văn Hạo, ngay từ ban đầu ta chỉ yêu chàng ấy. Ta xin lỗi!”

“Thì ra...chỉ có ta tự tưởng tượng, chỉ có ta cho rằng trong lòng nàng có một vị trí cho ta...chỉ có ta ngu ngốc không nhận ra, mình chỉ là người dư thừa. Uống cho một người được xưng là Minh đế...Ha ha...” Từ Hạo ngửa mặt cười lớn

“Tứ Hạo...”

“Đừng gọi tên Trầm...”

“Xin lỗi!” Nàng cúi đầu nói.

“Người đầu, ban lệnh của Trầm Trường Nhạc quý phi không được phép ra khỏi cung Trường Nhạc nữa bước” sau đó phát tay áo bỏ đi. Đến cuối cùng, hắn vẫn không nhẫn tâm làm tổn hại nàng...

Suốt đêm hôm đó, Lâm Nhạc bị nhốt trong Trường Nhạc cung mà không hề biết rằng... Có một người, đã đợi nàng cả đêm ở ngự hoa viên, cũng có một người thức trắng đêm trong thư phòng vì nàng.

Cuộc sống bị cấm túc của nàng trôi qua cũng xem như thoải mái, ngoại trừ việc không được đi ra khỏi Trường Nhạc cung, và thỉnh thoảng lại có vài vị nương nương rảnh rỗi nào đó đến chế giễu thì cũng không có gì đặc biệt khác. Chỉ có điều dạo này nàng cảm thấy trong người thường xuyên có cảm giác mệt mỏi, nên thời gian trong ngày việc nàng làm nhiều nhất là ngủ.

“Nương nương, nương nương, có Thái hậu đến, người đừng ngủ nữa” Thu Mộng vọt vào phòng lôi kéo vị nương nương nào đó đang còn ù trong đồng chăn.

“Ủm, Thái hậu gì chứ, mặc kệ... Há? Thái hậu?” Nàng nhảy dựng “Sao người không nói sớm?”

“Nô tì đã gọi nương nương từ nãy giờ, a, người đừng gấp... này này... phải chải đầu chứ. Woah, nương nương, giày... người chỉ mới đi một chiếc a~ Nương nương... còn nữa, thất lung, thất lung” Thu Mộng hốt hải chạy theo vị nương nương đang cuống quýt trong phòng.

Khi nàng đến nơi thì đã thấy Thái hậu đang uống trà, nét mặt vẫn mang vẻ hiền từ, bên cạnh có một vị mama hầu hạ. Thấy nàng, Thái hậu mỉm cười “Nhạc Nhi, mau đến đây cho Ai gia nhìn xem”

“Thần thiếp tham kiến Thái hậu” nàng hành lễ sau đó bước đến bên cạnh Thái hậu.

“Quả đúng là một nha đầu xinh đẹp, Hoàng thượng thật có mắt nhìn. Hôm trước ở cung yến ai gia chưa có dịp nói chuyện với con, sau đó thì lại nghe tin con bị giam lỏng. Nói ai gia nghe xem, hai con có chuyện gì?” Thái hậu ôn hòa nói

“Bẩm Thái hậu, là do nô tì không cẩn thận chọc tức Hoàng thượng, nô tì xứng đáng chịu phạt, da tạ Thái hậu đã quan tâm.”

Thái hậu thở dài “Ta chăm sóc Hoàng thượng từ nhỏ, hắn cũng là người ở bên cạnh ta nhiều năm. Trong các huynh đệ, Hoàng thượng là người có vẻ ngoài lạnh nhạt nhất, nhưng cũng có tâm lòng ấm áp nhất. Ta biết Hoàng thượng rất thích con, nếu không nó sẽ không làm nhiều việc đến vậy”

“Thần thiếp hiểu, là do thần thiếp không tốt, đã khiến Thái hậu nhọc lòng...A...” Nàng bỗng thấy choáng váng, tim đập mạnh.

“Con không khỏe? Để ai gia truyền thái y” Thái hậu lo lắng

“Tạ Thái hậu, thần thiếp không sao, chắc là do ăn uống không đủ nên thiếu chất, không cần phiền thái y” mấy ngày hôm nay nàng cũng thường hay cảm thấy vầng đầu, ăn uống cũng không ngon miệng, có lẽ tâm trạng không tốt gây nên.

“Con phải biết lo cho bản thân, có chuyện gì thì lập tức truyền thái y, không nên chủ quan. Có chuyện thì cho người thông báo ai gia.” Nói xong nàng ra hiệu cho mama đỡ mình dậy “Ai gia thấy hơi mệt”

“Cung tiễn Thái hậu”

Vừa ra khỏi Trường Nhạc cung, Thái hậu lên tiếng “mama cho người dò la xem, mấy ngày hôm nay Trường Nhạc quý phi có dấu hiệu gì bất thường thì báo cho ai gia. Ai gia thấy con bé có vẻ mệt mỏi”

“Nô tì tuân lệnh”

_____ Ta lại xuất hiện, đường phân cách đáng ghét _____

Khang Bình vương phủ

“Vương gia, nô tài đã dặn người không được hoạt động quá sức, vậy mà ngài lại đi đứng trong ngự hoa viên hứng gió hứng sương cả đêm... Vết thương của người vì lần trước vốn đã trở nặng, cứ dai dẳng thế này thì đến thần y cũng bó tay” Hận Trực thở dài nói

“Ta đã biết” Văn Hạo vẫn đang còn say sưa ngắm món quà của nàng tặng hắn.

“Vương gia, nô tài có một lời muốn nói...”

“Có việc gì?”

Hạ Trục quỳ xuống trước mặt hắn “Vương gia, người là Tướng quân, là Chiến thần của Minh triều, trụ cột của hàng vạn binh sĩ. Nô tài xin người hãy bảo trọng sức khỏe, Dương cô nương đã trở thành nữ nhân của Hoàng thượng, dù vì lý do gì đi chăng nữa, điều đó cũng không thể thay đổi. . . Vương gia, đừng vì một nữ nhân mà làm mất đi giang sơn xã tắc”

Choangggg.

Văn Hạo đập vỡ ly trà đang cầm trên tay “Vậy theo người, vì giang sơn ta thậm chí không thể yêu một người? Ta không cần nàng hỏi đáp, cũng không cần nàng biết. . . Chẳng lẽ ta cũng không được phép?”

Hạ Trục đập đầu “Nô tài không dám”

“Lui ra đi, việc của ta, ta sẽ tự biết cách giải quyết”

Những ngày sau đó, Thái hậu và Văn Hạo cũng thỉnh thoảng ghé thăm Trường Nhạc cung, duy chỉ có Từ Hạo là chưa thấy mặt lần nào. Thái Hậu khi ghé chỗ nàng còn mang theo một ít điểm tâm, hai người nói cũng hợp nhau nên nàng rất thích Thái hậu. Văn Hạo cũng ghé hai lần, nhưng chỉ trò chuyện đôi ba câu thì bị thị vệ nhắc khéo mời về.

Lâm Nhạc đang chăm sóc những chậu hoa Lavender trong vườn thì bắt gặp một tiểu thái giám đang lén lút bước về phía mình

“Nương nương, Nhị vương gia ngày mai đã phải trở lại biên ải, có lẽ hơn một năm sau mới trở lại, người có dặn nô tài chuyển lời tới người. Tồi nay giờ tí, tại ngự hoa viên, không gặp không về” sau đó lập tức cáo lui.

Lâm Nhạc đắn đo suy nghĩ, nhưng cuối cùng cũng quyết định sẽ đến gặp Văn Hạo, hơn một năm sau hắn mới trở lại, lúc đó thì nàng đã về nhà, có lẽ lần gặp này cũng là lần sau cùng. Đối với Văn Hạo, nàng rất quý hắn, như một người bạn tri kỉ, một người anh trai tốt bụng, hắn là người đầu tiên nàng tiếp xúc khi đến thế giới này, cũng là người đầu tiên giúp đỡ nàng, dạy cho nàng những kiến thức ở đây. Nàng không phải không nhận ra tình cảm của hắn, nhưng nàng cứ vờ như không biết, hắn luôn lặng lẽ dõi theo nàng, quan tâm nàng, điều đó khiến nàng rất cảm động.

Tối đó nàng dặn bọn Đông Tuyết đi nghỉ sớm, lên giường đắp chăn, đến khi không còn động tĩnh gì thì mới lén lúc thay quần áo bước ra ngoài.

Đông Tuyết lặng lẽ bám theo. . .

“Văn Hạo. . .” vừa bắt gặp dáng người quen thuộc, nàng gọi nhỏ.

Văn Hạo bắt ngờ quay lại, trong ánh mắt không giấu được vẻ vui mừng.

“Nhạc Nhi” hắn mỉm cười xoa đầu nàng, ánh mắt tràn đầy sủng nịch.

“Văn Hạo, ta nghe nói người sắp rời khỏi kinh thành?”

“Phải, tình hình biên ải vẫn chưa ổn định, ta được nhận lệnh lập tức trở về. . . Tại sao nàng lại biết việc này?”

“Không phải người cho một tiểu thái giám hẹn ta sao?” Nàng bắt ngờ hỏi lại.

“Không có, ta chỉ định ngày mai tiến cung sẽ gặp nàng thông báo” Chết tiệt, lúc chiều hắn nhận được lời nhắn của một cung nữ trong Trường Nhạc cung nên lập tức tới gặp nàng, niềm vui sướng trong phút chốc đã che mờ lý trí của hắn.

“Chết tiệt, chúng ta bị thiết kế rồi. . .” Hắn nắm chặt tay nàng nhanh chóng rời khỏi ngự hoa viên.

“Hoàng huynh. . .hãy nghe đệ giải thích. . .” Văn Hạo sững lại khi thấy Từ Hạo đang thâm trầm đứng phía sau. Vết thương khiến nội lực của hắn giảm một nửa, thậm chí cả khi Từ Hạo đến gần cũng không kịp phát hiện.

“Không cần, Trường Nhạc quý phi, Khang Bình vương. . hai người thật khiến cho Trẫm thất vọng” Nói xong hắn lạnh lùng phát tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Trúng độc

Hôm sau Văn Hạo mang theo hiềm oan lên đường trở về biên ải theo lệnh, nàng chỉ có thể ở trong cung âm thầm mong hắn bình an. Tạm biệt Văn Hạo, lần sau người có trở lại, có lẽ cũng sẽ không còn gặp ta, cảm ơn những kỉ niệm tốt đẹp người đã dành cho ta, những tình cảm đó suốt đời này Dương Lâm Nhạc sẽ không bao giờ quên. . .

Ba ngày sau, Thái hậu cho người triệu kiến Lâm Nhạc đến Vĩnh Ninh (*) cung.

“Thần thiếp tham kiến Thái hậu, thái hậu kim an” nàng vừa đến đã hành lễ.

Thái hậu thâm ý nhìn nàng, sau đó cho cung nữ thái giám lui ra, bao gồm cả Đông Tuyết, chỉ giữ lại mama thân cận.

“Trường Nhạc quý phi, con có biết ai gia gọi con đến vì việc gì?”

Lâm Nhạc cúi đầu “Thần thiếp ngu muội, mong Thái hậu chỉ bảo”

“Con thân là quý phi, có thai chẳng lẽ còn giấu”

Đoànhhhhh.

Nàng nghe như tiếng sét, mang thai? Từ khi nào, tại sao nàng lại không hề biết chuyện đó? Chẳng lẽ là lần duy nhất đó hay sao? Không...không thể nào...nàng không muốn có con với Từ Hạo.

“Thái hậu, tại sao người lại chắc chắn việc đó?” Nàng dò hỏi, dù có một phần trăm hi vọng là không phải nàng cũng muốn nắm lấy.

“Tuy ai gia không có con cái ruột, nhưng trong hậu cung không biết có bao nhiêu phi tử, từ lần trước gặp con ai gia đã nghi ngờ nên cho người theo dõi những hoạt động thường ngày của con. Bên cạnh con tuy là những nha đầu rất chăm chỉ, nhưng chúng cũng chưa từng làm mẫu thân, những việc như thế này dĩ nhiên không thể biết” Thái hậu giải thích.

Lâm Nhạc dập đầu

“Thần thiếp mạn phép xin Thái hậu một thỉnh cầu”

“Đứng lên đi, con đang mang long thai, cẩn thận thân thể” Thái hậu đỡ nàng dậy.

“Nếu người không đồng ý, thần thiếp xin được quỳ mãi ở đây” nàng kiên quyết.

Thái hậu thờ dài gật đầu “Được rồi, con đứng lên đi”

“Thiếp cầu thái hậu, đừng cho ai biết thần thiếp mang thai, đứa bé trong bụng thiếp có thể dùng tính mạng đảm bảo đó là cốt nhục của Hoàng thượng... nhưng...thiếp chỉ còn sống ở đây được một thời gian rất ngắn nữa...cầu người...thái hậu, hãy xem như tâm nguyện của thần thiếp...” Nàng một lần nữa dập đầu.

“Tội gì con phải tự làm khổ mình như thế? Ai gia không biết con có nỗi khổ gì, nhưng đứa nhỏ là cốt nhục hoàng thất, ai gia tuyệt không thể để nó lưu lạc nhân gian. Ai gia cho con thời gian một tháng, một tháng sau, dù con có nói thế nào, ai gia cũng sẽ bẩm báo với hoàng thượng...” Thái hậu xoa thái dương “con lui ra đi”

“Tạ Thái hậu” nàng hành lễ sau đó rời khỏi Vĩnh Ninh cung. Lát sau, một bóng đen nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thái hậu

“Nô tài tham kiến Thái hậu, đây là những tư liệu về Trường Nhạc quý phi mà người muốn”

Thái hậu sai người lấy tư liệu trong tay người mặt áo đen, lướt qua những dòng chữ trên giấy, ánh mắt lập tức nhíu lại.

.....

Lâm Nhạc thần thờ bước ra khỏi Vĩnh Ninh cung, Đông Tuyết gọi nàng nhưng cũng không thấy đáp lời đành lặng lẽ theo sau.

Nàng có thai? Chẳng những thất thân với nam nhân cổ đại, nàng còn mang trong mình cốt nhục của hắn, có phải ông trời đang trêu đùa nàng? Nàng chẳng qua chỉ muốn bình an mà sống trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở thế giới này, sau đó yên ổn trở về thời đại của nàng, nàng không ham vinh hoa phú quý, cũng không cầu giàu sang quyền thế. Nàng tuyệt đối không hi vọng trở thành một trong những nữ nhân u sầu trong cung cấm, hằng ngày chỉ có một việc là chờ đợi ân sủng. Nàng phải nhanh chóng rời khỏi đây, nàng phải đi tìm lão nhân đó. Lâm Nhạc nắm chặt cầm nang cùng ngọc bội âm thầm ra quyết định.

Từ sau khi biết việc mình mang thai. Nàng hành động càng cẩn thận hơn, cung cấm là nơi giết người không thấy máu, hài tử trong bụng lại còn quá nhỏ, nàng không thể đẩy nó ra nơi đâu sóng ngọn gió được.

Suốt hai tuần liên tục, nàng nghĩ mọi cách để rời khỏi hoàng cung nhưng đều thất bại, cuối cùng nàng nghĩ đến một biện pháp “Khinh khí cầu”. Hoàng cung canh gác tứ phía, tường thành lại rất cao, muốn ra khỏi bằng đường bộ thì nghĩ cũng đừng nghĩ, nàng cũng không có thời gian và sức lực để suy nghĩ những biện pháp khác. Có thể biện pháp này sẽ làm tiết lộ kĩ thuật của tương lai, nhưng thời gian Thái hậu cho phép nàng chỉ còn hơn mười ngày, nếu Từ Hạo biết nàng có thai, với tính khí của hắn, tuyệt đối sẽ không cho phép nàng rời khỏi.

Nghĩ sao làm vậy, nàng bắt tay vào làm khinh khí cầu, mặc dù bị cấm cung, nhưng những tì nữ, thái giám trong Trường Nhạc cung cũng chưa từng bị cắt giảm, ăn mặc cũng là thượng đẳng...nàng biết, đó là lệnh của hắn, đối với những phi tử bị thất sủng, việc bị cắt xén chi phí là chuyện thường, nhưng ở cung của nàng thì lại không xảy ra, việc đó khiến nàng lại càng cảm thấy có lỗi với hắn, thậm chí con mình, hắn cũng chưa từng biết nó đã có mặt trên

đòi...

Thời gian ngày càng gấp rút, Kinh khí cầu của nàng cũng đã gần hoàn thiện, chỉ còn một vài công đoạn nhỏ. Theo như nàng lên kế hoạch, thì tối ngày mốt, gió thổi theo hướng Tây, cũng là nơi cách xa kinh thành, đường núi lại khó đi, không dễ đuổi theo. Dù còn tận gần 1 năm mới đến hẹn với lão nhân đó, nhưng có lẽ nàng sẽ tìm một nơi gần chân núi Côn Sơn mà chờ đợi.

“Nương nương, có chuyện xảy ra rồi” Thu Mộng hét hải chạy vào thông báo

“Chuyện gì?”

“Thái hậu trúng độc, hiện giờ chưa qua cơn nguy kịch, những thái y đều được triệu kiến. Nương nương, người mau trốn đi” Thu Mộng quỳ xuống nói.

Lâm Nhạc khó hiểu hỏi lại “Tại sao ta phải trốn?”

“Nương nương, thái y nói thái hậu trúng là Mạn đà la, một loại độc mẫn tính, thời gian trúng là khoảng hai tuần trước. Mama hầu cận nói trong thời gian đó người chỉ tiếp một mình ngài, hơn nữa còn có nhân chứng chỉ tội người đã hạ độc Thái hậu. Hoàng thượng đang rất khó xử, văn võ bá quan đang quỳ trước điện Thái Bình xin xử tử người. Nương nương, dù thời gian chúng ta hầu hạ người không lâu, nhưng tính tình người thế nào bốn người chúng ta hiểu rất rõ. Nhưng nay nhân chứng vật chứng đều hướng đến người, ta biết nương nương không phải người bình thường, người sẽ có cách rời khỏi đây. Đợi khi hoàng thượng tra rõ ngọn ngành, trở về cũng không muộn...” Thu Mộng lo lắng giải thích.

Bốn người Đông Tuyết, Hạ Vũ, Xuân Hoa, Thu Mộng đồng loạt quỳ xuống “Xin nương nương mau rời khỏi đây”

Lâm Nhạc rung rung đỡ từng người dậy, thâm tình nói “Ta cảm ơn các muội đã tin tưởng ta, ta sẽ có cách rời khỏi nơi này. Nhưng trước đó, ta muốn gặp Hoàng thượng lần cuối. Hai ngày sau, ta sẽ vĩnh viễn biến mất...”

“Nương nương...”

_____ Đến đoạn gay cấn thì ta lại thích xuất hiện.ta là đây phân cách a _____

“Từ Hạo” Nàng nhìn bóng lưng quen thuộc đang đứng phía trước.

Hắn xoay người, khuôn mặt anh tuấn phản chiếu trong mắt nàng. Bạc thần mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại không nên lời.

Hắn rõ ràng đã gầy đi, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm. Hắn chăm chú nhìn nàng, cuối cùng thốt lên “Nàng có thể giải thích cho ta...những việc đó, không phải do nàng, ta sẽ tin tưởng nàng, chỉ cần nàng nói không phải. Những kẻ định tội nàng, ta sẽ trừng trị tất cả”

Lâm Nhạc giật mình nhìn hắn, trong một phút hắn nói ra, tim nàng như ngừng đập, lý trí suýt chút nữa bùng nổ cho việc rời đi. Đã hơn một lần nàng nghĩ ở lại bên cạnh hắn, nhưng đó là việc không thể. Hít một hơi thật sâu, nàng trả lời

“Tất cả đều là ta tự nguyện, ta không hề có cảm giác gì với ngươi, tất cả đều là ngươi tự mình đa tình. Ta yêu Văn Hạo, cả đời này cũng sẽ chỉ yêu chàng ấy”

“Nàng...” Hắn nắm chặt tay.

Phụt...

“Hoàng thượng...” ám vệ nhanh chóng vọt tới đỡ lấy Từ Hạo đang lung lay sắp ngã. Mấy hôm nay hắn tất bật không ăn không ngủ để tìm chứng cứ minh oan cho nàng, cộng thêm đã kích thích thần, khiến nội lực phản phệ, kinh khí công tâm

Lâm Nhạc run run nắm chặt bàn tay định đưa ra, có lẽ hắn đã chết tâm với nàng, cho dù sau này nàng biến mất, hắn cũng sẽ nhanh chóng quên nàng. Lâm Nhạc lạnh lùng quay đầu bước đi, không ngoảnh mặt một lần, đến một đoạn xa mới cho phép bản thân bật khóc. Tạm biệt Từ Hạo...

(*): Nơi ở của Thái Hậu

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sẩy thai

Lâm Nhạc lặng lẽ trở về Trường Nhạc cung thu dọn hành trang, chỉ còn một đêm nữa thôi, tối mai nàng sẽ lập tức rời khỏi đây.

Sáng hôm sau, nhóm người Đông Tuyết đã không còn ở Trường Nhạc cung, cung nữ, thái giám cũng rời đi, chỉ còn lại một nha hoàn tên Tiểu Đồng phụ trách dọn dẹp. Nàng mỉm cười, cũng phải, nàng đã tổn thương hắn quá lớn, đây là cái giá mà nàng phải trả.

“Thục Hi quý phi đến...” âm thanh thái giám thông báo vọng từ ngoài cổng.

Nàng thở dài, chẳng lẽ nàng sa sút đến tình trạng này còn có người đến sĩ nhục nữa ư?

“Trường Nhạc quý phi quả nhiên là xinh đẹp, không cần y sam cũng toát lên khí chất thanh lệ động lòng người. Nhưng lúc trước ta đã nói thứ gì dù không phải của ta, ta cũng sẽ tìm mọi cách cướp được” Thục Hi quý phi châm chọc nói.

“Người nói xong chưa? Nếu đã nói xong rồi thì hãy mau về đi, và hãy cố gắng giữ gìn hạnh phúc của mình” Nàng mỉm cười

“Người...” Thục Hi quý phi tức giận tới tái mặt. Tuy rằng Hoàng thượng thường xuyên đến chỗ nàng, nhưng cũng chỉ ngồi một lát lại đi ngay, buổi tối thì càng không cần phải nói, người chỉ ngồi trong thư phòng đọc sách, tuyệt nhiên không hề chú ý đến nàng.

“Hừ... người đừng tưởng bản thân sẽ có kết cục tốt đẹp. Người đâu, đem Đọa Tử Than” nàng lạnh giọng gọi.

Ngay lập tức, có một thái giám dâng lên một bát thuốc đen ngầy đặc sệt, mùi hôi khó ngửi. Lâm Nhạc chợt có dự cảm bất an, nàng lùi về phía sau.

“Ta nghe nói, Trường Nhạc quý phi dạo này ăn uống thất thường, ảnh hưởng sức khỏe, ta lập tức cho người hầm một bát canh tẩm bổ. Quý phi, mau uống khi còn nóng, thuốc này đặc biệt tốt cho cơ thể, nhất là thai phụ, tử vong... mầu vong...” An Thục Hi cười lạnh, hừ, dựa vào đâu nàng ta có thể có cốt nhục của Hoàng thượng.

Lâm Nhạc liên tục lắc đầu lui về phía sau “Không, ta không cần, ta không có thai. Ta muốn gặp Từ Hạo”

Thục Hi quát lớn “Gặp Hoàng thượng, người muốn gặp người, nhưng người vĩnh viễn không muốn thấy người. Đây là món quà cuối cùng người tặng cho người. Người đâu, mau giúp quý phi uống thuốc”

Lập tức có hai thị vệ bịt miệng không chế Lâm Nhạc, không thể động đậy, nàng chỉ có thể liên tục lắc đầu.

“Bắt nàng ta mở miệng” Thục Hi quý phi ra lệnh, sau đó cầm bát thuốc đổ thẳng vào miệng nàng.

... Ừm... ừm... nàng phản kháng trong tuyệt vọng, cha... mẹ... con gái bất hiếu, không thể trở về gặp lại hai người. Hài tử, là mẫu thân vô dụng, không bảo vệ được con... nước mắt nàng lăn dài trên má.

Một dòng máu đỏ tươi tràn ra dưới váy, Lâm Nhạc ôm bụng đau đớn, nàng liên tục cắn môi để không bật ra tiếng khóc. Nàng không thể để bọn chúng há hê, nàng phải mạnh mẽ để trả thù cho hài nhi. A... nàng cắn mạnh vào môi khiến huyết nhục mơ hồ, sau khi cảm thấy có cái gì đó trong cơ thể mình thoát ra, nàng đau lòng hét lớn, sau đó chìm vào bóng tối...

“Thừa nương nương, mạch đã không còn” Thái y bẩm báo.

“Đi thôi” Thục Hi quý phi mang theo thị vệ nhanh chóng rời khỏi.

Đám người vừa đi khỏi, ngọc bội trên cổ nàng bỗng phát sáng, quang mang thánh khiết bao phủ cả người nàng rồi lặng lẽ chui vào bụng. Trong giấc mơ, nàng thấy một tiểu hài tử nhỏ nhắn, đôi bàn tay mập mạp giang ra trước mặt nàng, giọng nói trẻ con đáng yêu

“Mẫu thân, mẫu thân đừng bỏ cuộc”

Nước mắt nàng khắp mặt, muốn bế tiểu hài nhi bé bỏng nhưng toàn thân vô lực, chỉ đành nhìn nó ngày càng xa, nàng khản giọng kêu lớn

“Đừng đi, cục cưng đừng đi”

.....

“Hoàng thượng, Trường Nhạc quý phi đã xảy ra chuyện” Tàn Thiết quỳ xuống trước mặt hần.

“Cái gì? Nàng đang ở đâu?” Từ Hạo bật dậy, hần quăng tấu chương còn đang đọc dở, bước vội xuống trước mặt Tàn Thiết.

“Tàn Quyết đã đưa nương nương đến được phòng...”

Tàn Thiết chưa kịp nói hết câu đã không thấy bóng dáng Từ Hạo.

Dược phòng...

“Nàng như thế nào?”

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương vốn đã mang thai hơn một tháng, nhưng do lao lực quá độ, cộng thêm vừa uống phải Đọa Tử Than. Hiện tại không dò được mạch tượng thai nhi” Tàn Quyết gián tiếp nói cho hần đứa nhỏ đã không còn.

“Nàng mang thai?” Từ Hạo sững sờ. Nàng mang thai? Là con hần...

Trái tim Từ Hạo như bộ muôn ngàn lưỡi dao đâm nát, tại sao, nàng mang thai cũng không nói cho hắn biết, thậm chí đến khi ra đi, nàng cũng không lưu lại cho hắn một đứa con. Thân là vua một nước, con của mình hắn cũng không biết nó đã từng tồn tại cho đến khi nó chết đi? Nhạc Nhi...nàng nhẫn tâm vậy ư?

Từ Hạo nhìn bóng dáng kiều nhỏ trên giường, đôi mắt linh động xinh đẹp nay đã nhắm nghiền, đôi môi anh đào tái nhợt không huyết sắc khiến hắn đau lòng... Tất cả là do hắn, nếu hắn không vì một phút nông nổi gọi bọn Đông Tuyết trở về thì có lẽ nàng cũng không bị trúng độc.

Hắn nắm chặt bàn tay khiến hóp xương không chịu được mà kêu răng rắc, găng từ chữ nói

“Bằng mọi cách ngươi phải cứu được nàng.”

“Hoàng thượng, thai phụ bình thường nếu không may uống Đọa Tử Than thì chết không thể nghi ngờ, nhưng mạch tượng của nương nương rất lạ, dường như có một luồng khí bảo vệ tâm mạch và cơ thể ngăn chặn và tiêu hủy độc dược nên không gây nguy hiểm tính mạng. Thần nghĩ chỉ cần tắm bổ cho nương nương” Tần Quyết nói

“Thật sự?” Từ Hạo vui mừng hỏi lại

“Theo mạch tượng là như vậy”

Từ Hạo nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, dường như đã quyết định điều gì, hắn lẩm bầm

“Nhạc Nhi, Trẫm sẽ không bao giờ buông tay nàng nữa, những kẻ đã hại nàng, Trẫm sẽ đưa chúng đến mười tám tầng địa ngục” sau đó xoay người bước ra khỏi phòng, không quên căn dặn Đông Tuyết chăm sóc nàng chu đáo.

Núi Côn Sơn

Một lão giả râu tóc bạc phơ đang tịnh tu bỗng mở mắt, hắn nhìn về phía Đông đại lục, thờ dài lắc đầu “Tiểu hài tử, hãy nắm giữ cơ hội cho tốt, ngọc bội của lão phu đã lưu cho ngươi một con đường, đừng bỏ cuộc, có lẽ hài nhi của ngươi vẫn còn” sau đó tiếp tục nhắm mắt tu hành.

Trở lại hoàng cung

Khi Lâm Nhạc tỉnh lại đã là sáu ngày sau, nàng mở mắt nhìn trần nhà, nước mắt không kiềm được rơi xuống, nàng lẩm bầm “Hài nhi, là mẫu thân có lỗi với con”

Sau khi nhận được tin nàng tỉnh lại, Từ Hạo bỏ xuống mọi công việc triều chính đến chăm sóc nàng. Hắn thận trọng lo cho nàng từ bát thuốc đến giấc ngủ, nhưng từ khi nàng nói câu có lỗi thì không mở miệng thêm lần nào nữa, không khóc cũng không nháo khiến hắn càng thêm đau lòng.

Hắn đã tra ra người hạ độc nàng là Thục Hi quý phi, sau đó đẩy nàng ta vào lãnh cung hắn đồng thời bãi bỏ chức vụ của An quốc công, hắn lưu lại một mạng của bọn chúng là vì muốn chính tay nàng xử lý chúng.

Lúc Lâm Nhạc bình phục là chuyện của mười ngày sau, trong thời gian này, Từ Hạo luôn ở cạnh nàng nhưng nàng cũng không hề hé miệng nói câu nào, cũng không cười nói. Nàng như thay đổi thành một người khác, khoắc lên mình một tầng xa cách với thế giới xung quanh, chỉ thỉnh thoảng nàng nhìn bụng mình nói xin lỗi.

Từ Hạo sau khi lâm triều thì đến Trường Nhạc cung như thường lệ, khi đến cửa cung hắn chợt thấy nàng đang ngồi bên đình cạnh hồ sen. Nàng vận một bộ bạch y, tóc búi đơn giản, khuôn mặt xinh đẹp hơi nhợt nhạt khiến người đau lòng. Lúc này Từ Hạo có cảm giác nàng như một tiên tử không thuộc phạm trần, chỉ cần hắn lỏng tay một chút, nàng sẽ lập tức tan biến, không bao giờ trở lại.

Nghĩ tới đó, hắn nhanh chóng bước tới người trước mắt, khoát cho nàng một bộ áo lông cừu, ôn nhu nói “nàng vẫn còn yếu, đừng ra gió kéo nhiễm lạnh”

Nàng không ngước nhìn hắn, ánh mắt vẫn dán chặt vào làn nước trong veo thấy đáy

Hắn không bỏ cuộc, ngồi tâm sự với nàng, hắn kể hôm nay hắn làm gì, đã gặp những ai, sau cùng hắn nói việc giam Thục Hi quý phi vào lãnh cung, đợi nàng xử lý

Nhắc tới Thục Hi quý phi, ánh mắt nàng dao động

“Ta muốn gặp nàng” cuối cùng nàng mở miệng

Từ Hạo vui mừng, rúc cục nàng cũng nói chuyện với hắn “Được, ta lập tức đưa nàng đến đó”

Lãnh cung, trong một căn phòng tắm tối, một nữ nhân quát lớn với cung nữ

“Đem đi, đem đi hết cho bọn cung, các ngươi cho bọn cung ăn những thứ này hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm, Vạn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

